

העולם הזה

בת' הכפ"ט

של

ח"כ

קרבנות הדכילות
מגוללים פרשותיהם

*

מי הן הנשים
המזאשמות?

תמונת השער:
ה"אמא" מובלת לבית-חמשפט

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
דוב איתן

כתב בכיר: צלם המערכת:
אלי תבור: אריה קרוז

העתון הנקרא ביותר במדינה

22 1/2

בבאר שבע פעמיים בשבוע, כדי לעודד את מכירת עזרי הכדואים; קביעת סדר עדיפויות בין ענפי החקלאות השונים (פרדס מניב, למשל, אחרי הגבול של השקיהו, פנ"ב); ייפגע הפרי של השנה ויבול השנה הבאה); העובדה שצריכת המים בשנה הוחלפת הגיעה למיליארד ורבע מטרים מעוקבים; הקמת ועדות בכל רחבי הארץ להגשמת תוכנית חירום מיידית; השוואת כמויות הגשם שיר-ור בשנים קודמות (בחיפה) קיימת תצפית מזה 76 שנים, בתל-אביב מזה 79 שנים, בבאר-שבע מזה 36 שנים, בירושלים מזה 110 שנים) — השוואה המוכיחה כי עוד לא הייתה שנה כזאת.

„שלושים חברים מתכנסים מדי שבוע (בקיבוץ מזרע) ואומרים תהילים, מאחר שה' חוג לתנ"ך אימץ לו השנה את ספר תהי' לים כנושא לימודי' מי יתן ויימצאו עוד שישה צדיקים להשלים את מנין ל"ו — שכן ירבו אז הסיכויים כי השמיים ייעתרו לאמירת התהילים וירעפו מימיהם."

★ ★ ★
תמיד מעניין לדעת מה, איך ומתי קורא
אם בעולם הזה, לא מזמן הקדוש עתה

יורדי קנדי מאמר להעולם הזה. בין השאר כתב, כי כאשר בא משה שפירא לאמריקה, דאג שישלחו לו שני עיתונים מן הארץ באופן קבוע; העולם הזה ומערב. וכשא שמעון פרס לניו-יורק, שמו הכתבים לב שהיא נושא עמו את כל השבועונים הישראליים בלתי-פתוחים, פרט לאחד שהיה פתוח — העולם הזה.

20th

מקום בהיסטוריה

לכבואה של האניה ומי צורך בקשר לכך, לעצם העובדה שחייילים יהודים הרגו חיילים יהודים אחרים, שעה שהיו זקוקים להם בחזית. כולנו צריכים לחתור לקראת יום שבו תהיה לנו מדינה, בה לא יתכנו עוד מקרים כאלה.

לפני מספר שנים, בתקופה שקדמה לכהני
רות לכנסת השלישית, נהג העולם הזה לתת
עמוד בעתון בכל שבוע למפלגה אחרת,
תמורת תשלום. כמובן, בלייזכנס האחרון נר'
אה היה כאילו פתחתם שנית בנושא ההוא,
אלא שהפעם העתקים לחרות גם את עמוד
השער מה העניינים?

הקוים אנו מאהרה כיבוי' או להכר
מסוברי' אולם נראה כי הפעם נוגות
החרות בהתאסרות מאוד לא משכנת בפרט
אסלמה. כל הפיפוסים אורות ירושלם
שמשכיבובי' לא יאילו באה האניה על
ידם הממשלה הזמנית. הם דמונים שקו'
על לבני השאלה האתחיתם מדוע לא יתבע
יבוי' את החרות לדין באיטמה של השמעה
הנוצאת ריבה, אפשר לשאול על אותו משי'
בלי: מדוע לא תעשה חרות בעל פישות יחר'
לביבומתה שלה תתבע את האיש לדין, את
אותו האיש שהיא מאיטמה אותו ברצח
אוי' אפליה?

באחד מניצוצי אלמנה הרשו לי לפרסם
שורות אלה בחגובה על הרשימה. עד שמי
תשאר פורש אלמנה קטומאלית ונושא
לזיכונים פולטיים? בורגוריו חייב לפחות
אחת אחת לעל במתהכנסת ולקבא את
הרגשת הפנימות ולא את חישובי הפולי
טיים, ולהביע את צערו על מה שהיה.
שאלו הלל ירוחם

הייתי עוד ילד צעיר כשהתרחשה פרשת
מלמנה ומעולם לא יצא לי להתעניין בה.
ישום כך היה מאמרו של סגן יושב־ראש
מכסת אריה בן־אליעזר בעתונתו בבחינת
יגלוֹ לנבִי. לולא היה הוא הכותב, קשה
יורה להאמין שאמנם בצורה זו התרחשו
דברים. והרי אין זה משנה מה קדם

חזירות על הלוח
אני רוצה לספר לכם בדיחה. שמה: מסריח
והתר מחזיר. ובכן, יהודי, אנלי ושרבי

התחרו ביניהם מי יוכל להיות בידו חוץ
 וכן רב יתרו נכנס ויחיה ויוצא
 בעבור שניה. אחריו נכנס האנגלי, ובעבור
 שניה הם או יוצא נכנס הערבי, והיהודי
 האנגלי מחכים ומחכים. בעבור שש שעות
 יוצא החור מהדור.
 שמיים, לא? תתקפת את הבדיחה מלוח
 ראי בשם, "חזקת" המופיע בכתב ד' רא'
 שונה בביתחפזר היסודי רומנס צפון ד' רא'
 עליו לומר שהעונות על מעם שם
 הראתי בדיה ז. רוצה הייתי מאוד לדעת
 שמי ומה הוא מחנך ביה ז. כלום זהו
 יהודההמור אליו מחנכים כיום במדינתנו?
 בדיה ז. אומנם נכון הוא כי בית
 הפסד זה ידוע בשוטחמחמשת השלש.
 כל כלום או? קצת ידוע שדי? מה המסמ
 בכל המאמצים ובכל הפלל של שאיפות
 שלומיכם, כשהו הדירות ש' ידעו?
 ג. סמל חרבי צה"ל

פרסומם כתבם שמינית על הנאצי קורט אנגלס. שהושמד לדון בנרמניה כפושע¹מל²מסמח (העולם הזה 1108). כינוע לכס בורא³מסמח ציורו או בכלאו בל⁴לינאר. בעיור⁵מחמכה למשפט. אך אולי יושא⁶אחכ דעת⁷ד"ר "ידיעה" רשות הורכז לשואה ולנכבדה⁸לעבירה לבינת⁹השפט בנרמניה שרות עדי¹⁰מסמח נגד אנגלס. נוסף לעדותו של מר¹¹ליכס ראוה הנכר בעונכם. עדויות אלה¹²מחירות את אכזריותו של קורט אנגלס¹³בעיר איוביזה בעייר. שהיחא מקום איסוף¹⁴לנכבדת היורים בשנות השואה 1941-42.

העלויות מספרות כי אנחנו וחברו הנאצי
זורני קלים הצטיינו באכזריות בלתי-
אנושית, שהענייה לשיאה באחד הפעילות
האנטיים שבוצעה בשנה 4 בבובר, כאשר
מימי אוקטובר 1942. הסוג רב של יהודים
נאספו לפי פקודת, האדם העליון בכיכר
המרכזית של העיר, באותו ממד הצב
אנחנו מקלע על כתפו של שריאשק הקהי
היהודי מר בלאס, ובעמדם מאחוריו
המסמר עשרות צורות של כדורים את תוך
המנו מכה.

מקרי רצח מחושבים אחרים ביצעו אנשי
בצוותו על חייל גרמני לירות מבוקר
לאחר מכן תגליל על יהודי הסמוך
בניסו להתקסס בחייו. הוא תפס 18
היהודים ולאחר ש"הורו" באשמה ובאש
שלח אותם ללובלין עם הומות. נוסף
לכך אף למות מרוב סמפר את משפיה
האומות הרבים, שביצעו אנאלו והתריזו
על יהודיות, אותן נתנו לגורל מות חיה
ומריה באישון לילה כשהם שיכורים ומת-
ווללים. סופו של געלות אלה היה ברור
לכל מות לאחר האונס. בני משפחותיה
נצטוו לפנות את נופותיהם ואת הרחובות
מסרם ונתהשחך. אנאלס לא נתו את
החייו על משעו הרבררים, וכאמור נסמ
בלאלו באישון ומן.

ד"ר יוסף מלקמן,
מנהל כללי של רשות הזכרון
לשואה ולגבורה, יד ושם, ירושלים

הייתי בין החמישה שכתבתם עליהם בכתה על בית־החלום בכתבים (העולם הזה 1116) וכמאת נדמהני או כשקראתי את הדברים. אבל השבוע, אחרי "שפירסמתם את האמת עלי", נתקנתם את הרושם שיצרתם במועדו, אני רוצה לציין שנתנתם כלפי, ובכל הפרשה הזאת, בכבוד וביושר. תודה והעלואי ולא תפלו אף פעם בפה כזה.

יעקב מרחבי, 19

סיפורו של יעקב מחזיק היה מועד
בכנותו, קשה להאמין כי אדם שהקריב את
בריאיותו למען המדינה, יופקר ללא כל
המחמה ועוד יורד עלידי השלטונות בכנותו
למצוא את פרכסו. אני כבוד שמחובתם
של האזרחים לעזור לאדם מוכה גורל כמותו,
שם המדינה אינה יכולה לעזור לו.

נפחתי לך, תל-אביב

רצתי את הרשימה, תרבותי יסועית
עלום הזה (1110) תועקת שלחיותי אל
עלשים תבש, ורצוני לתיר הערות מי
ר: המקהלה לתור ותכרות תורנים בגולה
ההסוכנות הורית להחיות לפע במלשים
פני שנים, ואף שלה תבש שני
לימים שקדמו, רכבות הילרים העלשים
תקרבם נמצאו השליחים המאמינים
ממאה בארץ מקדשה. הם הונאו כלאו במ
ותד על מנת לחזור לאחיהם תבש, ולי
מבנים

[illegible]

משה בר-יודא, תל-אביב

נהניתם לסקור רשימת כתבים על ביקור
הרני קיי בישראל (העולם הזה 1111),
נולד הרני קיי לחקן שניאור קטנה. כתבם
היוצא מדני קיי אין עוד מומחים גדולים
אצרי לכפורת הנולד. בכל הענות, אני רוצה
אצרי שטחנותם מהם היה פעם אלוף בספורט
נולד והוא מוכן גם כיום לעמד רבים,
כתובם גם את דני קיי, מה זה נולד.
הרברט גריין, רמת-גן

יִתְכַּן, אֲבָל לֹא גּוֹלֵף כִּזֶּה שֶׁמִּשְׁחָק דְּנִי
רְאֵה תְמוּנָה).

ברצוני לבוא לעזרת השופטים הישראליים
לא ידעו למי להעניק השנה את פרס ביא-
יק לספרות יפה. קראתי על הסופר הדגול
ורוי אורלב אשר כתב את הספר "ער מחור"
ועולם הזה (1110), לכן אני מרשה לעצמי
לצטט לכת את הפרס למר אורי אורלב.

ספרו באמת עומד על רמת משתנה ספרו
 תחת גבוהה ביותר. מדוע מתמסרתי עדיין
 לסופרים? ולסופר עצמו יש לי עצה: אולי
 מוטב שתעבוד כרפת במקום לשפר בעט?
 שפרה וזלצר, קריתים
 העצה מיתורת. מקצועו של אורלב כקובץ
 נגיני רפת.

בוש ונכבש, מורה אני כי אני חש מין
שטחיה לאירי בראותי את מכות צבור
התנאים אשר ליוצות הדמוקראטיה חמיר
בפניהם ואשר של בעשותו את הכל ירד למש
של וערפל בהכרת קוראיהם את אופיו האי
מיתי של חוקי-העיריות-הנדרסמיניה, במסוב
לקום לעורר את דעת הקהל נגדו. בברה
אנא אטמה של העתונות ההונגת שעלידי
ביוקורה החושה על, אי-אלו הנומט
חכום, נהנה לחוק כולו ושנאט של בערות.
ועכשיו התנאים שמנעו עלידי החוק
מציא את עצמם מוכי דרמה, מוכים על
די אותו חוק עצמו. בחברת 200 אלף
ה"אויבים" אשר זכויותיהם האדם
נגלות מהם זה עשר שנים, גם כי באיצטל
בסחון המדינה. האם ילמרו הפעם קלף?

ממנוס, גולדשטיין, חפה

רוב העתונות והציבור הישראלי נוהגים לקרוא למצרים וסוריה המאוחדות בשם ק"ע"ם. קול רמשק וקהיר בעברית קוראים לעצמם בשם רע"ם. עתונכם משתמש גם הוא בשם רע"ם. אבקשכם להסביר לי מדוע בחרתם דוקא בשם זה?

משום שאלה הן ראשי התיבות של
המילים רפובליקה ערבית מאוחדת.

ברצוני לשאול את הנכרת ה' א' שמ' תבה התפרסם בכלי'ונכם אהיהו (העולם הזה 1111), על בית בתי'חבוש'ת בחיפ'ו והרכי' ל'ות סביב'ו, ל'מי היא מ'תכוונת במונח נש'ים א'רסומק'רמיות. האם ל'אותו נש'ים שבעליהו אצרו כספ' בדרך זו או אחרת? ל'עצ'רנו דוקא בשב'כה ה' לא קיים המושג ש'ל נשוא'ם

מסוריים והוגנים. לעומת זאת ישנו עוד אלפי נשים צעירות על הכרמל שאינן פחות אריסטוקרטיות, אבל אינן מבלטות עובדה זו. דינה ג. חייפה

כַּן יִרְבוּ, הַקּוֹרֵאת זֵינָה, כֵּן יִרְבוּ.

אם בית־הקמה „מרתף" בניו־יורק הנו בעל־
גביון ישראלי (העולם הזה 1109) אז אוי
אבוי לצביונה של ישראל

על נהרות מנהסן, שם ישבנו גם בכינו
בזכרנו את צביון.

אני קורא קבוע של עיתונכם ואשקד אם
מחשבותי יתקבלו. אולם מאסר
אחרון של רותי ורד בקשר למצב
במצב האפס (העושה זה 1110)
יהיה למרות רותי. רותי כתבה שלכל הבח
רים יש שמשים. אני הייתי בתצוגה ויש
יש שם, או מה?
היא כותבת ככה: "לא רואים בנות במב
הא לא רק בקבוצות ורק בשבתות". אני
זומר שיתר טוב שתלכנה בקבוצות מאשר
היה לך

היה זה פתרון מוחלט. רבות דואק בעיר
של רומא ואנו קוראים רבות על כך בעת
הזאת. בכל אופן בעיר זו לא נתגלה דבר
הזה. כאן כתבה גם ש"כחצוריו הסטרימיים
אין מה לעשות חוץ למעמד ברחובות ולי
נכונות לנשיחוק. על מנת להתעסק איתו".
הפעם דקדק רותלי היות ואצלנו אין
בבנות הלכות אלא בקבוצות נאלצים הבחור
הזה לחכות לבנות העיר על מנת להתפרק
מחיקת המשי.

רות שם, לבשו שמלות האופנה שכל ה-
יום "שחורות, אכזרות ופדופות והן ענדו
דגים". שערות כנראה שאין נשים רוצות
שדרו את שערותיהן ככנות עידי אלא
תתקוות ביניהן הכבוע. בקשר לעינים, אז
שלו רציתי הייתי מאחר לשיעצומי של
לא אפר היפה אותו הליצור בהן קנתי
לדיים שרציתי מארוע זה. אנלה כך רק
שמעתי שחת נשים של מאסרד, והייתי
יעוצ לך, רותי, לא לבקר במסריה אפילו אם
היה לך שגור.

דייג דרשניוואס

עורך „העולם הזה“ מסכם את רשמיו מהווי הקיבוץ היהודי הגדול בארצות-הברית

צינונות בנו"ח

- זאת אורי אבנרי -

עוד לא הייתי שעה על אדמת ארצות-הברית, כאשר פגשתי את הצינוני הראשון. עמדתי בתחנה העירונית של שדה-התעופה הניו-יורקי והזמנתי חדר בבית-מלון. הפקיד רשם את שמי ואת נתינותי. מאחורי עמד גבר בגיל העמידה, מרכיב משקפיים, שנראה כרופא חתיק. כששמע את שמי, ניגש אלי, לחץ את ידי בחמימות ושאל באנגלית: „שמא מכיר אתה את מר פלוני ברמת-גן?“

השבתי באדיבות כי איני מכיר את מר פלוני ברמת-גן. אולם בזאת לא נסתממה השיחה. הוא המטיר עלי שאלות על המצב בארץ והצהיר כמה פעמים על נאמנותו לישראל, אותה הוא מקהה מאד-מאד לבקר בקרוב.

באותו ערב לקחוני ידידי למסיבה פרטית מקרית. היא התקיימה בדירה נאה מאד, מרוהיטת בטעם המודרני והיקר ביותר, אישם בצד המזרחי של האי מנהאטן (שהוא יותר אריסטוקרטי מאשר הצד המערבי, שם גרים פשוטי-העם). המארח, מיסטר בלומשטיין, לחץ את ידי בחמימות, המטיר עלי כמה שאלות על המצב בישראל וסיפר שהוא מקהה מאד-מאד לבקר בה באחת השנים הקרובות. אחר-כך הוא הציג אותי לאחד מאורחיו, מיסטר גולדמן,

שלחץ את ידי בחמימות, המטיר עלי כמה שאלות על המצב בישראל וסיפר כי ביקר בה לפני שלוש שנים, והלוחאי ויכול היה לחזור לשם בקרוב לביקור ארוך יותר.

כה, בהתאם לחוק מסיבות-הקוקטייל, „עברתי במעגל“ החלפתי כמה מלים עם מיסטר פלוני וכמה מלים עם מיסיס אלמור. גית, כעבור שעה כבר היה ברור: בכל המסיבה אין אף איש אחד שאינו ציוני נלהב. אין בה איש אחד שלא ביקר או חולם לבקר בישראל. אין בה איש אחד שאין לו מכר אישם בארץ.

האם אני מכיר את מר ברמן בירושלים? את מר גולדשטיין בטבריה? את מר יערי בתל-אביב? את הגברת פינקלשטיין בחולון? אנשים כל כך נחמדים! איזו ארץ נהדרת! אילו מפעלים כבירים! איזה צבא נפלא! ואיזה יהודים טובים!

★ ★ ★
גמל של שלושה מיליון

בניו-יורק ישנם שלושה מיליון יהודים — יותר מאשר בכל מקום אחר בעולם. הם בולטים מאד — בשלטי החנויות, בתוכן העתונים, במבחר הפרצופים שאתה עובר על פניהם ברחוב. לפי החוק הגוי יורקי, כל נהג-מונית חייב להציג במקום בולט במכוניתו כרטיס המכיל את שמו ו-תמונתו. לפחות מחצית הכרטיסים שאתה נחקל בהם נושאים שמות יהודיים מובהקים. התגלית הראשונה המזדקרת לעין, היא שכל המיליונים האלה מהמים ציבור נפרד לחלוטין מיתר האוכלוסייה. הם חיים ב-אמריקה. הם סוחרים עם האמריקאים. הם מרגישים את עצמם אמריקאים לכל דבר. אולם למעשה אין הם חיים עם האמריקאים. במסיבה של מארח יהודי, אינך פוגש באורחים בלתי-יהודיים. בבקרר בביתו של ידיד יהודי, אינך מוצא ברשימת הידידים בכניסת הבית שמות יהודיים בלבד. הוא הוין בכל הבתים הסמוכים, בכל הרובע: כולו מאוכלס יהודים.

ישנם הבדלים בין היהודים. ישנם מעמדות. ישנם פשוטי-עם, הגרים בברוקלין (שמעבר לנהר) או בברונקס (בחלק העליון יותר של האי מנהאטן), או, גרוע ביותר, בשכונות-העוני של החלק התחתון המזרחי של האי. וישנם אריסטוקרטים הגרים במרכז האי, בדירות המשקיפות על הפארק המרכזי, והמלאות ציורי-ישמן מקוריים ויקרים. אולם אלה גם אלה אינם מקיימים שום מגע חברתי אמיתי עם בני מעמדם הלא-יהודיים. הם חיים בגטו.

מדוע? האם גזל הם יותר לחיות יחידים? האם הם חוששים כי ירגישו נחיתות בחברה לא-יהודית? האם הם רוצים להימנע מכל מצב בו יוכלו להיעלב? האם לא-יהודים אינם רוצים בהם? יתכן שכל הסיבות האלה נכונות. ואולי ישנן אחרות. אך העובדה עצמה ברורה ובלוטת: יהודי אמריקה חיים בגטו אדיר, גזל מרחח — אך סגור ומסוגר.

★ ★ ★

מזכרות השמיים בישראל

בגמל הזה ישנו חלום אחד, השופך את אורו על כל תושביו, מן האריסטוקרטים בין ציורי-השמן ועד לחיית הבית המתמוטט במורח-התחתון. חלום זה נקרא בשם ישראל. אין לו שום קשר עם המציאות ששמה ישראל. כל דמיון הוא מקרי בהחלט, וגדיר ביותר. ישראל זה שבהלום הוא ארץ רחוקה וקסומה, ארץ היהודים, שם כל התושבים הם אידיאליסטים נאצלים, המקיימים את עצמם למען הוולת, ארץ של מפעלים כבירים, של צבא בלתי-מנוצח, עטורת הוד קדומים ותפארת המחזר. ארץ מושלמת, חסרת רבב ודופי, הצודקת בכל מעשיה, המנהגת בידי מנהיגים גאונים וטהורים, העומדת קטנה ואמיצה מול אוכלי האדם הערביים.

פעם חלמו כך הנוצרים על מלכות-השמיים. פעם חלמו כך הקומוניסטים בכל רחבי העולם על גן-העדן הסובייטי. כך חולמים היום היהודים באמריקה על ארץ-ישראל. לא כדי לבוא לשם, חס וחלילה. הנוצרי אינו רוצה לחיות בגן-העדן, והקומוניסט הבריטי אינו רוצה לחיות במדבר של טורקמניסטאן. גן-העדן הקסום אינו מקום לחיות בו. הוא מקום לחלום עליו, לשאוב ממנו עידוד ברגעי רכאון, להתנאות בו מול עולם עויין ואכזרי, להתרומם בעזרתו מעל לשפלות החיים היומיומיים.

רק סאדיס בעל אכזריות נוראה ילך לקלקל חלום נהדר זה, לספר ליהודים כי אולי ישנו פגם אחד או שניים בישראל, שאולי לא כל הישראלים גיבורי-חיל וחלוצים, שאולי מנהיגי ישראל אינם גאונים כל-כך, שאולי יש צורך בשינויים ובתיקונים ובחילופי מדיניות. ולא רק אכזריות דרושה לכך — דרוש גם אומץ-לב עילאי. כי החלום יקום בחימה ששוכה

על כל מי שיבוא לגזול ממנו את חלומו היקר מכל. הנוצרים שרפו והפשיטו את העור וחתכו לארבע חתיכות את אותם שהעזו להטיל ספק באמונתם הקדושה במלכות-השמיים. הקומוניסטים השתמשו באמצעים יותר מודרניים אך לא פחות אכזריים במי שניסה להרוס בעיניהם את טוהר החלום הסובייטי. והיהודים הטובים בארצות-הברית מסוגלים לכל מעשה תועבה, אם יבוא אליהם מישו וינסה להמעיט את דמותו של החלום הישראלי, שהוא מרכז חייהם.

★ ★ ★

SUCKERS מוד RACKET

בשפה האמריקאית ישנה מילה הידועה לכל קוראי דאמון ראניון. המילה היא: „סאקר“. התרגום המילולי מצדן. התוכן: אדם בעל נפש תמימה ומאמינה, שרמאי מקצועי יכול למכור לו בקלות תרופת-פנטס המורכבת ממים, או מניות במכרה-זהב בקאמצ'טקה, שאינו קיים.

מבחינה ציונית, יהודי אמריקה הם סאקרים. הם חריפים בבינוס, גדושי פיקחות בחיי יום-יום. אולם כשמוזכרת המלה „ישראל“, הם סאקרים מושלמים. אין צורך לשכנע אותם, להפעיל באוזניהם להטוטיגאום, להוכיח להם כי יום הוא לילה ולילה יום. הם מאמינים

כנס הסתדרות ציוני אמריקה ב„וולדורף אסטוריה“, ניו-יורק

מראש. להט אמונתם יכול להביא לעתים במבוכה גם את השליח הצינוני הצעיר ביותר. הם פשוט עוצמים את העיניים, מחבקים את הכיסי ואומרים לו: שלשל את ידיך לכיסינו, ישנה עוד מילה בסלנג האמריקאי. במקום שישנם „סאקרים“, שם ישנו „ראקטס“. קשה לתרגם מילה זו. פירושה: מערכת מאורגנת כדי להוציא את הכסף מכיסי הסאקרים. ישנו ראקט של מניות מזויפות. וישנו ראקט של תרופות-פנטס. וישנו ראקט של מכירת חלקות-ארמה על הירח. וישנו ראקט ציוני.

הארגון הצינוני באמריקה — ובעולם היהודי כולו — אינו צריך להתבייש, לא בפני הכנסיה הקאתולית ולא בפני האינטרנציונל הקומוניסטי. שני ארגונים אדירים אלה, עמוסי המסורת, יכולים עוד ללמוד דבר אחד או שניים מן המגנון הצינוני. כי מגנון זה שולט ביהודי אמריקה — ולמעשה ברוב יהודי העולם — שלטון טוטאליטארי שהוא מושלם ומוחלט.

מכיון שלא עומדים לרשותו בתיסורה ומשטרה, וחסרים אמצעי-הכפייה הרגילים של דיקטטורה רודנית, הרי זה הישג הראוי לתעוצה ולהערכה.

יהודי אינו יכול לסרב לשלם את חלקו המלא במגבית היהודית המאוחדת. אפילו הוא בוגד בעמו, אפילו הוא מפקפק כי בג'וריון הוא שלית אלוהי ישראל — אין לו כל ברירה. אם ינסה בכל זאת לטעון כי ההערכה גבוהה מדי וכי אינו יכול לשלם את המוטל עליו — גורלו ישיגנו במהרה. פה ושם יצלצלו טלפונים. נושיו יודיעו לו שלצערם אינם יכולים להאריך את האשראי שלו. לקוחותיו יודיעו לו שלצערם החליטו להעביר את הז' מנותיהם לעסק אחר. ידידיו יחללו מלהמינו. בתו תתקשה להשיג הומנות לחגיגות בהן מצויים החתנים הפוטנציאליים, בני המשפחות היהודיות הטובות.

תמונה אוסימית: ישיבת ההנהלה של קאונטרי קלאב יהודי בעיר אמריקאית מסויימת. הקאונטרי-קלאב (מועדון שמחוץ לעיר, שאפשר לשחק בו גולף וטניס, ולהפגיש בנים עם בנות, ולהכיר אנשים מאותו סוג), הוא מוסד אמריקאי חשוב מאד, מקום הריכוז של החברה האמידה. מי שנחשב לקאונטרי קלאב, יודע שהצלחית בחיים. הוא הגיע לאן שרצה להגיע.

הנהלת הקלאב דנה בבקשתו של יהודי אחד להתקבל כחבר. אותו יהודי היה גותן מן הסתם את נפשו להתקבל לקלאב לא-יהודי, אולם שום קאונטרי קלאב לא-יהודי לא יקבל חבר יהודי. אם ירצה ואם לאו, הוא יכול להתקבל רק לקאונטרי קלאב היהודי.

ההנהלה דנה בכל הפרטים של אותו מועמד. הוא נמצא בסדר. מצבו הכלכלי טוב. מעמדו החברתי מצויין. הכל מתאים. ואז פונה יושב-הראש אל יהודי מושקף היושב בצד. זהו נציג המגבית היהודית המאוחדת. „האם הוא בסדר אתכם?“ הוא שואל.

הנציג מהסס. „הוא די בסדר“, הוא מודה. „אבל אני חושב שאם נלחץ אותו חזק, אפשר להוציא ממנו עוד כמה אלפים.“

„או קיי“, אומר יושב-הראש, ומצוה להזמין את המועמד פנימה. שם נאמר לו שהמועדון מוכן לקבלו, אולם מסתבר שאינו ממלא את חובתו כלפי הציבור היהודי. עליו להוסיף

לפחות עשרת אלפים דולאר לתרומתו השנתית למערכת השנור הציוני. המועמד מסמיק. הוא מנסה לעסוק כי עסקיו בכל רע, שהעונה האחרונה לא היתה מוצלחת, שאלו בעוד שנה שנתים...

הדיקטטורה הפמיונה

הוא שלטון מוחלט. אולם אין כמעט יהודי באמריקה המורד בו. הכל בטוחים ששלטון זה דרוש וחיובי, מאחר והוא משרת את האידיאל הגדול: ישראל. האמת היא שיהודי אמריקה מפיקים גם תועלת מקומית רבה מקיומו של שלטון זה. הוא מספק כמה וכמה צרכים מקומיים, שלא נמצא להם סיפוק אחר.

היהדות האמריקאית היתה תמיד מפולגת. יש בה זרמים דתיים שונים, השונאים אחד את רעהו תכלית שגויה. היא מפולגת בין שתי המפלגות האמריקאיות הגדולות. היא מפולגת מבחינה חברתית ומעמדית. ואז באה הדיקטטורה הציונית ונתנה לה, זו הפעם הראשונה, ארגון אחיד, כולל, מרומי ותוקפני. זהו ארגון יעיל, החולש על כל שטחי החיים, המורכב משורה ארוכה של עמותות. כוחו ההסתדרותי הציוני עצמה אינה אלא חלק קטן מארגון זה.

הדבר הועיל ליהדות האמריקאית מאד. זו הפעם הראשונה היוותה חזית מאוחדת כלפי חוץ. זו הפעם הראשונה יכלה לנהל משימות כגורם מרכזי, להפעיל לחץ, להשיג תנאים. זהו ארגון אשר גדולי אמריקה רועדים מפניו. זהו ארגון היכול לצאת על ראש העיר הגדולה ביותר בעולם לתחרים ולהעלים סומכית מלך חשוב, שבא לעירו כאורח הנשיא האמריקאי. זהו ארגון אשר שום עורך עתון או מנהל תחנת רדיו לא יעלה על דעתו להרגיו או להמרות את פיו.

היה לי בסיון אישי קטן, שלימד אותי לקח חשוב. הוונתני לתת ראיון בתחנת-שידור ג'ורג'יאן, אשר עורכה שמע על הרעיון השמי וסבר כי יש בו עניין למאזיניו. נקבע מועד לראיון, וצחת עתונאים הוזמן לשאול אותי שאלות ולחקור אותי. הוונתני מראש כי תישאלנה שאלות חריפות וגלויות. צחת-מראיינים זה היה צריך לכלול עתונאי ישראלי מסוים. הלה, כשאך שמע על הראיון, מיהר לקונסוליה הישראלית. מישוה טילפן לישראל והבהיר לו כי ראיון כזה אינו רצוי למוסדות היהודיים. למחרת היום התנצל עורך תוכנית הרדיו על כי מסיבות בלתי-רלויות בו נאלץ לבטל את השידור.

במקום רואיי, בשעה הקבועה, שגריר הרפובליקה העיראקית. המוסדות היהודיים לא התנגדו לכך.

קודק במקום דאדם

היה לי בסיון אישי קטן, שלימד אותי לקח חשוב. הוונתני לתת ראיון בתחנת-שידור ג'ורג'יאן, אשר עורכה שמע על הרעיון השמי וסבר כי יש בו עניין למאזיניו. נקבע מועד לראיון, וצחת עתונאים הוזמן לשאול אותי שאלות ולחקור אותי. הוונתני מראש כי תישאלנה שאלות חריפות וגלויות. צחת-מראיינים זה היה צריך לכלול עתונאי ישראלי מסוים. הלה, כשאך שמע על הראיון, מיהר לקונסוליה הישראלית. מישוה טילפן לישראל והבהיר לו כי ראיון כזה אינו רצוי למוסדות היהודיים. למחרת היום התנצל עורך תוכנית הרדיו על כי מסיבות בלתי-רלויות בו נאלץ לבטל את השידור.

במקום רואיי, בשעה הקבועה, שגריר הרפובליקה העיראקית. המוסדות היהודיים לא התנגדו לכך.

Israel Bond Activities Hit Peak For Spectacular 'Nite In Israel' At Opera House, Sunday, Dec. 21

'NITE IN ISRAEL' STARS MEET CHAIRMEN PLANS SET FOR CIVIC OPERA HOUSE, DEC. 21

GOV. STRATTON HELPS BOND DRIVE NORTH SHORE HONORS ROSE ALSCHULER

ANSHE EMET GOES ALL OUT FOR ISRAEL BONDS

N. SIDE BOND LEADERS HEAR YAAKOV TSIUR

המגביח בכטולה דף אופייני מתוך שבועון יהודי אמריקאי, סנטגיל, חיוצא לאור בשיקאגו, והמחלף בצורה זו כבוד לכל אלה שתרמו לקידום מערכת השנור האדירה של הקרנות הציוניות. בין המצוטטים: אנשי לחקת סאליבאן (למעלה, משמאל), המושל סטראטון בפתיחת מנבית מילנה הפיתוח (באמצע, משמאל) ושגריר ישראל בפאריס, יעקב צור, בפגישו עם מנהיגי חמבית (למטה, מימין).

יכול לנסוע לירושלים ולתקבל עליידי נשיא ישראל ועליידי אותו אדם דגול מרבבה, דוד בן-גוריון. הוא יכול להנציח את הפגישות בתמונות. קורותיה יפורסמו לא רק בנרסוסס פוסט, אלא גם בעתון היהודי המקומי, לקצתם הרבה של ידידיו ומתחריו העסקיים. אם לא יבוא אליו ג'ון פוסטר דאלס, הרי יבוא אליו טדי קולק, או שמעון פרס. ועם מעט דמיון אפשר לראות בשני אלה תחליף מתאים.

השרישי הצוחק

למראית-עין קיים מצב של שיעבוד מוחלט (ומרצון) של היהדות האמריקאית ליש-ראל. אם כך, למה להפסיק את הדעה שהאומה העברית החודשה בישראל גבולת מן היהודים? אם אפשר להשיג מהם סתם ככה מיליונים בלתי-ספורים של דולארים, מדוע לחתור עליהם? במלים אחרות: אם הצליחה ישראל להפוך את היהדות האמריקאית למושבה, המזרימה את עושרה לישראל כמו שהקונגו מזרים את עושרו לבלגיה, מדוע להתנגד לזה? אלא שכל התמונה הזאת אינה נכונה. כשם שאין זה נכון בישראל משועבדת ליהודי אמריקה, כך אין זה נכון שיהודי אמריקה משועבדים לישראל. האמת יותר מסובכת: שני הדברים משועבדים לגורם שלישי, הרודה בשניהם כאחד. זהו המשטר הציוני, השולט גם בישראל וגם בעולם היהודי.

המיליונים אשר ארגון הראקס הציוני מוציאים מכיסו הסאקסס היהודיים, אינם זורמים לישראל סתם. הם זורמים לידיים מסוימות באמריקה יבש-ראל — לידי המעמד הציוני. מעמד זה מורכב מן המנגנונים של כמה וכמה מפלגות. כל המפלגות הציוניות מקבלות במישרין או בעקיפין את הכספים מן המגבית היהודית המאוחדת. מן ההסתדרות הציונית או מממשלת ישראל. הן לוקחות את הכסף, ובצורתו משעבדות את חבריהן בישראל. בכסף האמריקאי הטוב מוקמים השיכונים לחברי המפלגה, מממן העתון המפלגתי הכושל, נקנים ראשי-חמולות במעבדות יהודיות ובכפרים ערביים, מחולקות משרות, מופעלים טראסטים כלכליים ונקנים קולות ביום הבחירות עצמו.

אילו רצינו להשתמש בהגדרות קיצוניות וגסות, היינו יכולים לומר: זהו שלטון זר, מכיון שהוא שלטון המקיים מכספים הבאים מן החוץ. אורחי ישראל אינם יכולים לתחליף שלטון זה, כי כוח פוליטי, המתנגד למשטר הציוני, יעמוד עני וחסר-אמצעים מול הכוח הכלכלי האדיר של המפלגות הציוניות. יהודי אמריקה, החוזרים באוונץ בכל הוונתנות שחלילה להם להתערב בעניינים הפנימיים הישראליים, עושים בדיוק זאת: הם מקיימים בישראל את השלטון הקיים, בלי כל קשר עם רצונם החופשי של אורחי ישראל עצמם. שלטון זה הוא מנגנון עולמי. ממשלת ישראל הרשמית היא חלק ממנו, והיא הדואגת לקיום הסדר הציוני בישראל. המוסדות היהודיים באמריקה הם חלק שני, ותפקידם לדאוג לשיטור הנתינים של המשטר הציוני שם. והוא הדיון לגבי המוסדות בארצות אחרות — מנגנון אדיר, אשר דרך ידיו עוברים מיליונים בלתי-ספורים, אשר אלפי חבריו נמצאים בתנועה מתמדת מסביב לעולם ומרגשים עצמם בבית, במידה שזה, בברודוויי, בשאנואליזה ובמלון אפדיה.

לכן גם כה מנוחך היוכח על שיטת-הבחירות בישראל. תוצאות הבחירות בישראל נקבעות עליידי חלוקת הכספים על התקציב הציוני והממשלתי. אם תנועת החרות, למשל, תקבל מדי נחום גולדמן מיליון דולארים לשנה, במקום חצי המיליון הנוכחי, הרי ישנה הדבר את תוצאות הבחירות. אם מוכיר לשכת-העבודה במעברת תליברק יוכל לקנות עוד כמה חמולות למפלגות, יתחשפו לה מאה קולות נוספים. אם חלוקת הקולות בין המפלגות הציוניות האלה תהיה לפי שיטה א' או לפי שיטה ב' — במה ההבדל? העיקר הוא שכל עוד נמשך הראקס, אין לבחור הישראלי שום אפשרות שלא לבחור בנציג המפלגה השלטת בו שלטון לכלכלי מוחלט.

דם הוא כסף

כ? משטר מנהל את מדיניותו בהתאם לצרכיו. משטר הבנוי על הרקת כיסיהם של הסאקסס היהודיים באמריקה — מדיניותו מותחית מראש. ממשלת ישראל, אשר מדינאה ואלופיה מקדישים חלק נכבד מזמנם למערכת השנור, ממילא מעצבת את דרכה בהתאם לצרכי מערכה זו.

כל ילד יודע כי מתחיות על הגבול ומצב של מלחמה עם הערבים הם דברים טובים לאסטרטגיה. אין שיטה טובה יותר להעלות דמעות בעיני התורמים ולהמריצם למלא את הצעיקים ביד רוטטת, מאשר לספר להם על חיי-הסבל של יושבי-הספר, על חיליו הגיבורים העומדים בידים ריקות מול הטאנקים והמיגים של המצרים.

איני רוצה לומר כי לצורך זה מבוזימות תקריות-גבול — אם כי ישנם בעולם הרחב הרבה אנשים, ולא דווקא שונאי ישראל, הבטוחים בכך. אולם אני רוצה לומר כי שלום עם מדינות-ערב יהיה אסון לראקס הציוני, ומכיון ששום משטר משטר בעולם אינו עושה דברים הנוגדים את האינטרסים החיוניים שלו, אין לצפות כי המשטר הציוני יפעל במרץ רב להשתרשות ישראל במרחב. האקלים הסבטי שלו הוא אקלים של מתחיות בסחונות. זה ההסבר לפרשת המתחרת העיראקית, פרשת פלורנץ ומאות הפרשות הדומות.

המיליונים המקיימים בישראל משטר שאינו תלוי באורחי הארץ, מקיימים גם מדיניות שאינה נובעת מצרכי הארץ. היא מוכתבת עליידי שיקולים שונים לגמרי.

כ? משטר מנהל את מדיניותו בהתאם לצרכיו. משטר הבנוי על הרקת כיסיהם של מרגיש בכל גימי נפשו שישנו שוני עצום בינו לבין היהודים שהוא נתקל בהם. זהו שוני יסודי באופי, בהרגשות, בהבנות. בכל ערי הבירה בעולם קיימת כיום פזורה ישראלית בצד הפזורה היהודית, והמושבה הישראלית המקומית בדרך כלל אינה אוהדת במיוחד את המושבה היהודית.

אנשים זרים מבחינים בכך. דבר שיגרתי הוא לישראלים לשמוע הערות כמו: 'אולם הרי אינכם דומים כלל ליהודים שאנחנו מכירים!'. הערה כזאת יוצרת תמיד מצב בלתי-נעים. הישראלי אינו רוצה להגיד שאנחנו ישנו הבדל בין ישראלי ויהודי, מן ריאה בעיני הבריות כאדם המתכחש למצואו. אולם הוא מרגיש כי יהיה זה לטובת המדינה אם ירמוז שאנחנו קמה בישראל אומה חדשה, בעלת תכונות חדשות. דרוש הרבה טאקס, וגם גאחה לאומית קשה, כדי לפשר בין שתי התגשות אלה ולתת את התשובה הנכונה.

ישנם ישראלים שהגיעו בחוץ-לארץ לקיצוניות. הם הפכו לשונאיהם ממש, ואף מצי-דיקים בלבם את האנטישמיות. זוהי הגבה חולנית, שמקורה בתסכין-נחיתות לאומי. אין כל צורך לנשוא את היהודים. אדם המרגיש בבטחון עצמי ישראלי יכול להתיחס אל היהודים האלה בחביבה יתרה. הוא יכול לרחוש להם תודה על אהבתם את ישראל, ועל השתתפותם העמוקה בגורלנו.

אולם עלי לדאוג כי אהבה זו לא תסכן את התפתחות המדינה ואת חרות האדם הישראלי.

● בארצות הגוש המזרחי, מלבד בכרית המועצות, הולכת ומתגשמת תוכנית לחיסולן המוחלטת של הקהילות היהודיות, עליידי התרת עליה מוגברת לישראל. למרות נסיונותיהן של ממשלות ארצות אלה, לא הצליחו לבולל את יהודיהן והבעיה היהודית התעוררה פעם אחר פעם. אחת התוצאות היחידות של מדיניות זו: הגברה ניכרת של זרם העולים לישראל בשנה הבאה, עד כדי ממדים שלא נודעו מאז שנות קיומה הראשונות של המדינה. רמז להתפתחות בטוח ארוך: גם ברית המועצות עשויה להגיע לאותה מסקנה, ולהתיר עלייה מסוימת.

● צפוי קיץ קשה לחקלאים, על אף הגשמים הניכרים שירדו בשבוע זה. כמות הגשמים לא הספיקה להציל את שדות הדרום, אך לעומת זאת שיפרה במידה מסוימת את מצב דרוכות המים התת-קרקעיות. יתכן גם שלא יהיה צורך להפעיל פיקוח חמור על השימוש במים בעונה הקרובה.

● תחול הפוגה בפעילותו של ראש ממשלת איטליה אמניו טורה פנפני, כמתווך במרחב, למרות שמעצמות המערב מעוניינות בתיווך זה והערבים לא התנגדו לו לאלתר. הסיבה היא איסלקית פנימית: ריב בין מפלגות הקואליציה, העשוי לשים קץ לכהונתו של פנפני כראש הממשלה.

● עיראק תצטרף צעד נוסף בהתרחקותה מרע"ב, כאשר

עיי, שלא היו פעילים בסניפים והיה קיים חשש כי לא ייבחרו בהם, חולקו 270 הצירים של תל-אביב בין הסניפים ובין התאים המקצועיים. תוצאות חלוקה זו, שני עשתה שוב באמצעות ועדה מרכזית, בה שלטו אנשי הגוש, שמספר הקולות הדרושים למועמד כדי להיבחר כציר, היה שונה בכל מקרה. אם בסניף אחד די היה לאדם לצבור 90 קולות כדי להשלח כציר לוועידה, הרי לאברהם עופר לא הספיקו אלה הקולות שקיבל בתא הפקידים.

יותר מזה: פנסק הבוחרים לא נקבע לפי כל תא מקצועי לחוד. נקבע פנסק בוחרים כללי, לכל התאים המקצועיים. כתוצאה מכך יכלו אנשי הגוש לתמרן ולהעביר קולות מתאים בהם לא היו למועמדיהם יריבים, לתאים בהם חששו שיריביהם יבחרו.

סיכום שבתי (סב"ר) טבת, שגילה השבוע עובדות אלה במאמר בהארץ: "מפא"י מדי ברת אלינו השכם והערב כשלוגמיה מלאים יושר וצדק, אהבת הבריות ותזון אחרית"

העם

אורחים באחוזה

השבוע ניסה שר הוצאת המס"מי ישראל ברזילי להנהיג שינוי חשוב בשיטות העבר דה של משרדו. בהוראה למיברקה, הורה השר כי יש מעתה לחלק את המיברקים גם בשבתות, ולא להשבית שירות חיוני ודחוף זה ל-24 שעות בשבוע.

לכאורה, לא היה דבר פשוט יותר מאשר לבצע את הוראות השר. אלא שמנגנון משרד הוצאת המס"מי, שהוקם בימי כהונתו של שר דתי, התקומם נגד המגמה החילונית החדשה — מנהל המשרד חיים בן-מנחם ועד למחלקי המיברקים. שר הדתות התערב בעניין, הדבר הובא אף לפני ראש הממשלה עצמו, לבסוף ויתר ברזילי.

השיקול היה ברור: אמנם המפלגות הדתיות שוב אינן מיוצגות בממשלה, אך רכזן שן אינו הפקר; עוד ישוב היום בו יהיו נחוצים להבטחת קיומה של קואליציה חדשה. עד אז מותר לשרים חילוניים לנהל את אחוזות הדתיות, אבל אל להם חלילה לחשוב כי הם יכולים להתנהג בהן כבשלהם.

לגבי האזרח הרגיל, היה ברורה זו לקח חשוב: שלטון שנבנה על קנוניה מפלגתית אינו יכול להשתנות עליידי קנוניה מפלגתית שניה. כי באוסף כבר מבצעת קנוניה שלישית, שתחזיר את הסדר הראשוני על כנו.

מפלגות

בחירות חופשיות מאד

ההפתעה הגדולה בבחירות הפנימיות של מפא"י, שהסתיימו לפני שבועיים, היתה כש' לונג של מספר מנהיגי קלוב-הצעירים בס' ניה תל-אביב. יותר מכל הפתיע כשלונם של אברהם עופר ואשר ידלין, שניים מצעירי מפא"י, שעד להופעתם של דין ופרס בזירה המפלגתית נחשבו כמייצגים את הרוח הצי' עיר במפלגה. גם עופר וגם ידלין לא זכו במספר קולות מספיק באיווריהם כדי לה' בחר כצירים לוועידת המפלגה.

היה משהו מוזר בכשלון זה. קשה היה להניח שאמנם גברה השפעתם של אנשי הגוש של שרגא נצר עד כדי כך, שהצליחו לשכנע גם את בוחריהם של צעירי המפ' לגה בעבר לא להצביע עוד עבורם. קשה היה להניח, שמאחורי מפלגתם של עופר וידלין וכמה מחבריהם לא הסתתר טכסיס סכני של אנשי הגוש.

השיטה. הפרצות שבשיטה שאיפשרו לאנשי הגוש, השליטים בסניף התל-אביבי וממילא בכל סניפי המשנה האיווריים, לכוון את קולות הבוחרים כרצונם:

● קיים חשש חמור שפנסק-הבוחרים בסניפים התל-אביביים לא היו אמיתיים. מספר משלמי מס-התבר במחוז תל-אביב היה 15 אלף, ואילו מספר בעלי זכות-הב' חירה היה כמעט כפול. מיפקד החברים, לפיו נקבעו פנסקי הבוחרים, נערך ללא פיקוח.

● בלילה שבין שני ימי הבחירות, ניש' ארו בקלפיות בפיקוחם של אנשי ועדת הבחירות, שרובם היו אנשי הגוש.

● מעטפות הקולות הועברו מן הסניפים לוועדה המרכזית בבית-ארלוזורוב עליידי רץ, ללא פיקוח. אין לדעת אם כל הרצים הגיעו כשכל המעטפות המקוריות בידיהם.

● אחרי שבבחירות לוועידה הקודמת נת' גלה כי, באחת הקלפיות היו כל רשימות המועמדים מסומנות באותה דיו ובאותו כתב היד, ובקלפי אחרת נמצאה אסילו חבילת מעטפות כשהיא ארוזה במהודק יחד עם גומיה, ניתנה הפעם הוראה לערבב את הקר' לות מהקלפיות של הסניפים עם הקלפיות של התאים המקצועיים.

● הקולות נמנו בצורה הבאה: אדם אחד קרא את שמות המועמדים שצוינו עליידי הבוחר ברשימת המועמדים. שני השגיח עליו, ושנים שרמו. את הרשימה עצמה קרעו, אלא שברוב המקרים היו המבקרים שייכים לאותה סיעה של קורא הקולות, והיו מקרים שלא היו מבקרים. מאחר שרשימות ההצבעות נקבעו, אין כיום כל אפשרות לבי' רר אם אמנם קרא הקורא את שם המועמד בו בחר הבוחר.

● אזהרה. פרצות חשודות וחשוכות אלה הופכות לחלונות מוארים, נוכח פרצה גדולה אחת הנכללת בחוק-הבחירות הפנימית של מפא"י. מספר הצירים שכל סניף יכול היה לשלוח לוועידה נקבע לפי מספר החברים שלו. בממוצע היו כל מאה חברים צריכים לשלוח ציר אחד. אולם קביעה זו היא פיקציה בלבד.

כדי לא לקטח את פעילי התאים המקצועיים

הולה-הופ חיפאי

יפורסמו בקרוב פרטי האישום של סגן ראש הממשלה לשעבר, עבר אל-סאלם עארה, המואשם יחד עם ראשיד עלי אלי כילאני ומדינאים אחרים בתיכנון הפיכה פרוידי' מית. גילויים אלה, אשר יהיו מלווים במסע תעמולה נגד שאיפותיו של גמאל עבד אל-נאצר להשתלט על כל מדינות ערב, יבואו בלחץ המפלגה הקומוניסטית בעיראק, מחלק מן התגובה הקומוניסטית הכללית על הידוק היחסים בין רעים לבין המערב.

● מחלוקת שניה, המסתמנת באופק המרחבי, תפתח כי נראה בשורות התנועה הלאומית באלג'יריה. ממשלת צרפת תעשה בקרוב מאמצים מוגברים לפיוס האגף המתון של תנועת המרי האלג'ירית, תוך

ויתורים ניכרים מצד פאריס. במקרה זה עלולים להתייצב זה מול זה שני מנהיגים של התנועה הלאומית באלג'יריה: מסאלי חאג', המשורר המזוהה הנח' שב לאחר מאבקות המרד האלג'ירי ואשר שוחרר לפני שבוע ממעצר מסו' בצרפת; ופרחאת עבאס, ראש ממשלת אלג'יריה הנולה בקהיר, אשר לס' רות מתניותו הכללית, ייצג את התביעות הקיצוניות של תנועת השיחורר האלג'ירית.

● צפוי שינוי יסודי בעתיד הקרוב, בהרכבן של המוע' צות הדתיות במדינה. שר הדתות יעבד משה סולידאנו רואה את הסדר בעיה זאת כאחת הפעולות החשובות בתקופת כהונתו. עד כה התמנו חברי המועצות הדתיות על-פי מפתח פנימי של המפלגות הדתיות; הרב סולידאנו יבקע את השיטה המפלגתית, יקבע דרך חדשה בה יוצעו המועמדים לפי מפתח

עדתי יחסי. במידה והרבהים הקומוניים לא יצליחו בבחירות מועמדים בקרב עדותיהם, ישמור לו שר הדתות את הזכות לסנות בעצמו את חברי המועצה הדתית, שמספרם בכל מקום שווה לזה של חברי המועצה הסקוטית.

● צעד נוסף בכיוון זה, המכוון לבטל את השפעת המפי' לגות הדתיות על הבחירות: הרחבה ניכרת של פעולות ההסתדרות בין הציבור הדתי, בעיקר מבין העולים החדשים, עליידי העסקת רבנים בתפקידי ייצוג, והקצבה מוגדלת של כספים לתשמישי קודש שיחולקו חנים.

● ממסע זה בקרב הציבור הדתי מצפה מפא"י לתוצאה נוספת: דחיקת רגליה של חרות. במקרים רבים מורכבים אותם ריכוזים דתיים מעולי ארצות המזרח, אשר מפא"י רואה בהם מעוז פוטנציאלי של תנועת החדות. עליידי פעילות דתית ומתן עזרה חומרית, מקחה מפא"י לחשי' פיע על בוחרים אלה ולמנוע את הצטרפותם לחרות בבחירות הקרובות.

הימים, אמונה באדם ודבקות בדמוקרטיה, ומעל לכל תביעות לשיטה טובה יותר לבחירת מוסדותיהן של עיר ומדינה. הבחי' רות (של מפא"י) מלמדות אותנו היטב איך התייחסה מפא"י ליריבים שבתוכה, וממי לא גם איך תתיחס בעת בחירות כלליות וחלקיות ליריבים מבחוץ.

מפעלים

הלנה המייבה

התוספתן המזר, שנבנה מזה חודשים אחדים לעיני העוברים ושבים ממערב להילכ התרבות, יצא בשבוע הבא מאלמוניותו: על פיתחו יקבע בחגיגות השלט הביתן לאח' נות על-שם הלנה רובינשטיין. האותיות הלנה רובינשטיין לא תהיינה חייבות להיות גדולות כמו האותיות פרודיק מאן שבת' זית הבית הצמוד: הקוסמטיקאית המפורסמת קנתה את עולמה בהמחאה אחת, על סך 200 אלף ל"י, שהם מחצית מחיר הקמתו של הביתן החדש, לעומת חצי המיליון שהשקיע מאן באותיות שמו בהיכל-התרבות. את ה' מחצית האחרת גייס מנהלו של מוזיאון תל-אביב, אויגן קולב, בהלואות לזמן ארוך.

כאשר ייכנס צופה-התערוכות לראשונה לאולם המרחח של הביתן החדש, יראה הוא חידוש מעניין אחד, שטרם נראה במוזיאונים בישראל: סידורי תאורה מיוחדים יאפשרו הסלת-אור מלאכותי מתאים על כל אחת מן התמונות.

כאשר תיטוש בימים הקרובים הלנה רובינשטיין את מפעלי התעשייה הענקיים שלה, ותבוא לישראל כדי לחנוך את הבית הנושא את שמה, יציג מוזיאון תל-אביב, שהביתן החדש מהדהד חלק ממנו, תע' רוכה מיוחדת של מיטב התמונות השמור' רות באסטו, ובתוכן שלוש תמונות שנת' (חמש' בעמוד 6)

במדניה

(המשך מעמוד 5)

רמו עלידי הלנה רובינשטיין. שתיים מהן — גופים פרי מכחולו של הצייר הצרפתי מוריס ארטורילו. השלישית — סורטרט של קאנדידו פורטינארי הבראזילי על הגושא: הלנה רובינשטיין.

חינוך

רוח המוסד

על השולחן היה מונח פתק. "הורי היק" ריס" נאמר בו, "חטאתי נגדכם, עזובת אני את הבית. אינני יכולה לסבול יותר את הצער והעלבון. אם יקרה לי אסון, אינני מאשימה אף אדם. אך ורק את מנהל הסמינר הרב לוין והמורה רחל בוגרד. אתם רציתם טובתי אך זה יצא לרעתה, לקחתי שתי לירות אצל החנווני שמעון, נא להחזיר לו בלי בעיות וקושי."

האם, שטפתת כיסתה את ראשה, פכרה את ידיה. ליבה גיבא לה אסון. היא מיהרה אל מכשיר הטלפון והודיעה לאב כל עוד נפשה בה. לאחר שלוש שעות נמצאה הבת הבורחת עלידי המשטרה, בריאה ושלמה, אצל קרובי משפחתה במושבה קטנה בש' רון.

הפרשה כולה התחילה בערב חנוכה. הורי הנערה הופתעו יום אחד בקבלם מכתב מהסמינר בו למדה בתם, שהודיע להם כי הילדה מגורשת מבית הספר בגלל התנהגות שאינה הולמת את רוח המוסד. כתבה ההג' הלה: "הנני בזה להודיע לכב' כי מנסיון שקיבלנו במשך החודשים הראשונים של לימודי בתו במוסדנו, יצא שהיא לא מת' אימה לרוח המוסד. לאור זה הננו מצטערים להודיעכם שאנו מפסיקים את לימודיה החל מאחרי חנוכה."

ההורים נדהמו. במשך כל שנות לימודיה של בתם לא קיבלו מעולם תלונה כל שהיא על התנהגות לא הגונה מצידה. הם קיבלו את המכתב כאמראה, לא ייחסו לו חשיבות מרובה. כאשר פנה האב אל מנהל בית הספר, הרב פנחס יעקב הכהן לוין, ביקש הסברים. נודע לו כי ההנהלה מאשימה את הילדה (14) ש"טיילה עם בחורים". הרב לוין טען כי אינו מתמצא בעניינים קטנים כאלה, הפנה את האב אל המחנכת שהמליצה על הגירוש, המורה הצעירה (22) רחל בוגרד.

המורה לא הסכימה למסור דבר בלי רשות המנהל, טענה עם זאת כי מוטב יהיה לילדה אם תלמד בבית ספר פחות דתי. "זה יתאים יותר להלך רוחה המתקדם", ציינה המורה הצעירה. האב מיהר שוב אל המנהל, ביקש לקבוע ברור משותף עם המורה. המנהל הסכים.

שנאה אישית. כאשר שאל המנהל למחרת את המורה בפני האב, מדוע המ' ליצה לגרש את בתו מן המוסד, השיבה בוגרד, "הרב לוין, הרי מסרתי לך". האב, שנזכר כי השניים מעלימים ממנו את העובדות, צעק לעברם: "אני מסיק מכך שיש למורה שנאה אישית כלפי הילדה." בוגרד קמה, עזבה בריצה את החדר.

הרב לוין הסכים באותו מעמד כי היל' דה תחזור לבית הספר עד לגמר הברור. למחרת, כאשר נכנסה המורה לכיתה, מצאה את תלמידתה במקומה הקבוע. היא פתחה בצעקות, סילקה אותה בבושת פנים מהכית' תה. הילדה ביקשה את עזרת המנהל. הוא ציוה עליה לעמוד בחוץ ולהמתין עד שית' פנה. היא ציפתה שעות אחדות ואיש לא קרא לה להיכנס. לבסוף אורה עזר, נכנסה בעצמה. המנהל לא היה במקום.

הילדה באה הביתה כשהיא ממררת בבכי, לא ביקרה מאז בבית הספר. בשבת לפני בריחתה יצאה הילדה עם חברתה לפגישת בנות המוסד. בדרך פגשה אותן המחנכת דינה ברגמן. כשראתה אותן המורה יחד נזפה בחברתה, אימה עליה כי אם לא תפ' סיק להתחבר עם המגורשת, יהיה גורלה דומה.

אותו ערב ביקרה הילדה אצל המורה, הת' חננה בפניה להפסיק את מסע ההסתה נגדה. המורה לא נעתנה. היא חזרה לביתה שבורה ורצוצה. יומיים לאחר מכן ברתה.

כאשר פנה השבוע כתב העולם הזה אל הנהלת המוסד בבקשה להסביר בדיוק מה היה חטאה של הילדה, היתה טענת ההג' הלה: עושים רעש מיותר מכל העסק. זה מוסד חרדי-עצמאי ואסור לבנות לטיל עם בחורים.

מנהלו של המוסד העצמאי, הנהנה מתמיכת משרד החינוך בשיעור 75 אחוז מתק'

אכיל הופיעה

דגל

ice

20 סיגריות 280 פרוטה

קויה

מכרס כפ3מ3 כבוקר

קויה לכביסה כס'

אתה סובל מזה?

שיטתנו הבדוקה מאפשרת

★ מניעת נשירון שערות

★ הצמחת שער חדש

אחריות גמורה

במקרה של אי-הצלחה יוחזר כסף

"רובינס קוסמטיקום"

בהנהלת מר א. רובין ביאוקוסמטיקאי מדוסלם

תל-אביב, רח' סינסקר 2, טל. 22128, חיסה, הרצל 1

טובי המורים בארץ מלמדים

בבית הספר לשפות "קדימה" ת"א, בן-יהודה 74

נפתחים:

אולפן לאנגלית

(לרכישת השפה בזמן הקצר ביותר, 3 שעות ביום)

★

אולפניות וקורסים רגילים לעברית, אנגלית וצרפתית למבוגרים מכל דרגות הידיעות (6, 4, 3, 2 שעות בשבוע). קבוצות נפרדות לאנגלית לתלמידי בתי-הספר.

פרטים והרשמה: בשעות 9 עד 12 לפנייהצהריים,

3 עד 9 בערב (פרט ליום ו').

בבוקר מדענן

ממרח סנדביץ

תלמה

**דירות
יפות
ומרווחות**

**ברחובות ארלוזורוב - הדר - בארי
ו- ארלוזורוב - ויצמן - בארי**

כנות 1 1/2, 2 1/2, 3 ו-3 1/2 חדרים
עבודה וחומרים מאיכות מעולה - תכנון
מודרני - כל זה תשיג אצלנו ביחד עם

**משכנתא גדולה לתקופה ארוכה
בתשלומים חדשיים נוחים**

**חנויות ואולמות למכירה
הבצוע: החברה הכלכלית לא-ניוירק - צבי אורבך**

נוה חברת בנין בע"מ
ת"א, רח' דיזנגוף 16 טל. 23082

המינוי

קיבלת חשבונך לשנה החדשה, נא פרע
אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא
נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.

הוצאת "מסדה"

יוסף גמזו:

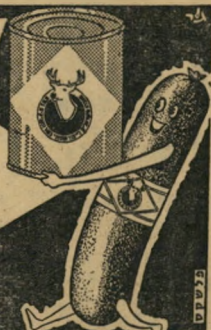

המחיר 2.800 ל"י

נו-צני/שמוי בשר ונקניקים

כשר

**היחידים
בארץ ברמה
בינלאומית**

מענה תדירי רק תוצרת נו-צני

עה לתשלום פיצוי הלנת-שכר. הבורר נתן
את הצו המבוקש.

הנהלת האופרה השיבה מיד בתביעה נג'
דית. טענה האופרה: היות וברוריה הפרה
בזדון את החוזה שהיה ביניהם והתקשרה
עם הבימה, יש לחייבה להחזיר כפיצוי
את כל סכום המשכורת שקיבלה במשך
כל זמן עבודתה. בבורר שהתקיים החודש
אצל יושב-ראש אגוד האמנים, הד"ר וילי
שור, היה גותן הטון שמחה אבן-זוהר,
מנהלה למעשה של האופרה ובדומה לשור
אי-שפתח בועד-הפועל של ההסתדרות.

אך גם אבן-זוהר לא יכול היה להשתיק
את הטענה שחזרה ונשמעה מפיהם של כל
העדים שהובאו עלידי ברוריה. "איש מאי-
תנו לא ידע בדיוק על מה הוא חותם.
אמרו שלא צריך לקרוא את החוזה ולא נתנו
לנו העתק."

פסק דינו של הד"ר שור קבע שעל ברור-
יה לשלם 50 לירות לקופת אמני-האופרה,
מאחר ואמנם הפרה את החוזה. תגובתה
של האופרה: תביעה לבית-המשפט לביטול
הצו של בורר משרד-העבודה לתשלום פיצוי
הלנת-השכר.

בריאות

שניים אחזים בשן

האורח הישראלי הממוצע אינו מטרית את
עצמו לחשוב פעמים בשעת כאב-השיניים
— הוא פונה לרופא המקובל עליו, עושה
הכל כדי להפטר מהכאב. כיום, לאחר דור
קרב ההשמצות שניהלו רופאי-השיניים ומי
רפאי-השיניים מעל דפי העיתונים, בודקים
רבים בשיניהם, שמא לא קיבלו את הטיפול
הרפואי הנכון.

פתחו במערכה רופאי-השיניים, שהסתדרו-
תם מסרה לפרסום מודעות גדולות בעתונים.
המודעות היו מוכתרות בכותרת: "כדי למי-
נוע אי-הבנה." במודעה הופיעו שלושה
שלטים: שלט של רופא שיניים בלחית הס'
ברה כי זהו הרופא המוסמך ביותר, בוגר
אוניברסיטה; שלט של מרפא-שיניים, מתח
תיו נאמר כי איש כזה אינו חייב בהשכלה
כלשהי, ושלט של מרפא שיניים שהוגדר
כבלתי חוקי.

לאחר ימים אחדים הופיעה באותו עמוד
ובאותו מקום מודעה דומה להפליא לקוד-
מתה. היתה זו תשובתם של המרפאים. הרי
דיעו מרפאי-השיניים: למען האמת אנו נאל-
צים להגיב על ההתקפה חסרת הטעם והר'
תקדים. הבאור שבא מתחת לשלטים המצו-
רים של רופא השיניים ומרפא השיניים
היה בניגוד גמור למה שנאמר במודעתם
של הרופאים.

שטח הפקר וכאב-שיניים. מה
ביקשו שני הצדדים להשיג בגילוי סודותיו
של הצד האחר? "ארצנו, מבחינה יחסית,
עשירה יותר מכל ארץ אחרת ברופאי-שי-
נים," התריעו הרופאים. "באנגליה יש רופא
שיניים אחד על כל 4000 תושבים, בצרפת
רופא אחד לכל 3000, בארה"ב רופא לכל
2000 תושבים. לישראל יש לכל 1200 תו-
שבים במדינה רופא-שיניים אחד. מתן רש'
יונות מרפאי שיניים כמעט לכל דיכפון, ער'
שה את המקצוע לשטח-הפקר. אנו רוצים
לטהר את הענף, אולם כדי לטהר צריך
קודם כל להפסיק את מתן הרשיונות, כשם
שכדי לנקות שלולית מן ההכרח לסתום
תחילה את מקור המים הרעים."

המרפאים, חסרי התואר דוקטור, טוענים
"לא דובים ולא יער." מרפאי-שיניים חייב
להוכיח כי עבד במקצוע בצורה עצמאית
לפחות 15 שנה ובכך לא די. עליו גם
לעמוד בבחינה מקצועית. אשר לרעיונות הפת'
אומי של רופאי-השיניים הרי הסיבה לכך
נעוצה לדעת המרפאים בקנאה מקצועית.
לפני כחודשים קיימה ההסתדרות מרפאי-השי-
ניים כנס ארצי בתל-אביב. המרצה הראשי
היה הדוצנט סרגינטי. גם ההסתדרות רופאי-
השיניים פנתה אל סרגינטי, כאשר שהה כבר
בארץ, ביקשה ממנו להרצות בפניהם. הוא
סרב כיון שהוזמן על ידי ההסתדרות המרפ'
אים.

ימים מספר אחרי כן פורסמה בעתון יש-
ראלי בשפה הגרמנית מודעה הכופרת בעי'
קרי שיטתו של סרגינטי, מכנה אותו בתואר
מהגוס. מרפאי השיניים לא הגיבו.
רק לאחר שהחליטו הרופאים, כדבריהם,
"להאיר את הפינה החשוכה ששמה הסתד-
רות מרפאי השיניים," הגיבו המרפאים "בכל
האמת."

בינתיים, עד שמוסדות אובייקטיביים יותר
יסלו ל ידיהם את צבת ההכרעה, יאלץ כור'
אה חולה השיניים הישראלי לסבול כאבים
נוספים לפני שיחליט בידי מי יפקיר את
שיניו החולות.

ציבו, לא פרש את דבריו. גורלה של הילדה
נחרץ. יהיה עליה לצפות בחוסר מעש, כש'
חברותיה מורות עליה באצבע, לשנת הלי-
מודים הבאה — בבית-ספר אחר.

סיכסוכים

חתימה בסתר

כאשר חזרה הרקדנית ברוריה אביעזר
(23), לאחר חמש שנות השתלמות בארצות
הברית, היה תקן הרקדנים של האופרה
הישראלית המחודשת מלא. אדים דה-פיליס,
שביקשה לקשור אותה למוסד, הציעה לה
לחתום על חוזה-הופעות כסוליסטית. ברור'
יה קיבלה את ההצעה בהתלהבות. הופעות
בבאלט של האופרה נראו לה בדיוק הדבר
שבשכילו למדה במשך כל השנים, תחילה
אצל דודתה מיא ארכטובה ואחר כך בחוץ
לארץ.

השבוע, לאחר שהפסיקה את הופעותיה
באופרה, נתבעה ברוריה לשלם 725 לירות
פיצויים, שהם סך-הכל של המשכורות ששול-
מו לה בחמשת חודשי-עבודתה במוסד. נוסף
לכך הביאה לחידוד יחסים בין האופרה
למוסד תרבותי. הפעם: תיאטרון הבימה.

רק חמישה חודשים הופיעה ברוריה על
בימת האופרה. לפני כחודשים פנתה אל

רקדנית אביעזר *
חידוד יחסים

ההנהלה, הודיעה כי ב-20.11 עליה להתגייס
לצבא. מאחר והפגניה של האופרה למשרד-
הבטחון להשיג עבורה דחייה לא הועילה,
תהיה נאלצת להפסיק את השתתפותה בה'
צגות החל מתחילת אותו חודש.

ברוריה עצמה המשיכה באותו זמן בנס'
יונות להשיג דחייה בשירות הצבאי. היא סג'
תה להבימה, שהסכימה לקבל אותה זמנית
להופעות כזעקי ארץ אחרונה, לנסות כמור'
כן להשיג עבורה דחיית שרות. ואמנם, כש'
פנתה ברוריה במועד שנקבע לה ליציאה
לבסיס-האמנים, גמסר לה בלשכת הגיוס כי
אוסרה לה דחייה. ברוריה היתה משוכנעת
כי הבימה השיגה לה את הדחייה.

עוד באותו יום קיבלה ברוריה מכתב מה'
אופרה, ממנו נודע לה, בפעם הראשונה
לפי דבריה, שהחוזה שחתמה עליו, כשהחלה
את עבודתה, קשר אותה לאופרה עד לסוף
שנת 1960. דבר נוסף שהתברר לה מאותו
מכתב: האופרה היא שהשיגה את הדחייה
המיוחלת. ברוריה התבקשה להמשיך בהר'
פעותיה.

פורמליות ללא העתק. ברוריה מיה'
רה אל עורך-הדין משה נחשון, ביקשה
להציל אותה מכבלי החוזה המשכבד. "לא
ידעתי על מה אני חותמת," טענה הרקדנית,
"הראו לי רק את הסעיף האחרון שבו
מופיעים הפרטים האישיים, מילאו אותם
ואמרו לי לחתום, חתמתי. לא נתנו לי
העתק של החוזה, אמרו שזו רק פורמליות
ולא צריך העתק. ראיתי שיתר הסעיפים היו
ריקים."

עורך-הדין פנה אל הנהלת האופרה כדי
לקבל את השכר שהיה מגיע לה. הנהלה
טענה כי כל עוד נמשך הבורר לא תשלם
מאום. ברוריה פנתה לממונה על גביית
השכר במשרד העבודה, שהומין את נציגי
האופרה לבירור במשרדו. לישיבה הראשונה
לא הופיע נציג האופרה. הוא הוזמן פעם
נוספת. שלח צ'ק ובו המשכורת האחרונה.
ברוריה עדיין לא ויתרה, היא הגישה תבי'

• באופרה דון מסקאלה לדוניצאטי.

דת

בעלי הפרדס

עשר שנות משטרת-ישראל היו אך שנות הכנה לשיטה החדשה, היה אחראי לביטולה של אותה שיטה, עשר שנים לסני כן.

משטרת המנדט, שהיתה מבוססת על חלוקה לתחנות-שיטור איזוריות, מילאה לי מעשה את כל אותם התפקידים שביקש ניצב בן-גוריון להטיל על שוטרי המקום. מרחב תל-אביב, למשל, היה מחולק למספר תחנות משטרה כאלה — משטרת הצפון, משטרת התחנה-המרכזית, משטרת אפק, משטרת נוה-שאנן ומשטרת אביר-כביר. תחת נות אלה ריכזו בתוכן קצין-תחנה, קצין חוקר וכמה עשרות שוטרים וסמלים, שהיו ממונים על מקצים מסומנים באיזורם. קצין נים, סמלים ושוטרים אלה מילאו למעשה את כל תפקידי השיטור והחקירה באיזור.

אחד ממעשיו הראשונים של עמוס בן-גוריון, לכהנתמה כראש אגף-הארגון במשטרת-ישראל החדשה, היה לפזר את התחנות, להעלות את שטריהן על גידיות. בצור זה זו ריכזו כחידום ניכר בתפקידים מיני הליים, אך ניתק את הקשר בין הציבור לשוטרי עצמו. שוטרי הניידות, שקודם לכן יכלו להתרכז בגילוי פשעים, חייבים היו לפרש בין שכנים או לענות לקריאות טלפוניות של אזרחים נרגזים שהוחרדו מש' נתם על-ידי חורלו של השכן. קצינים חתרי קים ומעולים שהתנגשו בשיטות החדשות של עמוס הוכרחו להתפטר.

השבוע נראה היה כי הכסף והזמן שהוצ' או על מיכון המשטרה ויעולה גורקו לפה. עמוס בן-גוריון, שהבין במאוחר את חשי' בות דעת הציבור, הוציא מהגגונים את השיטה הישנה והמוכחת כיעילה.

שיכון

בעיה זמנית

גשמי הזעף שירדו השבוע, הפיחו תקחת חדשות בליים של רבים מאזרחי ישראל. אולם לפחות עבור אדם אחד היה הפתעה בלתי-משמחת. יעקב הגואל (39), המתופק עדיין לשוא על דלתות משרדי הסוכנות כדי למצוא דיור להוריו הזקנים ואחותו הנכה, משפחתו של הגואל הגיע לפני כשלוש שנים מעירק. כל עוד היו בני משפחתו בקר' הבריאות, מצאו קורת-גג לראשם במעברת הסוכנות בחולון. אולם תאונת אוטובוס הפ' כה את אמו ואחותו לבעלות-מום. הרווא שטיפל בשתיים קבע כי יש להעבירן בכל מחיר לשיכון-אבן.

כאן החלה פרשת ההתרוצצויות של הגואל, נכה מלחמת השחרור בעצמו, בין משרדי הסוכנות. בתחילה הבטיחו מנהלי דיור לעזרה לסדר למשפחתו דירה בשכון החדש של רסקו, שנבנה ליד המעברה. לאחר מכן הסביר לו פקיד המחלקה חודורוב, כי חלה טעות. הדירות בשיכון רסקו נתפסו כולן. הגואל מיהר לשיכון, גילה כי עולים ממזרח-אירופה אמנם השתכנו בחלק ניכר מהדירות, אולם עדיין נשארו למעלה מעשר דירות ריקות. הוא הודיע את הרבר לפקיד והלה הבטיח לו להעביר את השאלה למנהל המחלקה סגל.

סגל דחה אותו בלך-רשוב. בינתיים המ' שיכו לזרום לשיכון משפחות חדשות, אף הן מעולי מזרח אירופה. השבוע, כשבעקבות הגשם והסופה התפתלו אמו ואחותו של הגואל מכאבים, גמר סגל לעיין בבעיה: הדירה האחרונה בשיכון נתפסה.

תזכיר

המינוי ודחה

מינויו ש' חיים כהן לשופט עליון יידחה עד לאחר הבחירות. בזמנו מסר העולם הזה (1076) על התנגדותם של אנשי משפט רבים למינוי זה, אולם נראה כי הדחייה במינוי באה בגלל שיקולים מסוגי תים פנימיים בקרב מפא"י. . . . תעלומות הרצח של חברת גבעתי-ברנר אביגיל סלומון (העולם הזה 1111) הסתבכה עוד יותר. חוקרי המשטרה הגיעו השבוע למס' קנה כי האשה, בעלת היופי האקזוטי הנדיר, נרצחה על-ידי שני אנשים. האחד אחו כה מאחורית והשני חנקה. השבוע גבתה המש' טרה עדות מלאה, מלח קורות חיים ב'י תב, מאת בעלה של הנרצחת, חקרה את אחיו במכונת-אמת. . . . מיכאל וזלר, עורך-הדין האמריקאי שנשא את נורית סיל' צר לאשה במבצע בוק, השליש השבוע סכום של 600 ל"י בבית משפט השלום בח'י אביב, כדי שיוכל לצאת את הארץ. בהגישו על ציר-הערכוב שהוצא נגדו לפי בקשת שוכ' נו עמנואל דאגן (העולם הזה 1110) אמר וזלר כי יפרסם את הפרשה בארצות-הברית.

הוא צעיר
ואתלטי...
בעבודה וכן
בספורט הוא
תופס מקום ראשון

מובן מאליי:

נלסון הוא מעשן!

בקשו לראות את חליפות הטוייד ליצוא של, הלוח מודל' בסלוני האופנה המובחרים

Telva
MODEL

אופנת, אורלון
דיינל' של

תלוה
מודל

מבוקשת בכל
רחבי תבל

מעיל לוקסוס לשמוש מעשי
עשוי מבר פלאים, אורלון
דיינל', הקמטים נעלמים
בהברשה לחה. מחיר 153 ל"י

גורדון לבינסון אילון

משטרה

מקור חוזר

השעה היתה תשע בבוקר. גימ מסומן במספר משטרת אדום עצר בפינת הרחובות אלנבי-יהודה הלוי בתל-אביב. שני קצינים במסגרת לבנות ושוטר בשרחליות קצרות קפצו ממנו ומיהרו למרכז הרחוב. חיש כהר הפכה הכוחות התנועה ברחוב הרא' שי של תל-אביב לאנדרלמוסיה: צפצפות השוטרים שרקו, טורי מכוניות יצרו פק' קים במעברים, עוברים ושבים נקהלו על שפת המדרכה, נתקלו איש ברעהו ועקבו באידיעה אחר זרועות השוטרים המכחנות את התנועה. הסדר החדש של משטרת תל-אביב נכנס לתוקפו.

היו אלה רק הסימנים הבולטים, אך חסרי החשיבות, של הרצת השיטה המשטר' תית החדשה-ישנה שניסה ניצב עמוס בן-גוריון במרחב העיר. באזורים אחרים של העיר הופיעו שוטרים נושאי שרחליות לכ' נות קצרות בשעות היום או פסי שחור' לבן בשעות הלילה, שהדריכו עוברים וש' בים בדרכם, השלימו בין כעל ואשתו או השקטו קטטות בין שכנים. היו אלה שוט' רי המקום, שמילאו את כל הפונקציות של הבובי, שוטר הרובע הלונדוני.

עמוס בן-גוריון, לשעבר ראש אגף הארגון של משטרת ישראל, יכול היה לחגוג את נצחונו. כניסתו לתפקיד מפקד מחוז תל-אביב הבשילה עמה אף חידושים מהפכניים בשיטות השיטור בעיר הגדולה בישראל. שיטת כן הגנזים. היה זה מראה מעל השטח בלבד. כי עמוס בן-גוריון, שטען כי

הכוכבת **נועה** ספונג'ה

עם בן-חור חיה בחברת השחקן צ'רלטון הס' טון, בטעם מתוך הסרט בן-חור שצילמו הסתיימו. הכנתו של הסרט תימשך עוד כשנה.

את זכרונם. העלילה מתרחשת בירושלים שלפני אלפים שנה, עם לידתו של ישו. הסרט נפתח בתמונה המפורסמת של עליה לרגל לירושלים, שניסו לצלמה פה בארץ. בזמנה, עוד לפני שבאו להסריט בארץ, רצו להסריט קט" עים אלה בלוב. ממשלת לוב הסכימה, אולם ביקשה לראות את התסריט של כל הסרט. אחרי שראתה אותו, סירבה לתת רשות להסרטה מתוך הנחה שזהו סרט פרו-יהודי. למעשה זהו סרט נוצרי.

אגב, מה שקרה בסצינות שניסו להסריט בארץ, לא הוסיף הרבה כבוד לישראל. במאיהמשה שפיקח על הצילומים בארץ, אנדריו מורטון, הוא יהודי ממוצא הונגרי. כשחזר לרומא לא היה לו, כיהודי, נעים להשמיע את ישראל, וב" יחוד בין ציבור שכמעט כולו מורכב מיהודים. אולם חובתו כלפי החברה חייבה אותו לעשות זאת. הניגסון, מנהל ה" חברה, בא אלי אחריכך ואמר: "מה שקרה לא יוסיף להתי פתחות הסרטים שלכם". אמרתי לו שאולי אין פה לדבר על פיתוח התעשייה עצמה, אבל חשבנו לפחות שחברות זרות תוכלנה לבוא לארץ ולצלם. הוא אמר: "אחרי מה שקרה, אין מה לדבר על זה. כל החברות ידעו על הנסיון שלנו, אפילו אם נסתיר זאת".

★ ★ ★

20 נשיקות לפצינה

ב חזור לעזיזת הסרט. משפחת בן-חור היא אחת המשפחות היהודיות האמידות בירושלים, עוסקת במסחר ובנחור, צ'רלטון הסטון, הוא בן המשפחה הצעיר המנהל את ענייני המשפחה. אולם בן-חור מסתבך בריב עם ידידו הרומאי מסלה, שנשלח לירושלים כמצביא, אחרי שהוא מסרב לשמש לרומאי כמלשין ובוגד בעמו. הרעות הפכה לאיבה ומסלה גוקם ונוטר לבן-חור.

והנה מגיעה לירושלים שירת מאנטי יוכיה, שהודרכה עליידי סימונידיס הוקן, מנהל-המשק ועבדו של בן-חור, שהוא אבי בסרט, ומביא אותי עמו על-מנת לבקש מבן-חור שיוציאני לחופשי כדי שיוכל להשיאני לאיש חופשי.

כאן מתרחשת הפגישה הראשונה ביני ובין בן-חור, שכ" מובן הפכה לאהבה ממבט ראשון. אבל השתלשלות המאור" עות גרמה לכך שאהבה ממבט ראשון הפכה לאהבה ממש. אני זוכרת כיצד צילמנו סצינה זאת. זה היה למעשה יום" הצילומים הראשון שלי. שאר השחקנים כבר עברו שבו" עיים קודם והיו כבר בקצב-עבודה נורמלי. למותר לומר שהתרגשותי לא היתה קטנה.

לפני שהבמאי העמיד אותנו לפני המצלמה, קרא לשחק" נים לשבת מסביב לשולחן ולקרוא את הדו"שית. בשביל שאר המשתתפים זה לא היה דבר מיוחד. אבל כשהגיע תורי לומר את המשפט הראשון — קולי רעד ובקושי שמעו מה שאמרתי. ואם להוסיף לזאת את העובדה שחילר הוא חרש באוזן אחת, הוא בכלל לא שמע אותי. הוא הבין שהייתי נרגשת ולא ניסת לחזק עלי כלל. למזלי היה היום הרא" שון יום של תצלומים ממרחק. הייתי צריכה לרדת, בקצה הבמה, את מדרגות בית בן-חור, ועל זה לבד עבדנו יום שלם. במשך היום חלפה ההתרגשות.

הסצינה השניה שעבדתי עליה היתה סצינת-האהבה הרא" שונה בין בן-חור לבני, שבה ישנה גם הנשיקה הראשונה. הייתי צריכה להתנשק עם הסטון 20 פעם עד שהקטע היה בסדר. אבל זה לא היה משום שהנשיקה שלנו לא היתה (חמשך בעמוד 16)

תנה מיום ליום בידיו של המחזאי כריסטופר (הבכור) פריי. או קראתי לראשונה את התסריט והתברר לי שהתפקיד אליו נקראתי היה תפקידה של אסתר, אהובת ליבו הנסתרת, ואחר-כך הגלויה, של בן-חור.

★ ★ ★

פחות כבוד לישראל

ה תסריט, מבחינה מקצועית, היה כתוב כתסריט לסרט שיצריך אמצעים רבים, והסיפוסים שהופיעו בו היו משורטטים בקיום קיצוניים של הטוב והרע, זה כנגד זה. הדיאלוג היה שבלוני במקצת אולם העלילה, שהיא עלי" לת הרפתקאות ביסודה, סחפה אותי. אולי היה זה מפני שמקום העלילה היה ירושלים.

מאז התסריט הראשון ועד התסריט הסופי חלו שינויים יסודיים בתפקידה של אסתר, תפקידי, בהתחלה היה זה תפ" קיד פאסיבי, רומנטי, סנטימנטלי וחסר-דם, ללא נטילת חלק במהלך ההתרחשויות. זה היה התפקיד השבלוני של נערה האוהבת בשקט ואינה יודעת להשפיע על העניינים. אולם כפי שתפקיד זה הופיע בגרסה המוגמרת, לאחר ששינויים יסודיים הוכנסו בתסריט, בעיקר בדמותה של אסתר, דמותי, התפתחה אסתר מהנערה הצנועה והבישנית לאשה לוחמת על אהבתה והלוחמת בידיה את ניהול העניינים.

אבל הבה נחזור אל עלילת הסרט עצמה, כדי שגם אלה שראו את הסרט האילם וזכרו את מרוץ-הכרכרות ירענו

עם הנער אחרי תקופה של שמונה חודשי עבו" זה מפרכת, מבלה חיה הררית את חופשתה בארץ בחברת בעלה, המהנדס נחמן צרוניצר, מני" הל משרד פירטוט. הם צולמו במסעדה מזרחית בתל-אביב.

בתל-אביב, בו היא מתגוררת. למרות הצלחתה המסחררת ועלייתה לדרגת כוכבת קולנוע בינלאומית, נשארה חיה צב" רית חביבה ואופיינית, שאינה בוחלת לעשות כל עבודה.

ה ארי לעצמך מי נמצא בצרכניה? התרגשה עקרת" בית בצרכניה של שיכון מפ"ם בתל-אביב, כששוחחה עם שכנה לשיכון בטלפון, "חיה הררית בכבודה ובעצמה. היא לא שכחה אותנו. נכון שיפה! היא נשארה אותה הצברה שלנו".

יתכן שבעיני רבים היה המראה כתענוצ דמיון, אולם זו היתה מציאות פשוטה. חיה הררית, שרק לפני שבועיים עוד עמדה על בימת הצילומים של אולפני ציינה ציימה ברומא, שם שיתקה את התפקיד הנשי הראשי בבן-חור, סרט שהוש" קצו בו 15' מיליון דולאר; חיה, שהבמאי המפורסם ויל" יאם (אריאן) חילר הגדיר כגילוי הגדול ביותר שגילה אי" פעם בחייו; חיה, המועמדת כיום לתפקיד נוסף בסרט עליו מתחרות מלבדה גם אחת גארדנר ומאריה של — עמדה במכנסי תלכלת וחולצה צהובה, וערכה את קניוניה בצב" כניה, ככל עקרת-בית אחרת בשיכון.

היחידה שלא ראתה כל דבר מזור בחזרתה לתפקיד עקרת" הבית, היתה חיה עצמה. בשבוע הראשון לחזרתה ארצה לחופשה של חודשים, בין עשרות הראיונות העתונאיים שהטרידו אותה מבוקר עד ערב, בין הפגישות והביקורים אותם היתה חייבת לידדים שלא ראתה זמן רב, היא הסי" פיקה לעמוד מדי בוקר ולשטוף את ריצפת דירתה בת שני החזרים במו ידיה, לכבס גרביים ולעשות את שאר עבודות" הבית.

יתכן שכוכבות אחרות היו מתפארות בעובדה שהן עושות ספוגיה או מכבסות, היו מנצלות אותה לפירסומת רעשנית. חיה לא עשתה את עבודות-הבית למען פירסומת, כשם ששום גינוני כוכבות אחרים לא השפיעו על דמותה והלי" כותיה. כי כמו שאמרה אותה שכנה בצרכניה: "היא נש" ארה אותה הצברה שלנו", ענתה לה, בפולנית, כדי שחיה לא תבין, שכנה שעמדה ליד הטלפון: "כן, אבל היא תפסה גיוב מצויין".

★ ★ ★

יד של ישרו

ש מונת החודשים האחרונים היו חודשי עבודה מפרי" כים, בהם קיבלה חיה, בין השאר, גם דלקת-עינים קלה בגלל חילופי מזג-אוויר ואור התאורה בשעת ההסר" טה, דלקת שטרם הירפתה ממנה. משום כך ברור שחזיתיה העיקרית אינה עצם הקפיצה למעמד של כוכבת קולנוע בינלאומית, עם כל הכרוך בכך, אלא עצם העבודה בסרט. על העבודה ועל תפקידה בסרט זה סיפרה חיה השבוע ל" כתב העולם הזה:

אלה שזכו וראו את הסרט האילם בן-חור, שהיה הסרט הקולוסאלי הגדול הראשון וסיים את תקופת הסרט האילם לפני 25 שנה, עונים, כששואלים אותם מה הם זוכרים מהסרט, כי הם זוכרים מרוץ כרכרות, יד של ישו, או אשה מצורעת. גם כשנשאלתי עליידי חברת מסרד כסאריס אם אני מוכנה לעמוד במבחן-יד עובר תפקיד בסרט הזה ושאלו אותי אם אני מכירה את הסיפור, עניתי: בטח. אולם למעשה, מאז קראתי את הספר לפני 15 שנה, נשמט מזכ" רוני אפילו המעט שזוכרים אלה שראו את הסרט.

רצתי אל כמה ידידים ושאלתי אותם: מי זוכר מה כתוב בספר הזה? איזה תפקידי נשים יש בסיפור? התשובה היתה דומה. "יש שם מרוץ כרכרות", ענו לי, "יש שם גם אשה, אחותו של בן-חור שמפילה נדבך מהגג" איש לא זכר שהעלילה התחוללה בירושלים.

כשהגעתי לרומא, לא הועילו כל מאמצי הבלשים לנחש לאיזה תפקיד רוצים אותי, עד שמנהל החברה הנרי הניג" סון נתן לי את התסריט בגירסתו הראשונה, תסריט שהשי

אצל הירקו "מה, כבר מותר לבחור ענבי" ניות לבדו" תמהה חיה, בצאתה לראשונה לקנות ירקות ומיצרכים בצרכניה של שיכון מפ"ם

חיפה סערה, נשים הושמצו, רכילות הופצה בזדון, סוחר כמעט ופל קרבן ללינץ

תעלומת הפרוצה המכובדת

הידיעה פורסמה כבר למחרת. הפרטים שקיבלו כתבי העתונות הספיקו לפרסום ידיעה סנסציונית: "התגלו בתי בושת לאנשי החברה הגבוהה בחיפה". עתונים אחדים ידעו אף לספר כי הלקוחות היו משמנה-סלי תה של חיפה, ואילו העובדות נשים נשור-אות, בלתי ידועות למשטרה.

ידיעות אלה הספיקו להולכי רכיל לבשל מרקחת לפי טעמם. אולם מבלי שהדבר היה צפוי מראש התפתחו הרכילות למימדים מדאיגים, שימשו פורקן לשנאות אישיות ויצרים חבוים. הגל נשבר מעל לראשו של בעל חנות פרוממריה, ברחוב הרצל 39, שרכילות וזדונית האשימה אותו בהספקת נשים ולקוחות לבקלי בתי הבושת.

★ ★ ★ ההמון איים בדינץ'

ס ימר השבוע לכתב העולם הזה, יצחק אנגלשטיין (44), בעל חנות הפרוממריה ברחוב הרצל בחיפה, האדם אשר המון סוחר כמעט והרס את חנותו, איים עליו ועל אשתו במעשה לינץ'.

"ביום חמישי ביקרו בחנותי אחדות מה רקניות הכושיות של בלט פודינה. עוברים ושבים סקרניים התקלקלו ליד החנות, עקבו אחר הרקניות שקנו לעצמן כל מיני מוצרי רות. יצאתי אליהם וביקשתי שיתפזרו. לא ראתם כושיות?" שאלתי. הם רק צחקו. פתאום ראיתי את הקבלן כדורי, האדם המטפל בבניית בתי בשבילי על הכרמל, ממ' הר אלי בפנים נרגשות. "מה העניינים?" שאלתי אותו. הוא מיהר להכניס אותי לח' גות. "משהו לא בסדר", השיב לי, "מדב' רים שאתה קשור בעסק של בתי-הבושת".

גדהמתי. ברנע הראשון לא יכולתי לומר מאומה. רק שאלתי "מי מדבר?". הוא סיפר לי כי בחור אחד, שעבר בחוף על אופניים סיפר לו כי אני, בעל החנות, גיהלתי את העסק ההוא. האנשים בחוף סיפרו אפילו כי הייתי משיג את הנשים בשביל בתי הבושת, וכי הללו היו מבין הלוקחות העשירים ביותר שלי.

רתחתי עד שאשתי חששה לבריאותי. אולם זו הייתה רק ההתחלה. השמועה עשתה לה כנפיים. אשתי חדלה לענות לטלפונים. גב' רים ונשים אלמוניות היו מצלצלים ומציעים לה הצעות מגוונות. ההיסטריה הגיעה לשיאה בעקבות פרסום חסר שחר בעתון מסויים. זמן קצר לאחר פרסום הידיעה, ביום השני אחרי-הצהריים, התאסף המון רב ליד חנותי והחלו קוראים לעברי ולעבר אשתי קריאות גנאי. היו אנשים שניסו להתפרץ אפילו לתוך החנות, ואחרים איימו לנפץ את חלון הראווה. אנשים מהמון ירקו לעברנו, איימו עלינו כי יעשו בנו כלה. היינו במצב של היסטריה, לא ידענו מה לעשות. עד שלבסוף החלטתי להזעיק את המשטרה.

★ ★ ★ "התענוג — בתשלומים"

א ולם למורת העובדה כי גידות המשטרה שהגיעו, כשעזימ מספר קציני משטרה גבוהים, ניסו לפזר את ההמון בכח, לא נפסקה ההתקהלות. מכרים שלי שעברו במקום סיפרו לי אחר כך כי היו שם אלפי אנשים. היה הכרח לסגור את החנות. העוב' דים יכלו לצאת רק בחסות המשטרה.

למחרת הבוקר הופיעו על קירות החנות ואף על חלון הראווה כתבות מלוכלכות. אחת ציינה: "לחייילים הנחה", ואילו שניה הציעה "תענוג בתשלומים". ניסיונו להחזיק מעמד שעתים. אחר-כך התייאשו.

הטלפונים צילצלו בדירתנו בלי הרף. הוט' רדנו גם לאחר חצות הליל. אשתי קיבלה ממש התמוטטות עצבים. בעצת ראש-הלשכה הפלילית בחיפה, הקצין ובלון בויס, ניתק' גו את הטלפון בדירה ובחנות.

הקטן שוב יאלץ להתרוצץ כל היום כדי לקבל אינפורמציות יסוד? לאור נטיבות עגור מות אלו נאה המדור הציבורי לפרסט ראי שון את שמות משתפות הפעולה לפי סדר הופעתן:

"אלונקה סוצרשווסקסקי, רעיית איל'הון; משחה קורפונדרסקולן, רעיית תת'אדמי' רל;

"לודמילה מרקושפזנובוביץ', רעייתו של שליח'רצון'סוב לאפריקה. זהו עכשיו כבר אפשר להירגע. חייליה בסדר גמור." (אפרים קישון, מעריב)

כ י ככה זאת הייתה שם? מהם השמות האמיתיים של שלוש הנשים שנתפסו בשעת מעשה בבתי-הבושת לאריסטוקרטים בחיפה? מי היו הגברים ששם ומעמדם החברתי היכו אף את קציני המשטרה המגור סים בתמהלן?

התוראות החדשות של היועץ המשפטי השאירו שאלות אלה ללא תשובה. כתבי העתונות, שהודיעו בהבלטה כי במצוד משטרתי התגלו בחיפה שני בתי-בושת לאריסטוקרטים — ומאוחר יותר התגלה אף בית שלישי — גילו כי בפרשה מעורבים כמה מאנשי החברה הגבוהה החיפאית. הם לא יכלו למלא את תפקידם העיתונאי עד גמירא, למלא בפרטים נוספים את סקרנות הציבור. ידיהם היו כבולות.

הפצצה התפוצצה מכיון אחר לגמרי. חש' דות ישנים, קנאה מוסתרת ורע'לב התפוצצו מיד עם פרסום הידיעה כפצצת שערן מכתנת היטב. הסרחון שהתפשט עם ההתפוצצות, איים להתניק כל קורטוב של הגיון או הגינות.

עשרות נשים חפות מפשע הסתגרו במע' צריבת. גברים מיואשים הטיחו את ראשי' הם בכותל האטום של דעת-ציבור אחרות שגוע'רדיפה. מאות מכשירי טלפון הועסקו בהדלפת ידיעות-כזב. משפ'ההמון דהר בר' חוב, הביא בסופו של דבר להסתערות המונית על חנותו של קרבן-ידיבה, כמעט וחסל במשפ'לינץ' אותו ואת אשתו.

★ ★ ★ פקיד ערוב בחרר

כ ה קרה בחיפה? זה כבר כמה חור' דשים, שמודיעים משטרתיים מוסרים מדי פעם כי בבתי-פאר על הר-הכרמל מופיעות, בצורה חשודה, נערות בלתי ידועות, חוזרות שוב במחזורים קבועים. כל העובדות הצבי' עו כי בעלי מקצוע מעולים, פתחו עסק חדש מתחת לאפם של חוקרי המשטרה הפלי' לית. נשאר אך לקבוע כיצד מתנהל העסק ומי הנעזרים בו.

חוקרים מיוחדים שהוצבו בסביבה מסרו למטה דו"חות בלתי מתקבלים על הדעת. התברר כי הלוקחות מגיעים למקום במכר גיות-פאר. גם הבנות, שאחדות מהן הופיעו באלבום-הפושעים של המשטרה, מובאות למקום במכוניות מיוחדות.

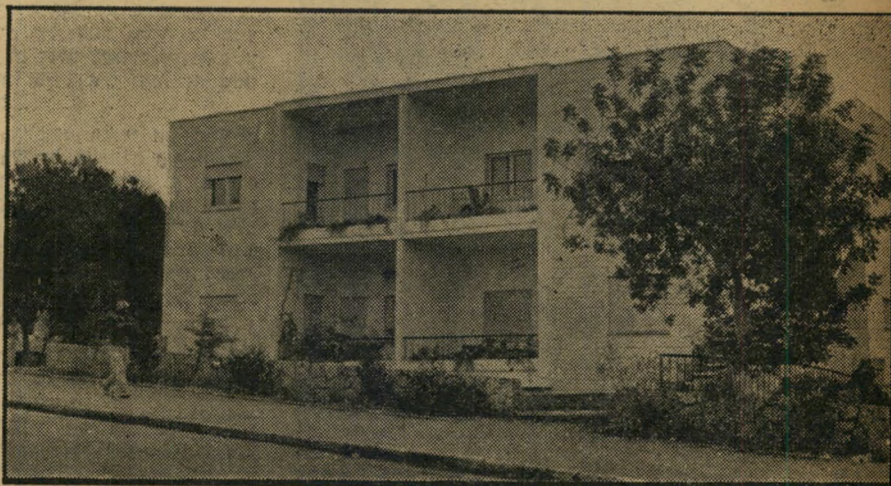
התברר גם כי בעלי העסק, כדי להסיר מעליהם כל חשד, נהגו לעבוד במספר מקור מות בעת ובצונה אחת, היו מחליפים את כתובת העסק אחת לכמה ימים.

לכשוכו כל הפרטים הדרושים, גייסה המחלקה הפלילית בחיפה את אנשיה, הפ' תיעה את הלוקחות ובעלי העסק כאחד בא' חד מימי ראשית החודש, בשישי בו ליתר דיוק. השוטרים המופתעים גילו את אותה השיטה בכל אחת משתי הדירות אליהן פרצו: הגברים היו ממתינים בחדר המתנה מהודר, כאצל רופא שיניים יקרן, מדפדים בסבלנות בשבועונים מצוירים ואף מעיינים בספרי כיס. בחדר הסמוך היה עורך הטיפול לשבי' עת רצונו של הלכות, שהיה יוצא לאחר גמר הטיפול בלתי אחרת. באחת משתי הדירות מצאו השוטרים את בעלת-העסק, בחדר הטיפולים נמצא זוג ערוב כביום היחלוד. מאוחר יותר התברר כי הגבר הוא פקיד בכיר באחד ממשרדי-הממשלה. האשה הייתה בלתי-ידועה למשטרה. מאוחר יותר התגלה כי היא אשת פועל, אם לילה, המת' גוררת בשכון מרוחק ליד חיפה.

מבחר הלוקחות וצורת הטיפול הבטיחו אף את רוחיהם של בעלי-העסק. התברר כי התשלומים עבור השרות היו ברמה גבוהה ביותר, סכומים שנועו בסביבת משכורת שבויעת של פועל מקצועי.

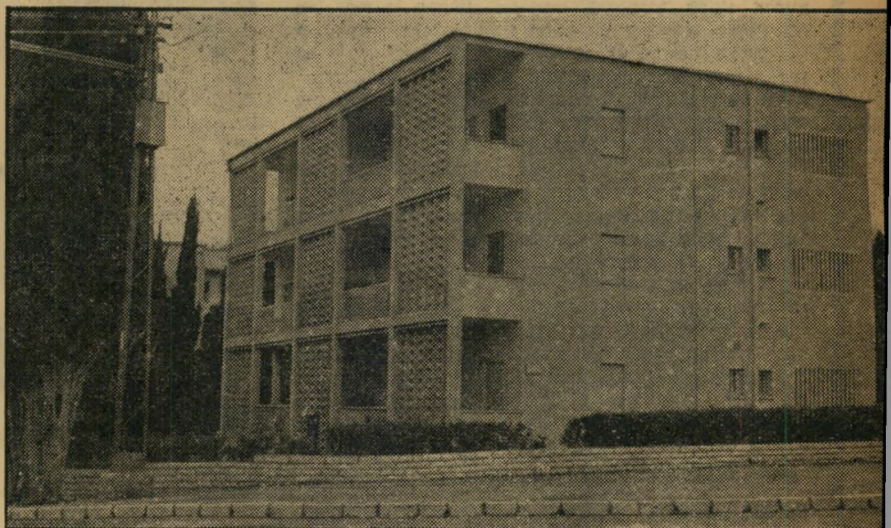
לתערוכת הפרחים? לגן האס? לא רבותי, התאכזבנו מחיפה. כך מתנהגים בבני-ברק. אפט, אם כבר נעשתה השגיאה הפר' בינציאלית והמוסד העליון נסגר, האם מן הצדק הוא שרק קציני משטרה ונסותיהם ידעו את שמות המשתתפות? כלום האיש

...למה היו מוכרחים לסגור את המוסד היחידי במדינה שפעל לשביעת רצונם ה' מוחלטת של כל הגורמים שהשתתפו בו? האם כפו על הלוקחות לבקר בו? האם נשות החברה הגבוהה ירדו אליו לא מרצונן ה' חופשי? לאן יפנו עתה המעוניינים בדבר?

נשכרה בבית זה, במרכז הכרמל, עלידי מנהלת שרשרת בתי הפגישות, כדי לשמש מרכז ומחבוא לעסקי-האהבה המפוקפקים.

דירת פאר

נרכשה דירה נוספת בבית משותף זה, באחד הרחובות השקטים והנאים ביותר. השכנים לא הרגישו במתרחש באותה דירה.

על הכרמל

רכשה מנהלת בתי הבושת דירת בת חדר, באחד הבתים הגדולים במרכז. את עסקיה ניהלה באמצעות חזנות טלפוניות מצד גברים מכובדים ועשירים.

בהדר

סמריה האונית

אחזה בחלק ניכר מתושבי חיפה, כאשר נפוצו השמועות על גילוי בתי-הבושת של החברה הגבוהה. נשים מכובדות, שהאשמו לא שחר כי עסקו בפריצות, היעית בעליהן. השמועה המסוכנת ביותר, שהגיעה אף לדפי העיתונות, אמרה כי בעל

הפרפומריה אנגלשטיין מרחוב הרצל 39 שימש כמקשר בין בתי הבושת לבין אנשי החברה הגבוהה בחיפה, שמועה שהיתה חסרת כל יסוד לחלוטין. במהרה התקבל המון רב מסביב לחנות הפרפומריה ונשקפה סכנה כי בעל החנות החף מכל פשע יפול קורבן להיסטריה של ההמון. הוא ניצל הודות להתיי רבותה המיידית של המשטרה. אותו מקור אשר הפיץ את עלילת-השואה הזו — לא נתגלה עדיו.

בעיקר סביב חמש-ששים נשים, מהיפות ביותר בחיפה. אחת מהן היתה אסתר, אשתו הצעירה והיפה (28) של יצחק אנגלשטיין, ילידת יוגוסלביה. השניה היתה אשתו של אותו עורך-דין, אף היא אשה צעירה ויפהפיה. אשה אחרת, שהלשונות החדות של הרכילות המלוכ-לכת העמיקו לפצוץ את לב, היתה אשתו של איש עסקים חיפאי, העושה עתה במסע-עסקים מעבר לים. האשה, ש-חששה כי הרכילות תגיע לאוני אביה הזקן, חוללה-לב מסור-כך, ותגרום למותו, מיהרה להודיע על הטלפונים שהטרי-וזה למשטרה, ביקשה את חסותה. אשתו של איש-ספורט ידוע בחיפה, לא ניקתה אף היא מלשון הרע. היא פשוט הפסיקה את הטלפון, הסתגרה בביתה ולא יצאה לרחוב. אשה אחרת היתה אשתו של קבלן מצליח על הכרמל. המשותף לכל הנשים האלה היה דבר אחד: הצלחה ומעמד בחברה. נראה כי קנאה מוסתרת ואיבה תת-הכרתית פרצו עם זרם ההשמצות את כל הסכרים של ההגינות, אימו להטביע את מכובדי העיר בגל של רכילות עכורה.

פנים ידועות באלבו

ה מוצא היחיד היה: החוק. ואמנם, בראשית השבוע שעבר הוזמנו, ללא הידברות מראש, מספר נפגעים במטה המשטרה בחיפה, תבעו להיפגש עם ראש הלשכה הפלילית, זבולון בוים. בפיהם היתה רק בקשה אחת: לפר-סם את שמות הנאשמות. בצורה זו, הסבירו למפקח המש-טרה, אפשר יהיה להפסיק את גל הרכילות נגד נשותיהם. רק לאחר דין ודברים טלפוני עם המפקח הכללי של ה-משטרה, קיבל בוים הוראה לכנס מסיבת עיתונאים דחופה, לבקש את עזרת העיתונות במלחמה נגד הרכילות. ששת כתבי העתונות היומית ועיתונות הערב כונסו בלשכתו של בוים, ושם לראשונה נפתרה התעלומה הגדולה שהעיבה על חיפה. הסתבר כי לרכילות לא היה כל בסיס: מלבד הלקו-חות, שהיו ביניהם אחדים מאנשי הצמרת, לא היה לחברה הגבוהה החיפאית כל חלק בעסק. מנהלי בתי-הבושת, גבר ואשה בסוף שנות הארבעים, היו פנים ידועות באלבום סרסורי הזנות של המשטרה. האשה, שאינה אשתו החוקית של הנאשם השני, אפילו ריצתה את עונשה על ניהול בית-בושת בתאריך אחר בחיפה.

בין שלושת הנשים שנתפסו היתה רק אחת שלא היתה מוכרת קודם למשטרה: עקרת-בית ואשת פועל משכונה הררית ליד חיפה. השתיים האחרות היו ציפורות-רחוב ידועות. אחת מהן, תושבת בת-גלים לשעבר, הינה פנים מוכרות ברחובות התחתיים של עיר-הנמל, ואילו האחרת, תושבת תל-אביב, עסקה לפני נשואיה בממכר-האהבה במר-חב תל-אביב. היא נתפסה תודות לאינפורמציה שסופקה ל-משטרה על-ידי בעלי-העסק. המשטרה שמה לה מארב ב-בית שלישי, באחד הרחובות המקשרים בין הדרה-כרמל לעיר-התחתית, והיא נעצרה מיד לכשירדה ממונית שהביאה אותה במיוחד מתל-אביב.

פעולה נמרצת אחרת של המשטרה לחיסול הרכילות: הקדמת משפטם של החשודים. כבר בסוף שבוע זה יועמדו שני הנאשמים העיקריים בפני שופט חיפאי. אחדים מלקו-חותיהם, שנתפסו במקום, יהיו עדי התביעה. עדים אחרים, מכובדים יותר, יעידו — באם תנתן הסכמת התביעה — בכתב. הפושעים הגדולים ביותר — הרכלנים — ימשיכו להלך בדרכם, ללא נקיפת-מצפון וללא עונש על מיבצעם.

אם, המפקח הכללי של המשטרה, והוא הס-ביר לו כי אינו יכול להתיר את הפרסום לפי הוראות היועץ-המשפטי. מה שנחמיאס כן היה מוכן לעשות: להורות לבוים לערוך מסיבת עיתונאים, בה ימסרו שמות הנאש-מים, לא לפרסום.

לא האמנתי כי דבר כזה עלול לקרות אצלנו. אני יודע: יש לי מתחרים, אנשים מקנאים בי על הצלחתי, רכילות זה דבר מושך. אולם מכאן ועד למה שקרה ארוכה הדרך. יש לנו שני ילדים: ילד בן שמונה וילדה בת שש. פחדנו כל הזמן כי הלכלוך עלול להגיע גם אליהם. אני כבר עשרים וארבע שנים בארץ. השתתפתי במלחמת ה-שחרור, אבל היו רגעים שחשבתי לעזוב הכל ולברוח. לא היה לנו כוח יותר."

גבר, רק ליד המצפון

ס יפור דומה היה גם בפיו של עורך דין חיפאי מצליח, שהולכי-רכיל הכלילו את אשתו ברשימת הנשים שנתפסו בבתי-הבושת על הכרמל. סיפר הוא:

"עבדתי במשרדי. לפתע — טלפון בהול מהבית. על הקו היתה אשתי. היא סרבה לדבר, דרשה בכל תוקף שאסע מיד הביתה. קרה משהו גורא. הגעתי הביתה כל עוד רוחי בי. מצאתי את אשתי במצב איום. לאחר זמן רב, כשהצלחתי להרגיע אותה, סיפרה לי כי גבר אלמוני פנה אליה בטלפון, שאל כמה היא לוקחת עבור בילוי של לילה. חשבתי כי היה זה מעשה לצון של אדם רע-לב. אולם תוך דקות מעטות צילצל שוב הטלפון. הפעם היתה זו אשה. היא חפצה לדעת כיצד הצליחה אשתי להש-תחרר מהמצור.

"הטלפונים טרסרו כל היום וכל הלילה. בהסכמת המשטרה קבעה אשתי ראיון עם גבר שהציע לה לבלות עימו. המשטרה שמה מארב במקום הפגישה. הם חיכו כל אחר הצהריים — איש לא הופיע. הוא היה כנראה גבר רק ליד שפופרת הטלפון. אחי הגיעו מחוץ לעיר. הם ידעו לספר כי תמורת יום עבודה הרוויחה אשתי 200 לירות. ככה סיפרו להם מכירים שלהם.

"למחרת באה העוזרת שלנו, נערה צעירה ושקטה. הפעם היתה מלאת-פחדים. היא סיפ-רה לאשתי כי אביה איים עליה כי ירצה אותה אם תמשיך לעבוד אצלנו. הם עלולים להפוך אותך לזונה, צעק עליה. היא רצתה להתפטר. התקשרתי עם המשטרה. רק לאחר שקצין משטרה גבוה הגיע אלינו במיוחד, הודיע לה כי היא עובדת אצל אנשים הגונים בהחלט, היא השתכנעה."

הסתבר כי הרכילות ההמונית התרכזה

יצחק אנגלשטיין, 44, מגולל בפני כתבי העולם הזה את פרשת היסורים שנרמז לו. עקב עלילת חשוא.

בן הרכילות

כדורגל

המכונה זיפה

על משחק הכדורגל של חשבת האחרונה, בו הפסידה מכבי תל אביב להפועל רמת-גן בתוצאה 2:3, ירדה מראשות טבלת הליגה הלאומית למקום השני, כותב שייע גלזר:

ראיתם את הסרט בקולנוע ארסון-דודו? אמרים שזה גורא מצחיק. מה, לא ראיתם? אז למה אתם לא הולכים? לא מעניין אתכם קולנוע? אז מה דעתכם על הגשם? אתם חושבים שהוא יציל את השדות? לא יודעים? טוב, אז אולי שמעתם כמה עולה פח-גז? גם את זה אתם לא יודעים? אז רבנו של עולם, תגידו משהו. תדברו! תתקללו! אבל אל תסתכלו בי ככה. נכון. הפסדנו. אין לי מה להתנצל. הקב"ה הוא במשבר קשה וקשה להתגבר על משבר קשה. ניסינו לשלם מספר צעירים בקבוצה אבל הם עדיין לא בשלים מספיק. במיוחד קשה להם קצת במשחקים חריפים.

מאמן גרין זיידים * בספורט, איחולי הצלחה

והמשחק הזה ברמת-גן היה קצת חריף, למד רות שנגד קבוצות אחרות לא שמעתי ש"רמת-גן היו קנונים גדולים. אבל נגדנו תמיד יש להם אמביציה גדולה לנצח. הפעם היו חסרים לנו כמה שחקנים שמובילים בדרך כלל את הקבוצה לנצחון. ביחוד היו חסרים רונק וגולדשטיין, הרצים המהירים שלנו. והדבר השפיע על המכונה. כשחסרים ברגים במכונה היא מויפת. והפעם זה היה זיוף גדול מאוד.

המשקפיים רימו. כל שבת נעשים משחקי הליגה המים יותר ויותר ואני כבר מתפלל לאלוהים בכל פעם שאני עולה לש"ח, שארד שלם. השבת התחלנו דחקא את המשחק יפה, וכבר בהתחלה היו לנו מספר שאנסים בריאים לגמור עם כל הניחושים של אלה שנבאו לנו הפסד. במשחק זה השתתף יאיר פנטלט, הכדורגלן הצעיר שלנו היחיד בארץ שמרכיב משקפיים בשעת המשחק. הוא רץ מהר ובוועט יפה, אבל המדי המשקפיים מקלקלות. היתה לו הדי דמנות לתת בעיטה לשער, אלא שהמשקפיים

* מלמטה למעלה: נציגי סוריה, חבאס ונאצר, נציגי עיראק סמיר, נציגי אורח"ב ו אברהם גרין.

גלים קצרים

גזונדהיים!

בעוד החרם הרשמי על קומפוזיטורים גרמנים נמשך בקול-ישראל, נשבר החרם על תקליטים ושירה גרמנים. ביום השבת האחרון הופתעו הרוקדים לצלילי מוסיקת הרקודים של קול-ישראל, כשבתחנה שודר כמה שניות את קהל המאזינים: גזונדהיים! (לבריאות!)... **"בניני האומה"** הוציאו על-ידי ראש עיריית ירושלים, גרשון אגרון, לקול-ישראל. אגרון הוציא בנינים אלה כבנין לתחנת שידור מודרנית, שבדעת קול-ישראל לבנות. בדיקה שנערכה בבנינים גילתה כי הם בלתי מתאימים להקמת אול-פנים. שני בנינים נוספים, שנבדקו למטרה זו בקריה הירושלמית, נמצאו אף הם כבלתי כשירים... **במכרז להקמת בית שירות השידור**, מתבקשים המציעים לתכנן גם מקום בו אפשר יהיה בעתיד להקים אולפני טליוויזיה. נודע כי כמה חברות גרמניות עומדות להשתתף במכרז זה... **ספני "שלושה כסירה אחת"** יחזרו להיות אנשי הצחת הראשון של הסירה. אחרי שהנסו עם צחתות חדשים לרענון התכנית הביא להפלה בים הומור בלתי גלי, יתבקשו אנשי הצחת הקודמים לחזור לתפקידם. יקבלו תגבורת של כוחות נוספים... **הגינות עשור** יערכו למשתתפי החידון המוסיקלי של קול-ישראל, שבעריכת אלון שמוקלר ויצחק שמעוני. ליום העשור של החידון יוזמנו ראשוני המשתתפים בו לספר על חיותיהם בפחרונם... **התכ"ח ניה לעולי תימן**, שזכתה לקהל מאזינים בקרב עולי תימן אך גורמת לסגירת המקלס בקרב בני עדות אחרות, גורמת שוב כאבראש להנהלת קול-ישראל. אחרי שהתכנית בוטלה וחודשה שוב, עומדים לדון בעוד שבועות מספר בביטולה מחדש. הסענה העקרת נגד התכנית היא שאין שום הצדקה לקיום תכניות עדתיות ברדיו... **על דא ועל הא** הוא שמה של תכנית רביו חדשה בה משודרות ידעות פיקנטיות של כתבי קול-ישראל. דוגמא לידעה פיקנטית: **"בקיבוץ נערך קונצרט על הדשא**, הצפרים הצטרפו לפסנתר והפריעו. חתול טיפס על העץ והשתיק את הצפרים. החברים החליטו לבחור בחתול כרכז-תרבות".

תדריך

משדרים אלה מתוך משדרי השבוע הבא עשויים להיות מענינים. שינויים אפשריים.

הצות וחצי (קול-ישראל, יום ד', 21.30) — אלה ששמעו לפני שבועיים את הציה הראשון של התכנית, בו העלה אורי קיסרי את רשימת בתי הקפה של תל-אביב לפני 30 שנה, לקול צחוקם הגס והבלתי מתאים של המאזינים, והמוכנים לשמוע תגובה מזלזלת זו גם הלאה, יוכלו לשמוע זכרונות באותו נוסח מפי רפאל קלצ'קין, מיכאל גור ומרים ברגשטיין-כהן.

בסולם קל (גלי-צה"ל, יום ד', 20.30) — תכנית על המלחין האמריקאי קול פורטר.

חידון התנ"ך (קול-ישראל, יום ה', 17.05) — העברת נסיונות ילדים לחקות את עמוס חכם וחבריו מהיכל התרבות.

תיבת נח (קול-ישראל, יום ה', 20.00) — תכנית מוערכת מאולם ימק"א בירושלים, בהשתתפות דן אלמגור והחקיין מרדכי רוטנברג.

בית-המשפט (קול-ישראל, יום ו', 20.00) — משפטים בעילום שם, ואנשי צבור שאינם משפטים, יתבקשו לפסוק את דינו של צעיר הנאשם בדריסתו של רוכב-אופניים ובגרימה למותו. הנאשם יכחיש כי דרס. המשטרה תביא הוכחות מעדותיות ובית-המשפט יתבקש לפסוק אם הוכחות אלה כשרות כחומר-ראיה.

המאזין הזהיר לא יפתח את מקלטו ביימים ובשעות המפורסות מסת, פן יטבע בגלי השעמום.

שרה וניר (קול-ישראל, יום ד', 19.35) — עסקני בנימניה יספרו גם השנה איך שגם השנה לא איבדה מושבתם את צביונה החקלאי, כמו בשנה שעברה ובשנה שקדמה לה.

קול אחד ואחר (קול-ישראל, יום ה', 21.30) — שמה המושך של התכנית מנוצל לויכוח-סרק, בו מדברים בעיקר אנשי קול-ישראל על בעיה שרק מאזינים מעטים מיחסים לה את החשיבות המנופחת של עורכי קול-ישראל.

Bio Bio ורמוט דריי לבן יבש

לאחר שנתיים של נסיונות
אנו מציגים את

ורמוט דריי

אין כמוהו כאפריטיב
ויסוד חשוב לקוקטיילים

וודקה מרסיני הקוסמייל הכי
בש את העולם, 3 מנות וודקה כרמל
מזרחי, ורמוט דריי, לערבב עם
קרח, להגיש עם זית.

שרי מרסיני 1/3 ורמוט דריי,
2/3 כרמל שרי, לערבב עם קרח,
להגיש עם זית.

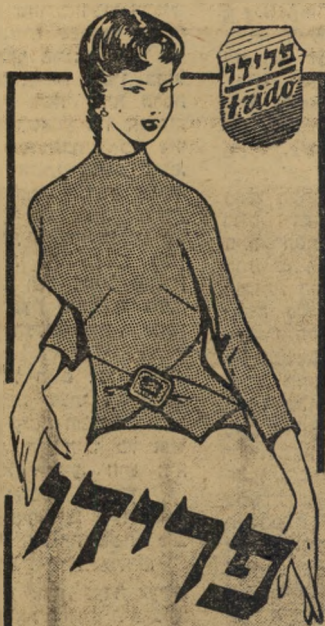
ורמוט סודה מזוג כמחצית
כוס גבוהה ורמוט מתוק או יבש,
הוסף קרח, סודה וקליפת לימון.

כרמל מזרחי

יקני ראשון לציון וזכרון יעקב

"קויק" לקפריסין

מר פטישס, איש תעשייה
ובעל מלונות קייט בקפרי-
סין, ביקר בארץ, התעניין
באבקות סבון, ביקר במפ"ח
על "קויק" ובקרב יוכלו גם
אזרחי קפריסין ליהנות מ"
אבקת הכביסה "קויק".

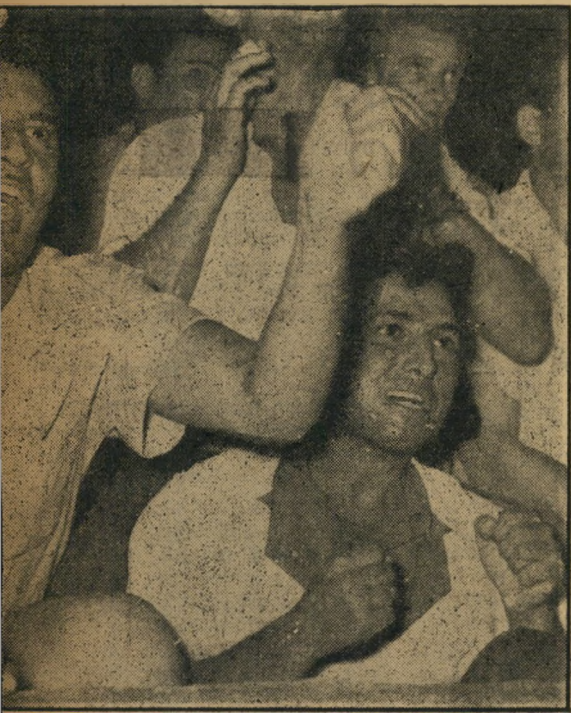

הליפות — שמלות —
מעילי ג'רסי
דבריסריגה
באיכות ייצוא

כולם השתתפו בערב האיגוד: המתאגרפים, המאמנים והקהל

נוק = אאוו לשופט

הזירה הסרוג ועוד עשר נשים. מתאגרפים שכבר גמרו את הקרבות או עוד לא התחילו, יושבו בין מעריציהם ב"קהל", עישנו סיגריות. "תפ" סיק לעשן!" צעק עסקן אג"ר אחד על מתאגרף שעמד לעלות בעוד דקות מספר לזירה, "איזה מין ספורטאי אתה?" "מה אתה רוצה מ'מני?" צעק המתאגרף. "אני נורא עצבני לפני הקרב." על הזירה הלם אלפאד אברהם מהפועל רמלה ב"יריבו מהפועל בתי"ם. ליד פינת הזירה ישב מאמנו דוד קדוש. במשך כל הקרב בן שלושת הסיבובים בני שלוש הדקות, רבץ קדוש בתחתית הזירה, ראשו מושט קדימה, עיניו בולטות מחוריהן ופיו ממצמצץ כל הזמן, משימץ ציוצים ומצי"צות מוררות, כאלה שנוהגים להשמיע מאלפי-סוסים בש"עית אימון סוסייהם. הקהל צחק. "איזה סוס יש לך!" צעק מישור, "תן לו תבון!" דוד קדוש נעלב מאוד. "אני הייתי בוקסר בצרפת", אמר המאמן שעלה ממאור"ק. "אני קורא לבוקסר שלי במציאות לקרב, זה נהוג בכל העולם. רק פה בארץ הזאת צועקים ומבלבלים את הבוקסרים. לא מבנים בכלל מה זה בוקס." "הבוקס פשט את הרגל כבר בכל העולם", התאונן עסקן אחד. "אנשים אינם רוצים יותר לקבל מכות." אבל בזירה הופיע לפתע כוכב חדש: אלימלך ארמון מהפועל נתניה, מתאגרף במשקל-נוצה. אף אחד לא שמע עליו קודם ואף אחד לא ראה אותו קודם. הוא החל להתמודד עם המתאגרף שלמה כהן מבתי"ם, גילה לפתע יכולת טכנית מפתיעה, גמישות ופקחות במכותיו המתוכננות. העסקנים החלו להתלהב: "איזה בוקסר! רק פעם ראשונה בזירה וכבר מתאגרף ככה. כשרון מבטן ומלידה. איפה מוצאים דבר כזה היום, אם בקרב הראשון שלו הוא ככה, מה יצא ממנו אחר-כך?"

תן לו! צועק קהל הצופים שנכח בערב האיגוד שנערך בזירה הסרוג ברמת-גן. קהל זה לקח חלק פעיל בהתרחשויות למרות שלא היה חבוש כפפות.

נגד אברהם גרינברג רמת-גן. גרינברג, פועל בנין בעל רעמת שיער עקיקת ופיאות עד ללסתות, החל את הקרב בקצב מסחרר. הוא נע כמעט בקצב של רוק-נרול כמו רקדן, והקהל צעק ללא הרף: אלביס פרסלי! אלביס פרסלי! בסוף הוא זכה בתיקו.

הכל היה נחמד ועליו, כמו מכות במש"פחה הגונה. עד לקרב האחרון של הערב השופט גרנובסקי, עולה חדש מפולין שהוא שופט בינלאומי ששפט בהתחרויות האמריקאיות באולימפיאדה האחרונה במלבורן, היה שופט ראשי בכל התחרויות. לבוש בחליפה לבנה הכניע את כל המתאגרפים למרותו.

אבל בקרב האחרון בין אלי כלב ממכבי רמת-גן לגברו ניסים מהפועל תל-אביב, פסק השופט גרנובסקי החלטה שלא מצאה חן בעיני ניסים. בסבוב השני, אחרי שניסיים היכה את יריבו בפעם השלישית בזרוע ידו שלא כחוק, הפילו ארצה, הפסיק גרנובסקי את הקרב. פסק נצחון לכלב. אלא שהוא לא לקח בחשבון שניסים היה עוד בשחונה המשיך בהלומותיו, על השופט. הקהל לא נשאר אדיש. עשרות אוהדים קפצו אל הבימה, ניסו לעזור לניסים לגמור עם השופט שאינו מבין בבוקס. המשטרה הוציאה אותם מהזירה הסרוג. חובשים הוציאו את ה"שופט" ערב האגרוף הישראלי נגמר.

מקבל אריה גטניו, אלוף המכביה החמישית במשקל קל, שנוצח במפתיע בקרב המרתק ביותר של הערב על-ידי פרץ ארמון מהפועל נחש-אנן (חיפה). גטניו נוצח בנקודות. מאחר ויריבו גילה יוזמה רבה,

"ס'בומא' ערשים פה! סבומא'!" צעק הקטור כהן, צעיר מוצק מעולי מרוקו, שהופיע מלחה בחצי-תריסר מלחים לזירת הזירה הסרוג ברמת-גן ביום השישי האחרון. השופטים, מארגני תחרות-האיגוד באותו ערב, פרשו בפניו את ידיהם: "אין ברירה אדוני", אמרו לו, "היית צריך להיות כאן בשעה שש וחצי להשקל ולהבדק. כל המתאגרפים נבדקו ונשקלו ואתה בא ברגע האחרון ורוצה להופיע? לא בא בחשבון."

אבל הקטור כהן לא ויתר: "מה זה משקל שמשקל?!" הוא הניף אגרוף אחד בזעם. "תתנו לי להתאגרף או לא? ככה לא מתנהגים עם הפועל לוד". חצי תריסר המלחים של הקטור, מאמנים, מעריצים וסוסים אוהבים מכות, חחרו החזיקו אחריו: "תנו לו להתאגרף, תנו לו ללכת מכות, בשביל מה באנו כל הדרך מלוד?"

אין צורך לצמן כי הקטור כהן ניצח כמובן את מארגני התחרות. הם נתנו לו לעלות לזירה ולהתאגרף. אבל בזירה עצמה, ספג הקטור מכות מיריבו, ברציין מהפועל תל-אביב, נוצח על-ידו.

זו הייתה רק סצינה אחת קטנה השופכת אור על מה שנקרא תחרות-האיגוד ישראלי, לית, רק המערכה הראשונה.

נוק-אאוט ללא כוונה

מערבה שניה. שני מתאגרפים במש"קליבוב עלו לזירה. האחד, שמואלוב שמואל, בחור מוצק אם כי נמוך, הוא מתאגרף ותיק. יריבו חיים יוסף, נער חמישה כחוש מאוד, אך בעל זרועות ארוכות, ממד כבי רמת-גן. יוסף ניגש לזירה, נראה בחור סימפטי. הוא שוחח עם מאמנו בתנועות ידיים בלבד. התברר שהוא אלם.

כשעלה יוסף לזירה היה כל הקהל לצי"דו: "קדימה רמת-גן! קדימה!" צעקו לעברו. חיים יוסף השתדל בכל כוחו להלום ביריבו. אולם שמואלוב היה מנוסה יותר. הוא מנחית כמה מכות לחיים יוסף, ומתחמק מלחלוקת השתלהב. הגיבור הקטן עוד עלול להכות את המתאגרף המנוסה. אבל לא. שמואלוב הולם לפתע ביריבו שהתחלק ונפל על רצפת הקרשים של הזירה. כשהת"רומם, הוא היה כל כך מבוזבז שלא ידע לאיזה צד ללכת. השופט מיהר להפסיק את הקרב: נוק-אאוט טכני. הקהל צעק: בוז!

שני המתאגרפים ירדו מהזירה. כמה עסקנים התנפלו לפתע על שמואלוב: "הש"תגעת? מה עשית לז' הלא דיברנו שלא תלך ברצינות." "בחיי שזה לא בכונה, הוא נכנס בטעות תחת היד שלי", התנצל שמואלוב.

קריאה במציאות

מערבה שנישית. הקהל כבר התח"מם. "תן לו!" נשמעו קריאות קצובות, "תן לו גפרור!" 600 גברים מילאו את

יוסף גרנובסקי, שופט בינלאומי, הוכה בידי מתאגרף וקח,

רימו אותו, ותוא בעט לפינה שהוא חשב שאין שם שוער, ודחקא שם עמד השוער. ראיתי שוכר-חיים לתקן קצת את הרושם של החמצות ובאמת ברקה ה"ד קיבלתי מסירה כמו שצריך מצפדיה. הרף השמאלי הצעיר (17) שלנו. כמעט שעשיתי עם הכ"דור מה שעשה פנטילס. תבינו, זאת הייתה הרוח הכללית להחמיק. אבל ברגע האחרון יצא אלי וולר במהירות. בחורה הוא כבר הלך הרבה יותר לאט. ככה, כמו שניג"שים להוציא כדור מהרשת.

לא נתנו לנו חמישה רגעים לשמוע על היתרון והשופט, משהילה כהן ממלכס, גותן פנדל לרענתו אחרי שפורר נגע ביד בכדור בקו ה"6. כולנו עוד פתחנו בריצה אל השופט, אבל זה עוד כמו שטרפס עוזר לנהג. והגול נכנס בסוף לשער. זה הוריד לנו את המוראל. במיוחד עשתה במכונסים ההגנה. היחידים שעוד ידעו מה נעשה במגר"רש היו השוער בנדורי והבלם מתניה.

יתרון של עשרה קילו. למחצית השנייה עלינו כבר כשהתוצאה 1:2 לרענתו. טוב, תראו, זה מגרש זה, ויתרון של גול לקבר"צה המקומית זה כמו יתרון של עשרה קילו למתאגרף על היריב שלו. עשינו הכל כדי להשחית ובאמת התאמצנו, באמת. זה לא נכון שאומרים שלא רצינו לנצח. אבל בעי"ט-סבוב גוססת של שלמה נחשון מרמת"גן, כבר הסבירה לנו מה תהינה התוצאות. הגול השלישי הוציא לנו בכלל את הרוח מהמפרשים, ואם היינו יכולים היינו מפ"סיקים את המשחק והולכים קצת לנונה לשמוע תוצאות כדורגל.

קצת לפני הסוף גמל לנו השופט על השגיאה שעשה במחצית הראשונה. נתנו גם לנו פנדל שרפי לוי הפך אותו לגול. זה היה לנו כמו וריקת-מרץ. אבל איך אומרים? הוריקה הצליחה והחולה מת. הפסדנו לו הפועל רמת-גן כל הכבוד על הנצחון הזה שהיה מגיע להם. הם שיחקו את אחד המש"חקים הגדולים שלהם. עוד משחק כזה וכבר לא תהיה בושה להשחק מהפועל רמת-גן.

השבת אנתנו משחקים נגד הפועל כפר"סבא. הקבוצה הזאת עוד לא הצליחה לאסוף בסבוב הזה אפילו נקודה אחת. אבל אם אנחנו לא נעלה את הרמה או נשלח בשבת שלם את קבוצת הכדורגל של הנשים שלנו, אשתי בכל אופן, כבר משחקת כמעט כמוני, וכדי לא לעשות לכם רע בלב ולגמור בעצב, אז יש לי בשררה משמחת. לאריאל, כספי, ממחלקת הכדורגל שלנו נולד נכד, אז אני ממרר אותו עם שאר השחקנים שיזכה ויראה גם נצחונות מהקבוצה שלנו.

אתלטיקה קלה פגישה מרחבית

המגש האחרון באתלטיקה קלה בין ספורטאים ישראליים לספורטאים ערבים, הסי"חיים בנצחון ברור לערבים: במבצע סיני הם הצליחו לרוץ הרבה יותר מהר עד לתעלה, מאז, ולמעשה עוד קודם לכן, לא רצו נציגי הספורט הערבי אפילו לשבת במקום בו ישב ישראלי. אולם לפני ימים מספר, נתקל נציג ספורט ישראלי ביחס שונה.

אברהם גרין, מאמן ישראלי ביחס שונה, תל-אביב, היה אחד משני המאמנים הישראליים, שהשתתפו בקונגרס בינלאומי למ"אמני אתלטיקה קלה שנערך בתחילת החודש באחתונה שבין. בכנס השתתפו נציגים מ"20 ארצות, מאמנים לאומיים, חוקרי-ספורט, ופרופסורים לתרבות הגוף. משך שבוע ימים דנו מדרכי אלומי-העולם בשיטות חדישות לאימון אתלטים, בסינתזה של שיטות-אימון שונות, החליפו אינפורמציה וליבנו בעיות. הנציגים הישראליים יכלו להרגיש בקונגרס זה כמכוננים בקונגרס של חוקי-אטום. כי בנגוד לישראל, בה מונחת האתלטיקה, היא קיימת ברוב ארצות העולם כבסיס ראשוני לכל ספורט שהוא. מאמני האתלטיקה של ישראל לא יכלו אפילו להשוות את שיטות-אימון שלהם לאלה הנהוגות בארצות-זרות. ארצות העולם מקובל כדבר מובן מאליו יומי-יומי לאתלטים.

בספורט. כמעט כמו הישראליים גם נציגי ארצות-ערב, שני אחדות הספורט הסורית פואד חבאש, אצור ומאמן אתלטיקה עיראקי מוזר הם לא חששו משיחה-גלויה עם ישראליים, ארצות ערב, להם לחברה, שר"דו ובילו יחד. התמארה סורי פואד"יש לנו כבר רצים שרצים 100 מטר ב"22.8, 800 מטר ב"2.00, הספורט אצלנו הוא בתמיכה ממשלתית והמאמנים הם בעצם פקידים ב"משרד-החינוך. תוך כדי בילוי התברר כי הסורים מאזינים קבועים לקווי-ישראל. כאשר נפרדו הם מהנציגים הישראליים בתום הקונגרס אהלו הם לישראלים הצלחה, בספורט כמובן.

הצגות

תיאטרון בלי תיאטרון

ממזרה וממערב (מסכות) הוא ערב מערכונים של להקה ירושלמית, אשר כלל הפתעה נעימה אחת, בהוכיחו כי הניב המזרחי אינו חייב לצלצל על הבימה הרבנית דוקא כבן־חורג יוצא־דופן. היתה זאת, כאמור, ההפתעה הנעימה היחידה בהצגת הבכורה של הלהקה רבתי היום־מורה, כל השאר לא היה נעים, אף כי היה מפתיע במקצת — אפילו בישראל, ארץ היום־מורה הקלאסית — לראות 10 חובבים, שרק אחד מהם, ג'ק כהן, יכול להיחשב כחובב ממדרגה ראשונה, קוראים ל־עצמם תיאטרון בטרם הצליחו להגיע לרמה של האחרונה בלהקות הצבאיות.

כבר נראו בארץ שחקנים בלי תיאטרון ותיאטרון בלי שחקנים, אבל זהו המקרה הראשון של תיאטרון בלי תיאטרון.

חיוך מסוים

תן חיוך (סמבטיון) היא הצגה שעל שמנה פמוניה וששת מערכונים ניתן ל־הגיב רק על משקל הפזמון המסיים שלה, לא היה ולא נברא.

מי שמע ומי ראה?
לא היה ולא נברא —
קצת סאטירות מחזקות
או בדיחות שהן פצצות.
פזמונים בלי אלמנט,
הצלפות ללא מגור,
או ביקורת על דבר־מה —
מי ראה ומי שמע?
קלילות, מיקצב מהיר
ועדוק בלתי־סביר,
או תוכנית לא־אידאלית
לעיתות בחירות מפא"י,
ושירים עם נעימה —
מי שמע, אי, מי שמע?
פזמונים עם חרוזים,
תימנים בלי "חוזים",
רעיון בלתי־מעודן
או "חיוך" בתוך חיוך
מי שמע ומי ראה?
לא היה ולא נברא!

בקרב

הצג של משורר

שרה: אבל למה יני צריכה לבכות, הימא? למה יני מתהבלת עליו?
גרה: למה לא, אקירתי, למה לא? — ית מנה תיפיות — זה ת'כול. בואי אלכי לישון עכשיו וני יחזאר לאן ל'תפפס וישיכיב ית'אדן בושח ל'יד מה שית בוכה כשית אש לאן ת'תבה. מה יחשוב ל'ד ת'תבאר?

נחץ מאמץ ניכר של דמיון — או צפייה של ימים אחדים — כדי לתאר את שחקני הבימה ממירים את מיבטאם הרוסי במבטא העגה האמריקנית־אירית, כפי ש־תורגמה לעברית של הצ'ק־אונות־יוסימני דמוס על־ידי המשורר אוריאל שלח, המוכר יותר בכינויו הספרותי יונתן רטוש.

רק כאשר ייסגר המסך, לאחר שמרים זוהר ובת־עמי יחליפו ביניהן את המלים המצוטטות למעלה, אפשר יהיה לדעת אם היה בכוחם של השחקנים לסגל את עצמם, בהדרגתו של הבמאי פיטר פריי, ללשונה ולדמויותיה של משפחת מלודי, לה אשר המחזאי יוג'ין אויגיל להקדיש סדרה של 11 מחזות שהיו צריכים להקיף 175 שנים מחייה, ואשר ניצוץ של משורר הוא כנראה האחרון שבהם והמחזה האחרון שכתב אויגיל בכלל.

אין לדעת מה בדיוק רצה אויגיל לומר בסדרה זו. אויגיל, שלא שבע רצון מע־בדהו, זה, השמיד את רוב מחזות הסיד־רה ולא הניח להציג בחייו גם את המחזה הנותר, ניצוץ של משורר.

המציאות קוברת מתנגדיה. ציר ההצגה הוא התנגשות מתמדת בין קורנליוס ("קון") מלודי (שמעון פינקל), בעל מיס־באה המהרה גם אחד הלקוחות הטובים ביותר של עצמו, ובין בתו שרה (מרים זוהר), המאוהבת למורת־רוח אביה בפייטן אמריקאי צעיר, שאינו מופיע על הבימה עצמה. מלודי, מי שהיה חוזאי אירי וחיייל בעל־עיסור בצבא הרוסס חלינגטון, לא השלים מעולם עם המציאות החדשה של מולדתו החדשה, אמריקה התמרמרת וה־פשטנית. המציאות — ששרה מלודי היא

נציגתה עלי אדמות — סופה, כרגיל, לני צח ולקבור תחתיה את העומדים על דרכה.

מאחורי הקלעים

הערב שביתה

שביתה פועלי במה כמעט שפרצה בתיאטרון הקאמרי בשבוע שעבר. הפוע־לים, אשר בהצגת הערב אימפרוביזציה הם מקימים את תפאורות ההצגה לעיני הקהל, כשהמסך פתוח, תבעו תוספת שכר על תפקידם הצדדי כשחקני־משנה. התג־לה הסכימה, מצידה, לשלם להם שכר שחקנים, בתנאי שיוותרו על שכרם כפוע־לים — דבר שהיה עולה להנהלת התי־אטרון הרבה יותר בזול. אך לא לכך, כמו־כן, התכוננו הפועלים. הם ביטלו את שכי־תתם ויתרו על תביעתם, רק לאחר שה־איגוד המקצועי הודיע להם כי לא יתמוך בדרשתם זו, שלדעתו אין לה הצדקה... **ניצוץ של צייר** נגלה בבמאי פיטר פריי, המביים עתה את ההצגה ניצוץ של משורר בחבימה. פריי, שלא היה מרוצה מהצעותיהם של כמה גרפי־קאים לציר הפלאקאט להצגה זו, תיכנן לבסוף את הפלאקאט בעצמו. אולם על הפלאקאט המודפס יופיע שמו של האדרי־כל אוריאל כהנא, ושופו של פריי בתיכ־נון תפאורות ההצגה... **יצחק קדיש** זון מנהל מועדון התיאטרון, מנהל עתה משאומת עם עיריית חיפה על הקמת מועדון תיאטרון נוסף בחיפה, וכן הוא מחפש אפשרות להקמת מועדון כזה גם בירושלים. אגב, סאראמללו המפורסם, בע־ליו של המרתף שבככר ציון בירושלים, פנה אל התיאטרון הקאמרי בהצעה לפתוח במרתפו מועדון־לילה בשותפות. הקאמרי, שנכחה דיו בפרשת מועדון התיאטרון, דחה את ההצעה... **תחרות בני גינה על נבל**, הראשונה מסוגה בישראל והנדירה ביותר גם בעולם כולה, תאורגן בישראל על־ידי לשכת התיירות הממשלתית, בהשתתפות האקדמיה למוסי־קה בירושלים, בחודש ספטמבר. המשתת־פים מארצות העולם השונות יצטרכו לבוא לישראל, ולהביא אתם את כלי נגינתם, על חשבונם הם. לעומת זאת, יהיו תוצאות השהייה בישראל על חשבון לשכת התי־רות... **"התקווה"** — זוהי אופרה חד־שה שחיבר המלחין האיטלקי פראנקו מאני־ני. המחבר פנה לאופרה הישראלית בהצעה שצירתה, הרהייה רוח ציונית, תוצג בישר־אל בהצגת־בכורה. הנהלת האופרה מעיינת בתווים... **שיפוח חדשה** להזולת תקציב הביזור שלהם מצאו אנשי ההתיישבות העובדת: באי כוחה מאיימים ברמו שקוף על כל תיאטרון, כי במקרה שלא יסכים להוריד את מחיריו לרמה הרצויה להם, ישי־מיצוהו בעיתונות כעוכר החלוציות וציפור הנפש. לאחר ששיטה זו נוסתה בהצלחה יחסית על בצל ירוק, מפעילים אותה עתה במשאומתן המנהלת עם התיאטרון הקאמרי על סיבוב הצגות בקיבוצים. לאחר אחת הפגישות האחרונות, שהסתיימה בנקודת קי־פאון, אמר חבר הנהלת התיאטרון יעקב אגמון במרירות: "מדוע לא תפעילו אותה שיטה עצמה גם על יצרני משחתי־נעליים?"

... **מחלוקת השאית** חריפה התעוררה השבוע בין האמרגן גיורא גודיק לבין תיאט־רון אהל, המקנה להצליח באמרגנות יותר משהצליח בהצגותיו האחרונות. הנהלת אהל טוענת, כי היא שהחליטה להביא להופעות בישראל את השישייה ההומוריסטית־מוסיק־לית של הייזי אוסטרואלד משהייץ, המופיע עה בפארודיות מוסיקליות מן הסוג המקור־בל במשרדי מלוכה בסליתר אהת. למרות העובדה שגודיק מחזיק בכיסו חוזה חתום עם השישייה, לא חדלה הנהלת אהל מלנהל אתה משא ומתן גם השבוע.

תדריך

אלה מאורעות האמנות והבידור העיקריים שהעולם הזה סמליץ עליהם:

הצגות

- ליזיסטרטה** (הבימה) — שחקניות הבימה מונעות סיפוק מסויים מבעליהן־שבי מחזות וסיפוק מסוג אחר מהקהל, אך בכל זאת נשאר משהו מאריסטופנס.
- הערב אימפרוביזציה** (התיאט־רון הקאמרי) — הערב משחק אברהם חלפי במחזה מונעין ובהצגה בלתי־מגובשת.
- העניין הזהיר** לא ילך שולל אחר הפריסומת העצמית הקולנית של יגאל מר־סינון, מחבר **השכבת השחורה** (אהל) והשחקן הראשי בה. הפריסומת מעניינת ו־משעשעת הרבה יותר מן ההצגה עצמה.

סיפורה של מהנדסת שנמשכה את מקצועה

חדר לידה

בכל עשר דקות מתרחשת לידה בישראל, בכל עשר דקות נולד אורח ישראלי חדש — כך טוענת הסטטיסטיקה. אולם לפחות לנפש אחת אין הלידה שהתרחשה בעשר דקות כלשהן, עובדה סטטיסטית בלבד — לילדות עצמה. עבודה מהוה הלידה את אחד המאורעות המרכזיים והמסעירים ביותר בחייה. ומה שפחות נעים, עבודה: ברוב המקרים, זהו גם אחד המאורעות המכאיבים ביותר.

זה למרות שהלידה היא יעודה הפיסיולוגי הטבעי של האשה, וגופה מסוגל למלא יעוד זה ללא יסורים, הפכו צירי־הלידה למושג קלאסי להגדרת כאבים ויסורים. בכל התקופות חיפשה האנושות דרכים להקלת כאביה של היולדת.

אולם דוקא בתקופת הרפואה המודרנית, כבשה את העולם תורת־לידה חדשה המוכרת בשם תורת הלידה הטבעית או לידה ללא־פחד. היתה זו תורתו של רופא מילד אנגלי בשם גרנטלי דיקרדי (69), שהחל להפיץ אותה לפני למעלה משלושים שנה, וזה לראות עוד בימיו כיצד היא מתקבלת ומתפשטת על פני תבל כולה.

לישראל, אליה מגיעים חידושי־רפואה במהירות קטנה יותר מאשר חידושי־אפנה, הגיעה שיטת הלידה הטבעית לפני כשש שנים, הוכנסה תחילה לבית־היולדות הדסה שבקריה התל־אביבית על ידי מנהל בית־החולים פרופסור יוסף אשרמן. אולם במשך שש שנים אלה התקבלה התורה רק על ידי אחוז קטן של רופאים, מילדות או יולדות. ההדרגה בשיטות התורה החדשה נעשתה לרוב בקרב חוגים מצומצמים של נשים נבחרות. רק בחדשים האחרונים פרצה שיטת הלידה־הטבעית את סגור הילדות, החלה לכבוש בסערה את היולדות בכל רחבי הארץ. יותר ויותר רופאים, יותר ויותר יולדות, הורבקו ברוחה של תורה זו. מספר בתי־החולים שהכניסו את השיטה לתדרי־הלידה שלהם גדל והלך. לפי הקצב הנוכחי, אפשר להניח שתוך שנה יבוצעו כ־75% מכל הלידות בארץ לפי שיטה זו. אפשר היה ליחס הצלחה מסחררת זו של תורת־הלידה־הטבעית לדמות אחת. היתה זו דמותה של אשה מקסימה, עקרת־בית ואם לשתי בנות, מהנדסת לפי מקצועה, שהקדישה את עצמה להפצת תורתו של ד"ר ריד והקנייתה. היתה זו דמות שהופיעה בעיני תלמידותיה כדמות של מלאך מושיע — דמותה של אורה ציציק.

ל פני ימים מספר עמדה אורה ציציק על במת אולם בית־הרפוא בתל־אביב, שם היתה צריכה לשאת את הרצאתה הפומ־בית הראשונה על נושא הלידה־הטבעית בפני קהל מגוון של רופאים, אחיות, מילדות, נשי־הירות וסתם סקרנים שמילאו את האר־לם. היא היתה נרגשת. כה נרגשת, עד שהסכה למסור את ברכתו של נביא־התורה הד"ר דיקרדי שטרם לסלפן מאנגליה במ־יחד כדי למסור ברכתו למעמד זה.

לפני עשר שנים לא היתה האשה הלבבית, שהחיוך הטוב אינו סר מעל פניה, מסוגלת אף להאמין שתגיע למעמד כזה ודוקא בנו־שא כזה. כי אורה ציציק, חיפאית שנולת באנגליה למשפחה וחיקה בארץ, עסקה רוב ימיה בשטחים שונים ורחוקים משטח־הלידה, כמו הנדסה, שרטוט ומתמטיקה.

ההורים חשבו שהיא תהיה פסנתרנית. 12 שנים פרטה על פסנתר. שנים לאחר מכן, מספרת בדיחה משפחתית, לאחר שהונוחה שטח זה, היה בעלה, מהנדס אלקטרו־מיכני במקצועו, משלם לה לפי שעות כדי שתנגן. כאשר נרשמה לקורס־שרטוט בטכניון בחי־פה, היא היתה אחת משתי הבנות שחמדו בטכניון. תוך כדי קורס־השרטוט החליטה

מעגל סגור של פחד

ה יו לה לאורה כמה שנים של חופש עד שפרצה מלחמת העצמאות, היא

חוג המשפחה אורה ציציק מצלמת במצלמת־הסרטה את שתי בנותיה, רות (9) ואירית (4). הצילום הוא רק אחת מחובבויותיה הרבות של אורה, שאינה נרתעת אף מחובבויות שנחשבו כשייכות לגברים בלבד, עוסקת בהן בהנאה.

בלי פחד

תהליך הלידה, הוא שמוליד את הפחד והי מתח המביא להתכוצות המולידות כאבים.

ידיה טבעיות בחליה האויר

אחרי שקראה את תורתו של ריד הבניה אורה כי למעשה היא פוחתת מפני הלידה. למרות שלפניכן אמרה: "טוב, כאבים? שיהיו כאבים, אינני פוחתת, נוכח זה כי עשתה את השגיאה הקלאסית של כל הנשים, הטוענות שאינן פוחתות מפני לידה. כי לפי ריד אין שום הבדל בין הפחד מפני הלידה או הידיעה שאמנם הלידה תכאב אך אפשר יהיה להתגבר על הכאבים. שתי תגובות אלה מולידות את אותה התגובה של התכוצות המביאות את הכאב. כשוכנעה בצדקתו של ריד חזרה אורה הביתה וסיימה את הספר. כמעט הימים שנותרו לה עד הלידה ניסתה ללמוד את פתרונותיו של ריד לשבירת המעגל הסגור. אולם מספר קשה מאוד ללמוד. אף על פי כן, מנסיון אישי בשעת הלידה, נוכחה אורה כי פתרונותיו אמנם עוזרים להחליש את הכאב. היא הפכה לחסידת תורתו של ריד, אולם באופן אישי בלבד.

כשבתה, רות, היתה בת שנה, חיפשה אורה את תעסוקה שלא תפריע לה לחינוך בתה. בהנדה בחוף לא רצתה לעסוק עור, כיון שזו היתה גזולת ממנה את כל יומה. הפתרון נראה לה בצורת קורס לאירודינמי מיקה שנערך על ידי חיליה האויר בשיתוף עם קלוב התעופה הישראלי. הקורס, שנערך על ידי מומחה תעופה אמריקאי, נועד ל"מורי מתמטיקה ופיזיקה במטרה להכשירם לקירוב הנוער לתעופה. אורה התעניינה קודם לכן בשטח זה, שהוא בתחום התעסוקות של בעלה, ואף תכננה כמו ידה את מסלול התעופה הראשון של שדה דב בתל-אביב. כששמעה על הקורס, החליטה להצטרף אליו. גם התנאי שהיא תצטרך להענות, באם תקרא, להדרכה בשטח זה לא הרתיע אותה. במשך חודשים, בחום הקיץ הלהט, עברה את הקורס האינטנסיבי המיגע. כשסיימה אותו זכתה בעבודות עריכה ושירות לספרי תעודה. פה אותם עשתה בבית. היא חשבה שהצליחה למצוא פתרון לבצית התעסוקה.

לא עבר זמן רב ואורה גילתה כי היתה זו אך אשליה. היא אמנם עסקה בענייני תעופה, אולם הרבה יותר מזה עסקה בלידה טבעית. בכל מקום ניסתה לשכנע מכירות וידידות, עשתה נפשות לרציון הלידה הטבעית, עית, השאילה ספרים ועזרה סקרנות. כאשר הצטרפה אל בעלה, שנסע בשליחות לארצות-הברית, החלה להקדיש את כל זמנה ללמוד וקריאה בנושא הלידה הטבעית.

מרכז פחדים במח

באותה תקופה היתה הלידה הטבעית בארצות-הברית נכס של המשכילות בלבד. אולם היו מבונים ומרכזים שלמדו את השיטה. למרכז ההדרכה כזה הצטרפה אורה, למדה את תורת ההדרכה, החלה לעסוק בהדרכת נשים הרות, ובהוראה למדי ריכות לידה טבעית. שיטת ההדרכה לקראת הלידה הטבעית אינה מסובכת כל כך. בראש וראשונה נדרשת הולדות להבין מה בעצם קורה בשעת הלידה. דה. עצם ידיעה זו משחררת אותה מהמתח שהטענו בה הדעות הקדומות על הלידה. אחרי שהיא לומדת להבין, היא לומדת לע"ז. שורה של תרגילים ותרגילי נשימה מלמדת את היולדות כיצד לסייע לטבע ולמליד בשעת הלידה.

אולם הנשק העיקרי במלחמה נגד הכאבים הוא תרגיליה הרפיה, שמטרתם להביא את היולדת בשעת-הלידה למצב של רפיון-גוף. כי כאשר מתחיל תהליך הלידה, וגוף היריד נמצא במצב של מתחיות, עוברות בו במהירות ידיעות בוק אל המח — הלידה התחילה. במח מתקשרת ידיעה זו עם ההיכרה הקדומה: הכאבים מתחילים. כאמצעי התגוננות שולח המח חזרה לשרירים את

התגובה או לשירות האחסון, הסכא של חיליה הנדסה של צה"ל. שירתה בתפקיד עד שהתקרב מועד לידתה הראשונה.

אורה ידעה על הלידה מה שכל אשה משכילה יודעת, אולם על עצם התהליך, כמעט ולא כלום. כמה שבועות לפני הלידה, נתנה לה חברה את ספרו של ריד לידה המתאר את הלידה, סגרה את הספר ויצאה לרחוב. ברחוב, ניסתה אורה לנתח את פשר התנהגותה המוזרה, ורתיעתה מקריאת הקטע המתאר את הלידה. ואז אירע לה מה שקרה לרוב הנשים הלומדות את תורתו של ריד. היא הגיעה לנקודה בה שוכנעה לפתע כי ריד צודק, והוצתה בהתלהבות לתורתו.

גילוייו של ריד לא היו המצאות חדשות. הוא פשוט הסתמך על הקשר שבין הגוף לנפש. פעולת הלידה, טען ריד, היא פעולת לחץ של שרירים המתכצצים ודוחפים את העובר החוצה. פעולה זו אינה צריכה לכאוב הרבה יותר מאשר פעולת הורקה פיזיולוגית יום-יומית הנעשית בעת הרקת שלפוחית השתן. כאבי הלידה אינם מחויבי-המצאות, סיכסם ריד. על סמך נסיונו כרופא-מילד קבע גם מה הוא מקור הכאבים: הפחד.

פחדה של האשה מפני הלידה, אומרת תורת ריד, מוליד בה מתח עצום, המשבש את פעולות קבוצות-השרירים שתפקידם לע"ז ללידה. במקום לעזור, פועלים השרירים כתוצאה מהמתח בצורה המפריעה ללידה, יוצרים כאבים. מכאן נמשך מעגל סגור. ה"כאבים יוצרים שוב פחד, היוצר מתח, היוצר כאבים. כדי לשבור מעגל זה, יש להתגבר על הגורם הראשוני שלו — הפחד.

ריד המשיך הלאה בניחותו, בהתחזקות אחרי מקור הפחד. הוא הגיע למסקנה מא" לפת. לפני דורות ספורים, אמר, היה מקור הפחד חששה של היולדת מפני המח. הג" שים של המאה שעברה ידעו הרבה יותר מהנשים של דורנו על הלידה וכל השקור בה. הן ילדו יותר קל ובפחות כאבים. אולם בדור ההוא, בו לא היו תרופות אנטי-ביוטיות ולא סטריליזציה, ולא אפשר רות לניתוח במקרה של סיבוך, חששו הג" שים לגורל ולדיון ולגורלן הן. תגובתן היתה מתח עצום שהוליד את הכאבים.

בדורנו מוליד את הפחד לא החשש מפני המח, אלא חוסר-הידיעה. היולדות של ימינו קיבלו מאמהותיהן את המסורת שהלידה כרוכה כאבים. חוסר ידיעתן והבנתן את

מעגל הפחד בהרצאה פומית אורה את מעגל הפחד חסור, חסור לכאבים.

שיעור באומץ

באולם בית היולדות בקריה בתל-אביב, מדריכה אורה (בחלוק לבן מימין) קבוצת נשים הרות בחזשיתן האחד רונים, מלמדת אותן תרגילים שיכינו את גופן לשעת הלידה, יאפשרו לידה ללא כאבים.

אורה לריצה מטורפת על פני 12 ארצות בכל מקום נמצא רופא או מילד הטוען שיילד לפי כללי הלידה הטבעית עוד לפני ריד, בכל מקום משנים או מוסיפים על תורתו. אך לריד אין זה איכפת. כי למעשה מתאימה כל יולדת את השיטה לעצמה, ומס"רתו של ריד היא אושרה של היולדת.

לא היה זה דוקא סיור ההשתלמות שנתן לאורה את ההזדמנות לצאת מתוך מכון הלידה הפרטי שלה למרחב. היתה זו שרשרת של לידות שהרופאים חששו לתוצאותיהן ושהפכו ללידות קלות אחרי הדרכת בלידה טבעית. שרשרת זו הסתיימה במקרה של אשה שבשמונה חודשי הריונה הראשונים שכבה צמודה אל מיטתה, פחדה להתרומם, אחרי מספר שיעורי-הדרכה בלידה טבעית, קמה האשה על רגליה, החלה לבצע את התרגילים הדרושים. היא ילדה את בנה תוך חצי שעה ועוד באתו לילה ביקשו ממנה להתקשר עם אורה ולבקשה לקבל את הדרכת היולדות בקריה.

בסמך התורה ובקסם אישיותה הצליחה אורה להפוך את שיעורי-ההדרכה למפעל המוני. תוך שבועות מספר לא יכלה לעמוד עוד בדרישה לשיעורים, העמידה תנאי לה קים דור של מורות ומדריכות לשיטת הלידה הטבעית. כשתעזוב אורה את הארץ בעוד שבועות מספר, כשהיא נלחית אל בעלה בעבודתו, היא תוכל לסקור את תלמידותיה המדריכות נשים הרות בכל רחבי הארץ, מלמדות אותן כיצד להפוך את שיתוף בחדר הלידה המטכית של יסורים לאחד מפרקי היום המאושרים ביותר בחיים.

בכל בוקר, החל משעות הבוקר המוקדמות, מטרת הטלפון בדירתה של אורה גדושת מוכרות מכל רחבי תבל. מהצד השני מדברים בעלים מאושרים של תניכותיה: "היא היתה נפלאה. היא עשתה בדיוק מה שלימדת אותה והלידה היתה נהדרת." אורה אינה זקוקה כלל לאישור זה. היא מעוניינת יותר בשלום היולדות ובמין תינוקה. אין היא זקוקה לאישור כי הלידה הטבעית נ"תנת תוצאות — התורה כבר הוכיחה את עצמה. כי בניגוד לכל סמי המרפא והתריר פות המשיחות כאבים, אין שיטת הלידה הטבעית מיועדת רק להקל על כאבי היריד. היא נותנת לה הרבה יותר: את האפי שרות לחיות בעיניה, כשהיא מפוכחת לגמרי, להיחזרותם של חיים חדשים.

תמרורים

נולד. לאשר זליקוביץ, 29, מטובי הכדורגלים בארץ עד לשנה האחרונה, עת פרש מקבוצתו (חפועל חיפה) ומהמשחק, ולאשתו חנה, ילד שני, בן.

★ ★ ★

נתארש. יורש העצר היפאני, הנסיך אקיהיטו, למיזיקו שודה, בטקס מסורתי, שכלל הענקת מתנות סמליות: שני דגים (מזל טוב ואושר); ששה נאדות יין אורז (האושר העתידי לבוא) וחמישה גלילי משי לבן (מבחן לטוביטעמה של הכלה, החייבת לצבוע את המשי בצבעים הנראים לה).

★ ★ ★

נישאה. מאש האדי, 19, בתו האהובה של ניואם היידראבאד (ושליט הנסיכות ההודית) בת 22 מיליון התושבים עד עצמות הודו), אתו האנשים העשירים בעולם (שח' יו: 5 ביליון ל"י), אוהב נשואים בעצמו

נערת-שער גולדברג

וינה + פאריס = ג'נבה

(ארבע נשים, 42 פילגשים) לנחאב מחמוד יוגה, מבני האצולה ההיידראבאדית.

★ ★ ★

נישאה. נערת-שער ורקדנית מצליחה (קישטא, בריסל, לונדון ועתה פאריס) כר' מלה גולדברג לאברהם זלמנוביץ, 28, תל-אביב, הלומד שירה בקונסרבטוריון למור סיקה בוינה, בטקס צנוע בגינה, שהיץ.

★ ★ ★

נחוג. יום הולדתו ה-24 של מייק חלדר, חתן נישואי-האהבה-ממכר-ראשון-על-תמונת-שער-חוברת-פרסומת לגורית סילצר, ערב צאתו את הארץ, אחר פרשת 500 הל"י, תוך הודעה עקרונית לעיתונאי שבא לראיין ביום הולדתו: "אני לא קמצן!"

★ ★ ★

נחוג. יום הולדתו ה-46 של ריצ'ארד מילהוס ניקסון, סגן נשיא ארצות-הברית, שהסביר לאחד ממברכיו, מסי' 2 של בריית המועצות, סגן ראש הממשלה אנאסטאס מיקוייאן (בעצמו 63), שעה שהעיר על מר' אהו הצעיר של ניקסון: "אבל בתוכי אני מרגיש יותר מבוגר!"

★ ★ ★

נחוג. יום הולדתו ה-48 של מישל דברה, עורר-דין, ומן השבוע שעבר ראש-ממשלת צרפת.

חיה הרריה

(המשך מעמוד 9)

בסדר, אלא משהו בתצלום הרקע התקלקל. אחרי האהבה, בא האסון הגדול. בן-חור מוגלה לרומא ואמו ואחותו מושלכות לכלא. בן-חור עובד כעבד באניות-עבדים, משתחרר כשהאניה טובעת, מציל אציל רומאי בשם אריוס, אותו משחק ג'ק הוקינס המופיע ב' הגשר על נהר קוואי, הופך לבנו המאומץ. בן-חור חוזר לירושלים, פוגש ב' אולם רוצה לנקום במסלה. הוא נפגש עם המצ' ביא, תיבץ ממנו לשחרר את אמו ואחותו, אולם מסלה לא יודע היכן הן. רק כשבן-חור מצטרף אל שייך בדואי, מתברר כי האם יבתה נובעו בצרעת, נשלחו לעמק המצורעים.

★ ★ ★

חמישה יסועים

בן-חור לוקח את סוסיו של ה' שייך כדי להתמודד במירוץ הכרכרות עם סוסיו הבלתי-מוצחים של מסלה. כאן תופעה על הבד תמונת המירוץ שעלתה 3 מיליון דולאר, שעבדו עליה שלושה חודשים ושתימשך על הבד רבע שעה. כדי להכין את הממונה, הביאו מהוליכוד 9 קאבובים מיוח' דים שנהגו בכרכרות בשעת המירוץ, אימנו את הסוסים לתחרות במשך חצי שנה. יום אחד הלכתי לראות בהסרת קטע מהמירוץ. זאת היתה התחיה הגדולה ביותר שהיתה לי בעבודת ההסרה. יצאתי לקרקס המיוחד שנבנה לצורך זה והמכיל עשרת אלפים מקומות-ישיבה. הבמאי היה במאי המשנה מורטון. הוא הסביר לי שמסריטים קטע תאונה למרכבה ירוקה. הוא סיפר לי בדיוק תגיד המרכבה הירוקה לאמצע המסלול, למקום קבוע מראש, שם יפול גל-גל, הרכב יפול החוצה, והסוסים יגרורוהו. ידעתי מה שעומד לקרות ובאיוה מקום, וברגע בו הופיעו שמונה הכרכרות ביעף, שמתי עיני כל הזמן על המרכבה הירוקה. בדיוק ברגע הנכון ניתק הגלגל והאיש נפל. למרות שידעתי שזה יקרה מראש, נתתי צע' קה גדולה והפניתי את ראשי לאחור כבה' לה. כשהחזרתי את ראשי, ראיתי כבר את הרכב עומד ומחייך מנקה את בגדיו מאבק. אולם עם גמר המירוץ, העלילה עדיין לא נגמרה. בן-חור צריך עוד למצוא את אמו ואחותו בעמק-המצורעים. עמק-המצורעים היה עמק במרחק 20 קילומטר מרומא, והני צבים שהשתתפו בו היו נכים, אנשים ש' נכו בשריפה וכל מיני בעלי-חיים חסרי איב' רים, וכשהלכישו אותם בסחבות, זה לא היה מחיה נעים לעינים, ביחוד כשהייתי צריכה לשהות במחיצתם כשבועיים. המאפר צ'ארלס פארקר, אחד מהטובים בעולם, שעשה, בין השאר, גם את מלאכת-האיפור בסובי ד'יק ובתחאה לחיים, איפר את השחקנים כמצ' רעים עד כדי כך, שכאשר ראיתי אותם ל' ראשונה — התחלתי.

העלילה נמשכה. בן-חור חוזר לירושלים לחפש את אמו ואחותו ואני משכנעת אותו להוציאן מעמק-המצורעים ולהביאן העירה. תוך כדי כך אני מסבירה לו שהנקמה אינה סתרון ואני מציעה לו את דרכו של ישו כפתרון. אנו גם פוגשים בישו בדרכו אל הצלב וצל הצלב נופל על פנינו. אגב, היו לנו חמישה יסועים בסרט. תחילה שיחק את התפקיד זמר אמריקאי שהיה צריך לעזוב את הסרט כדי להופיע באופרה בווינה. בכל סצי' נה שיחק את התפקיד שחקן אחר, עד שאמר מישו: יש בסרט יותר יסועים מנוצרים. בסופו של הסרט נצלב ישו ובן-חור משי' תכנע בדקת תורתו. האם ובתה נרפאות מהצרעת והסצינה האחרונה היא זו בה חוזר בן-חור הביתה אלי ואל אמו ומודיע לי שצדקתי. למעשה צולמו שלוש תמונות שור' גות עבור תמונת-הסיום של הסרט: אחת מראה את שלושתנו מתחבקים על המדרגות, שניה מראה אותנו על הגג על רקע רח' בות ירושלים, והשלישית מראה את פניהן הנקיות של האם והבת כשבן-חור מתבונן בהן. עוד לא הוחלט איוו מתמונות אלה חסיים את הסרט.

★ ★ ★

ביריים טובות

העבודה עם ויליאם ווילר היתה לי באופן אישי מלאת השראה. הוא מאותם הבמאים שנותנים לשחקן הרגשה ש' הוא משחק כפי שהוא חושב שיש לשחק. זה יפה רק לגבי שחקנים שאתם הוא מר' צא שפה משותפת. לאלה שאין לו שפה משותפת אתם, יורד חילר לחייהם ואינו גות' להם לומר מלה מבלי להדריכם. את עצמי לא ראיתי עדיין בסרט, למרות שהיתה לי הזכות לראות. חששתי להתאכזב קצת. החלטתי שיותר טוב יהיה אם אראת את הסרט מושלם. ידעתי שאני בידים סר' בות, וכשהם אמרו לי שהיו מבסוטים ממני, למה לחשוב שהם לא צודקים ?

כה 3חורה!

ואם...

ריחנית

הוצאות אלהקת עמילן זהבה

לחירתך 4 ריחות

אורן

ורד

לבנדר

יסמין

תנובה

הפעולה השמית

סניף תל-אביב

פליל-שבת, 23.1.59, בשעה 8.30 בערב, באולם 'רונק'.

רחוב איבן-גבירול מס' 103 (פינת רחוב ארלוזורוב)

ירצה בנימין עמר, חבר המרכז.

על הנושא:

דרכנו בין נאצר והקומוניזם

בתום ההרצאה ישיב המרצח על שאלות מן הקהל.

ממרח סנדביץ תלמה

צבע העינים

זכרונות רחוקים, מתקופת מלחמת העולם הראשונה, העלה השבוע הסופר **אביגדור המאירי** במסיבת תגיגית. לבוש מעיל צהוב ומגבעת שהסתירה את מחצית פניו, כדרך הבלשים, גילה המאירי: "אני זוכר את היום שבו נוצרה המלה סקסאפיל. יצר אותה הבמאי האנגלי אלכסנדר קורדא בהוליווד, בזמן מלחמת העולם הראשונה". המשיך המאירי, שלאחרונה הכריז על החלטתו להציג סרף למפא"י: "היום, אם לאשה יש סקסאפיל, היא צריכה להוציא אותו החוצה עד כמה שאפשר, אבל להזהר ששום דבר לא יהיה באגלי...". כענינים מסוג אחר היו עסוקים שני אנשי ספרות אחרים, המעל דפי העיתונות החליפו ביניהם מחמאות לא עדינות ביותר, השניים, הסופר **דב סדן** והמבקר **ד"ר ברוך קורצווייל**, ניהלו קרב חריף שהיה המשך לאי חלוקת פרס ביאליק לסופר **ס. יזהרי**. הדוֹקֵרֵב המשעשע החל לפני שבעים, אחרי שדב סדן ביקר את שופטי פרס ביאליק על שלא העניקו את הפרס ליוזרה, והותקף על-ידי קורצווייל.

בהתקפת נגד שאל סדן: "היכן היה כבוד יריבי בימים שתחוננו את יובל החמישים של אברהם שלונסקי ושנתי בו את חלקי אם בכל-פה באסיפת המונים במוג'רבי או בכתב בדבר ובגיוני? קורצווייל לא טמן ידו בצלחת, תקף את סדן על שהסכים להשיב למשאל בענין מכנסים לנשים, טען: "זה מזמן אבד לו לדב סדן חוש הבינה בין עיקר לטפל, בין מדע לזורגליסטיקה, בין ערך לאי-ערך, בין מתינות של אמת לבין מתינות שהיא השתמטות מתפקידי איש הרוח... אין הוא רוצה כנראה להסתבך באי פופולריות ובמקום למדוד סופרים ובעיקר כל מיני גבאים ב"אבני בוחן", הוא מגיש להם קצרת צמוקים וקצי רת אגוזים...". ישראלים רבים בצרפת הופתעו כאשר הוזמנו השבוע להיות נוכחים בהצגת גאלה של סרט ישראלי חדש, שהוצג בלואיז, הם היו יותר מופתעים כאשר התברר כי **ז'אן סוסטל** עצמו נתן את חסותו לסרט בשם ילדי החירות, שספק רב אם איזה שהוא ישראלי שמע על יצורו בארץ. רק בהצגה עצמה התברר כי הסרט — שלכבודו הוטרחו ישראלים רבים, בתוכם סגן יושב-ראש הכנסת **ארי יוסף בן-ארי** — אינו אלא הסרט **דן וסנדיה**, שהוערך לפני שנים מספר בארץ, נכשל, תוקן והוצג מחדש, נכשל שוב, ונשלח ליצוא להצגה בחסות סוסטל...". כאשר ביקר ח"כ מפא"י **עמי אסף** באחת מהיאחזויות הנח"ל בדרום הארץ, נשאר לו לון שם בלילה, פונה לכבודו צריפו של אחד החברים, שומר הלילה, שלא ידע על תפיסת החדר של חבר הקיבוץ, נכנס לאחר בשעה שלוש לפנות בוקר, טילטל את החיכ בקריאה נמרצת: "קום כבר לחליבה, פרשלו פנר שכמון...". מקרה משעשע ארץ לסופר האמריקאי **רוברט סנאג'ו**, שהגיע לישראל לרגל הופעת ספרו על ראש הממשלה דויד בן-גוריון. לפני שסיים את כתיבת ספרו, סיפר סנאג'ו, ישב בשחיין ולפתע התברר לו כי אינו יודע את צבע העיניים של ראש הממשלה, הוא ביקש משלישו של ראש הממשלה, שביקר אותה חקופה בשחיין, לברר את צבע העיניים ול-הבריק לו את התשובה. האלוף בן-דוד

זמרת אהרני במקסיקו סיטי
חצוצרה ביד אחת

שבועל הבית המשיך להתפעל: "באמת לא האמנתי שאתה כל כך צעיר, הרי אתה כבר עובר עשר שנים במקצוע". "כן", הסמיק דן, "התחלתי בגיל צעיר מאוד". אחרי שורה של מחמאות שהעלו את חוש ההערכה העצמי של דן, הסתבר לו כי בעל הבית הינו רואה-חשבונות, וכי חשב אותו בסעות לר"י אה חשבון תל-אביבי ידוע... אגב, דן השלים עתה את עבודתו עם רביעיית מועדון התיאטרון על תכנית חדשה. תכנית זו היא כולה קודש לקול-ישראל, אולם נוגעת כמעט בכל שטחי המדינה, כמו ב" **משה ריין** למשל. השיר זה, הכפר הירוק, המושר לפי מגניית הסלע האדום, מספר בין השאר: בכפר רועה דויד את הכבשים / הצאן צועד לאט בשני סורים / כל תיש בגוש ושל הקשישים / וכל סלה בקלוב הצעירים. / דויד נטל סלה אחד קטון / והוא לראש הסור אותו מושיט / כמה כבשים אז מתחילות לרטון / ביחוד מן השורה החמישית.

★ ★ ★

בירה לשערות

אחרי הצלחתן הגדולה של קבוצות הכי דורגל של האמנים, הקומו גם שתי קבוצות כדורסל, אחת של נשים ואחת של גברים. בקבוצת הנשים משתתפות **אילנה רובינא, יחזרית בן-רשימי, רות אפרת, אס, וזמירה בן זכאי**. בקבוצה הגברית משחקים **שלמה ברישביט, אורי לוי, אברהם דשא, אורי זוהר, ואהרון שפי**. הגילוי של השבוע היה ללא ספק **שושנה שני**, כוכבת ההצגה החדשה של תיאטרון סבסטיאן, שהתגלתה בהצגת זו כקומיקאית מוכשרת וכשחקנית רב-גונית. אחרי הצגת הבכורה, ממש נתונה שושנה מרוב חיבוקים ונשיקות. היחידה שלא היתה כל כך מאושרת בהצגה היתה עצמה: "מרוב התרגשות הורדתי כמה קילוגרמים". ואצל שושנה, בעלת הגורה הצרה, מרגישים בחסרון כזה... לעליצות רבה גרם כתבו של עתון הסתדרות, שכתב כי השחקנית **חנה מרון** נוקטת לפני כל הצגה לכמה בקבוקי בירה, כדי לחפור את שערותיה ול-השחית להן ברק. הכתב שנמתח לא ידע, כי בירה אינה משחה כלל ברק לשערות, אלא מקשה אותן בלבד... אחרי ששהתה בקובה בתקופת המרד והמהפכה שם, העי תיקה הזמרת הישראלית **חנה אהרני** את מקום הופעותיה למקסיקו, הופיעה שם ככוכב ראשון במיוסיקול הגדול של מקסיקו סיטי, בלתי שתי תזמורות. יחד עמה על הבמה מופיעה תזמורת של המאריאצ'י, מנגנים בתבלבשות מקסיקאיות ססגוניות, שה-בולט בהם הוא גנן חצוצרה גידם, המנגן בחצוצרה בידו האחת... הזמר **ישראל יצחקי**, השווה עתה בפארו, כתב לידיו כי נפגש שם עם הזמר פול אנקא, וכי הזמר הצעיר הפופולרי רוצה לבוא לישראל אלא שהוא חושש כי צפוי לו אותו גורל שחלכה לגינוי ריי... גם **ליטל ריין** המשיכה להצלחה להאיר פנים בחוף-לארץ. היא קיבלה הזמנה לכתוב תסריט לטלביזיה הבריטית אודות חיילת ישראלית היוצאת אל העולם הגדול... מלכת היופי האחרונה של ישראל **מרים הדר** חזרה מסיר רה באמריקה עם בן-לוייה קבוצה. בעצור ה-אמריקאי, המתואר ככנו של הצעיר הנכסיה, מלה את מרים לכל מקום. לאחרונה הת-פארה מלכת היופי כי הצעיר הוציא על ארוחת ערב אחת עמה בפניו הירושלמי, סכום של 100 ל"י.

שלח לו מיברק בזו הלשון: "ענינו חומות נקודה אלוף בן דויד נקודה 25/1. אחרי שקיבל את המיברק התעורר חשש בלבו של הסופר כי המשטרה השחיתית תחשוד בו בריגול בגלל אותו מיברק. הוא התקשר מיד עם עורך-דין, ביקש ממנו להתקשר עם השלטונות השחיתים ולהסביר להם את פשר המיברק. כאשר שמע ראש הממשלה **דויד בן-גוריון** סיפור זה, העיר לסופרו "אילו קיבלה המשטרה שלנו את הטלגרמה שלך, מסופני אם היו מאמינים לפרקליט שלך".

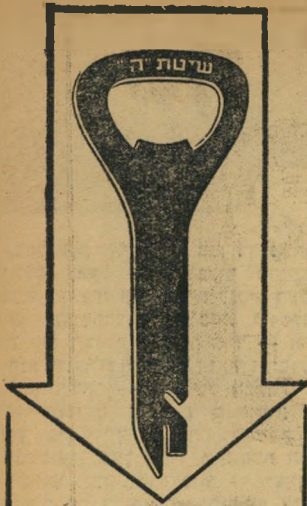
★ ★ ★

טלה בראש העדר

כאשר הלכה הכוכבת **חיה הריית** לבקר בפעם הראשונה בבית התיאטרון הקאמרי לשעבר בבנין מוגרבי, בו הופיעה לפני שנים כשחקנית, קיבלו אותה עובדי הבנין קבל פני מכרה נושנה. הקיוסקאי בבנין אפילו הומין את חיה לכוס מיץ-תפוזים. כאשר לקחה חיה את הכוס אל שפתיה ולגמה רק לגימה אחת, הבחינה כי ילד בן 10, לבוש בלויים, שעמד לידה ו-התבונן בענין כיצד היא שותה. היא נתנה לו את הכוס והילד נכח בהנאה... ה-צייר **יוסף ברנר** שתרם שבוע במקרה מזור, שאירע לו בעת שנפתחה תערוכת-היחיד שלו הראשונה בארץ. את מודעות התערוכה הדביקו על גבי מודעות אבל כשעבר יוסל על פני אחד מלוחות המודעות התברר לו שהמודעת נקדעה במקצת וגילתה חלק מהמודעה שמתחתיה, ועל הלוח היה כתוב: יוסל ברגר ז"ל... מקרה מזור עוד יותר אירע לבית-החרוזות **דן אלמגור**. דן, הלומד באוניברסיטה בירושלים, חיפש חזר עבור ידידה. באחד מסיווריו ראה חזר שהיה מיועד רק לסטודנט ולא לסטודנטית. הוא החל לרדת במדרגות, אולם כיון שמ-קבלת פניו היתה יפהפיה מעוררת תשומת לב, חזר והחל להתעניין בחזר שנית. הנע-רה הוועיקה את אביה; זה הסביר לדן את התנאים, שאל: "אפשר לדעת מה שמך בחורז?" דן השיב בצניעות: "אלמגור". ה-איש נדהם: "מה, זה אתה אלמגור הידוע?" בצניעותו הגדולה כינכן דן בראשו. אלא

פסוקי השבוע

- **שריהבריאות ישראל ברזילי**: "דויד בן-גוריון הוא כמו מסמר בלי ראש, נעוץ בקיר ואי אפשר לעקרו מראשות-השלטון במדינה."
- **ח"כ ישראל רוקח**: "לא צריך לבלבל את הנוער בכל מיני אידיאות, ותהיינת הטובות ביותר. יש לחנכו ללימודים בלבד."
- **המשורר אברהם שלונסקי**: "התנ"ך אצלנו כיום הוא מקלט לעריקים, אוהל ארעי לקטנטנים אך גם שורש גדול. התנ"ך מנוצל עתה להסתת-הדעת מן העובדות, הכסאות, כהברחת-גבול במכס רחני."
- **המחנך אורי רפ**: "בולמוס התנ"ך בצורתו הנוכחית הוא לא דחאק ענין של אופנה, אלא יסוד של חוסר-תרבות במעטה של תרבות, זו תרבות של העמדת אדם אחד במרכז. פעם זו מלכת היופי, פעם חודורוב, ופעם עמוס חכם."
- **יגאל מוסניזון**, על עצמו: "אני רחוק מלהיות מלאך. אבל זה צריך להיות מאוד משעמם להיות מלאך. ככלות הכל שמתי קו על העכר. אני חי בשקט ובבית. הורי הילדות בכל הארץ יכולים לישון בשקט."
- **הסופר יהושע בריוסף**, בתגובה על התקפת הסופרים עליו אחרי פירסום סיפור הארבעה: "אל יהי חלקי בקהלה של אגודת הסופרים בישראל... אין לאיש זכות להורות לסופר על מה יכתוב ואיך יכתוב."
- **עורך הדין האמריקאי מייק וולדר**, שנתבע לדון על הפרת הבטחה לתשלום דמי שידוכין עם נורית פילצר: "דעת-הקהל פה היא נגדי... זהו ממש מסע-צלב נגדי ואני משוכנע שהוא נובע מרגשות אנטי-אמריקאיים בישראל."

עכשיו

להשיג גם מפתח

משוכלל חמידי לפתיחת קופסאות סרדינים הישראליות

דרשי את הקופסה עם התריץ המיוחד המאפשר פתיחה קלה ונוחה.

תוצרת החב' לקופסאות סח

קצרנות
עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים, פעמיים בשבוע)
במאולן גרג' (GREGG).
המנהל: ח. בריקמא (קמפינסקי),
תל-אביב, רחוב גורדון 5.
הצלחה מובטחת!

דיאטת משטרית

לוד, הופיעה אשה בתחנת המשטרה, הודיעה כי בעלה השליך מבעד לחלון את ארונות הערב שהגישו לו בסענה שאינה טעימה, ביקשה את התערבות המשטרה.

★ ★ ★

אדם נשך כלב

תל-אביב, הגישה עוזרת-בית תלונה למשטרה, טענה כי בעלת-הבית אשר בביתה עבדה שתי שנים רצופות, גנבה מ-מנה את שערותיה.

★ ★ ★

ז'דנוביזם

תל-אביב, פירסמה הצרכנית בשי-כון מפ"ם הודעה לצרכניה בזה הלשון: החברים מתבקשים לקחת את מגות חודש ינואר של קפה, סוכר, שומן וספרים.

★ ★ ★

נחיה עזמית

מונרו, ארצות-הברית, אחרי שהסיים קרל אנדרסון גרדס תוך כדי טיסה, חג מטוס הפיסור שלו במשך כמה דקות באויר, נחת מעצמו על דרך-חצץ.

★ ★ ★

כיבוד-אב

תל-אביב, התפרץ לתחנת המשטרה בחור בן 28, התלונן כי אביו נשא אשה, למרות שהוא נשוי לאמו של המת-לונן.

★ ★ ★

חברה-קרישא

תל-אביב, קיבל אורח מכתב התראה משלטונות מס ההכנסה בו נאמר: "אם לא יושלם החוב המגיע לנו תוך שבוע ימים, נילאץ להעביר את גחיתו למשרד ההוצאה לפועל". שלח בו במקום תשובה לשלטונות המס בה כתב: "הודותי לשלם את החוב כל עוד נשמתי בך".

★ ★ ★

נאמנות כפודה

ווישניגטון, ארצות-הברית, נעצרו חמישה נערים בני 14-17 אחרי ש-הניפו על בניין הקאפיטול דגל של שודדי-ים, המראה גולגולת ועצמות מצולבות על רקע שחור.

★ ★ ★

ההברז הקטן

תל-אביב, פירסמה חברת אבקות מרק מודעה בנוש הבא: "אל תקנה חתול-בשק, קנה חתול בשקיק".

★ ★ ★

שיטה אמריקאית

כפר-סבא, החליטו שני נערים לשלח ספוטניק לחלל, הכניסו חמרים כימיים שונים לתוך פת, הציתו אותם באמצעות פתיל, נוכחו כי הפת טס מטרים ספורים, התפוצץ, ונתקע בקיר אחד הבתים.

★ ★ ★

ירעה עז אכוס בעליה

באר-שבע, התלונן אורח מיוצאי-תימן, כי נגנבו לו 170 ל"י, סיפר אחרי שנשאל במי הוא חושד, כי עדהבית שלו תפסה את ארנקו שנפל מכיסו ואכלה אותו על הכסף שבו.

★ ★ ★

חזרה לגן העדן

סט קתרין, ארצות-הברית, ערכו 44 חברי קלוב נודיסטי התחרות בהח-לקה על קרה, כשהם לבושים רק מגנים ומחלקים.

★ ★ ★

פני הדור כפני הכבד

תל-אביב, אחרי שיוסף קמינסקי הי-גיש תביעה נגד שכנו, בטענה שכלבו מפריע את מנוחתו, מלכלך את חדר-המדי-רגות המשותף שלהם, לא יכול היה לחכות עד לברור התביעה, הרעיל את הכלב, נת-בע עליכך לדין.

בבצלאל). והוא מבטיח שהוא בעל שיחה מעניין. הוא נראה לי חבוב, דחקא.

★ ★ ★

נחלאי, בשבידה

(1112/128) עושה כבר שנתיים באמריקה, מה, אינני יודעת. היא דחקה חושבת לחזור לישראל, באמת. והמנהג המגונה שהחברה אומרים, עבר כנראה גם לשם. הם אומרים שהיא יפה אבל היא אומרת שלא, שהיא רק נחמדה. והיא ספורטאית. היא מאוד אוהבת נחלאים ומתה לקבל מכתבים מנחלאים בני 20-23. לא חשוב על מה. תמונה בבקשה.

★ ★ ★

שנת משפטים אחת

רוצה לראות כיצד כותב פרח עורך דין? (1112/129):

"...אם כי אשפה של קינים אינה תלויה לי עדיין מאחורי גבי — אני אדם העלול להרנין לב כל מי שנפשו הפצה במכונית פרטית המשתנה עם צבע החלי-פה, בחתילה חבויה אי-שם במרומי הכרמל או בקטנוע בוקק בשלל אביוזיו הנוצצים. ולמרות זאת, כל נערה שמאחיה יכולים להם להצטנע בתחום בואינסטנציה שלי — מלים של בית-מרקחת ישנן כבר. רק הבית חסר — עלולה להיות מהתכתבות עמי. "החטום הינו: צבר בן 23 שהשכלתו שנת משפטים אחת — ועוד נטויה — מראו נאה וכשרון כתיבתו רב — מה יש, אסור לי להשיח?"

"בגימנסיה שמורה היתה לנו שיטה: על מנת שלא להיכשל בבחינות כתבנו מה שפ-חות. בכך גם המעטנו את האפשרות בתימ-רון שגיאות. נזכרתי בכך הפעם: עלול אני להיתפס בלשוני ולספק לך חומר לעשונני חובא ואיטלולא בעיני כל, ולכן ככל שאמי-עיס לכתוב — ארבה סיכויי לצאת בשלום מקרת הסרקום שלך."

טפשעשרה
על נשואין

בחייך, בואי אתי לא איכפת לי דחקא ללכת לבד אבל מוכרחים קצת לדבר ולצ-חוק שזה יהיה טבעי ואת בין כך לא תפריע לי. אני לא מתכחשת לפגוע בך רציית רק להגיד שאנחנו שתי טיפוסות אח-רות את כוחותי ביישנות ורצינית ודי נחמדה. הפצעים מתחילים לרדת לך את יודעת? ומשקפיים דחקא די מתאימים לך עכשיו כר-לן הולכות עם משקפיים וזה לא נורא אפילו גרייס קלי.

בואי אל תהיי חזירה אני מזמינה אותך נו! לשם, למקום החדש הזה הקליפורניה את יודעת ברחוב פרישמן נורא נחמד, בחיי! יש כל מיני מאכלים כאלה איטלקיים ואמריקאים וזה עליו ואדום ויש מוסיקה ויושבים כמו על יד הברא ואת יודעת באות לשם כל הדיילות והדוגמניות והחתי-כות כי אלה שפתחו את המקום הזה הם מאל-על ורואים שם גרביים שחורות וכח-רות ואדומות והתסרוקות הגנפחות האלה מפאריי. ואני נורא אוהבת להסתכל על דוגמניות ודיילות אם מסתכלים עליהן מקרוב אז הן לא תמיד כל כך יפות דחקא ומה את אומרת איך שהן תופסות בעלים אמרי-קאיים? אפשר להשתגע בחיי זה מפני שהן מסתובבות בחוגים כאלה ומצטלמות וכל מיני אמריקאים רואים את התמונות ומת-חשק להם בחורה ישראלית תראי את הנר-ית. יש לה ראש נורא יפה עם העיניים הכחולות והכל ומפני שהיא גבוהה כזוהי לא חשוב כל השמלות היפות שעושים כאן הזאת מה את אומרת עליה? גם כן מצאה לה. אני מתה להיות דוגמנית ולהצטלם והכל וכולם אומרים שיש לי גוף משגע אבל אמא שלי אומרת, אם אני רוצה להת-חתן? השתגעתי? מה פתאום? שילכו כל הבחורים לעזעזעאלו לא אני דחקא מוצאת שזה חשוב בשביל התעשייה הישראלית שיראו את השמלות היפות שעושים כאן ושיראו בחוץ-לארץ מה אנחנו יכולים. את יודעת, בקליפורניה הזאת מסתובבים המון בחורים שמדברים אנגלית גם הבחורות. רק אתמול אמר לי מישו כזה אמריקאי נחמד אפילו שהוא מבוגר, שפשוט אי אפשר לעבור פה את הרחוב שיש כאן בחורות כל כך יפות והוא כל הזמן הסתכל עלי אבל עשיתי מה שצמתי שאני לא רואה אותו. טוב אז מה אם הוא אמריקאי הוא יהודי לא? ואם לא אז מה? את משגעת אותי עם השוש-בינים שלך. לכל דבר יש גבול לאהבה אין גבולות.

אכתה דיוק
פרותי

ברסיטה והם אוהבים בנות. מה יש? זה לא טבעי?

★ ★ ★

קייבוצניק, הנחה

אם אתם בני 18 ועירוניים ורוצים, משום מה, לכתוב אל (1112/125) עליכם להיות לשם כך בעלי השכלה תיכונית, אחרת, פוס, הן לא משחקות. אך אם אתם קייבוצניקים או נחלאים בסלות כל ההגבלות. יפה נורא מצדן, לא?

★ ★ ★

הכל עדיין

אולי תסבירו לי פעם, מה יש לקייבוצני-קים נגד סימני פיסוק, שרובם מתעלמים מהם? הסתכלו על (1112/126): "לפי כתובתי את רואה שאני חיל וכמו לכל חיל קצת משעמם על הנפש וכדי לעלות את המורל בשיטה היחידה או אחת היחידות היא להתכתב עם בת לא חשוב ממדיה גובה מה שכן מעניין אותי שתהיה חברמנית בעלת חוש הומור. "עכשיו קצת פרטים עלי הנני חבר קיבוץ עמקם גבוה חברי אומרים עלי שאינני מכוור. תחביבי הם טיולים מוסיקה הן קלאסית והן מוסיקה ששומעים בדרך כלל במצעדי-הפזמונים זה בעצם אני חושב הכל עלי."

★ ★ ★

שתעורר אותו

(1112/127) הוא חניך עול ימים בפנימיה צבאית טכנית. ריחקו קול העיר וחוסר-קשרים מנעו ממנו למצוא את הנערה בת ה-16 שהוא מחפש. הוא מקהה לקבל מכתבים מנערונת ירושלמית שתוכל לעודד אותו במכתביה. באמת שהיא איננה חייבת להיות בלונדית ותכולת עיניים. רק שתהיה נחמדה ועליוה.

לגיבור שלנו קוראים אורי והוא מגנן בגיטרה ואוהב מוסיקה. וקורא. ומתעניין בטכניקה. ואוהב אמנות (למד זמן קצר

נערת השבוע

צריכים לקחת לבדיקה מדוקדקת את הכסא עליו ישב הנורית פילצר בצבא. הוא מכושף. הנערות היושבות עליו מתחננות. אביבה איזביצקי, ישבה על אותו כסא שנה לפני נורית וראו להם הבא חבר: ביוז לחודש בשעה 7 בערב, היתה לאביבה עיניה נערת-שער בשבועונים ישראלים, לא יכלה לשאת את הפרידה מעל חברה עשיר, ש-אומרים עליו שהוא הסרן הצעיר ביותר בצה"ל. היא חזרה מארצות-הברית לשם נט-עה בכוחה לשהות תקופה ממושכת, העדיפה לשחק תפקיד של אשה נשואה צעירה ומאוהבת.

בכל פעם שמתפרסם במדור מכתבו של ירושלמי, בעל סיגנון בלתי מהוקצע או המכיל רעיונות המתקרבים לגבול הטפשות, כותב בהתמרמרות ד. כהן, ירושלמי — "מיד את מציית בשמחה-לאדי — נישחתם — הוא ירושלמי! ולעומת זאת זורם למדור — בין השאר — זרם של מכתבים המתו-בלים בטמטום וטפשות ממקומות אחרים בארץ, אך עדיין לא קרה שעורכת המדור — בשבועון של שער מתנוססת הסיסמה: בלי מורא, בלי משוא פנים — תציין במק-רים אלה אם הכותב הוא מנהריה או מירב-בית ירושלים, כמובן... מעניין לנתח את המסתתר מאחורי הה'מחשבה זה ולגלות מה יש לרתי נגד הירושלמים. אולי ת-ס'י, בירי, רותי? אין זה הוגן ללגלג מבלי להסביר את הסיבה.

"הייתי יכול להוסיף כהנה וכהנה על ימי-המצור, על הפלדה החבויה דחקא בקול-דממה-דקה, על האופי השקט של אנשי ירושלים, אבל נניח לזאת.

"נקיה כי לאחר מכתב זה וההסבר שלך, לא תחזירי נוכח העובדה שאלה הרוצים להפגין במסחית-שובות לעניין, אין כלל מבטא משלהם, ואם יישלחו מכתבים, הם יצונזרו בוודאי על ידי רותי, בו בזמן שאין מי שיצנזר את מדורך."

מר כהן הנכבד, דברך יורדים לחדרי-בטן, אתה צודק. לא יהיו, כמובן, אחרי ירושלים. האם עלי גם להתנצל, או משהו חוץ מזה, אני מוצאת שזה לא יפה מצדן שאתה אומר שאלה הרוצים להפגין מוצני-זרים. אני הראשונה לפרסם מכתב המשמיץ אותי ואתה יודע זאת.

★ ★ ★

עכשיו היא באמצע

"יכולתי, למשל", אומרת (1112/123), לת-אר לך ערב מעניין שהשתתחתי בו אתמול והיית מרגישה את עצמך בפנים המסיבה שהתקיימה (לא, תודה), אך מה טעם בתא-רים חיצוניים כל זמן שאת אינך מכירה אותי ואת בשבילי איוו בחורה, שיש לה חוש הומור עם עוקץ?

"מה דחשני לכתיבה זו? לומר את הא-מת — הרצון להכיר אנשים שלא הכרתיים מקודם, הרצון ליצור יחסי ידידות עם בני-אדם קרובים ורחוקים, הרצון לספר על עצמי לאחר ולקרוא במכתבי על עצמו. בקיצור — אני מחפשת ידידים.

"בעצם, אם היית מכירה אותי או משהו שמכיר אותי היה רואה שאני כותבת אל-יך, היה מתפלא ואומר: וכי חסרת לה ידידים, וכי אינה מקובלת ורצויה במקומות בהם היא מבקרת? ואכן, יש ידידים, יש חברה, אך יש גם שאיפה למשהו אחר, למשהו שבצעמי אינני יודעת מהו... "

"אני חיללת, המקצוע בצבא: בידור, מד-מרת ומשחקת פסקידים קומיים וכי... גילי בין 18-19. פעם הייתי קייבוצניקית, עכ-שיו אני באמצע. חיצוניותי? אשתמש בשור-רה אחת מתוך שיר ידוע: "אני לא יפה"... מכוערת? זה כבר לא. אבל הראי אומר שאני לא יפה וזה גם אינו מדאיגני במ-יוחד. אני אוהבת חברה ועם זאת גם להתבודד, אוהבת לשיר ולרקוד, להקשיב למוסיקה טובה, ליהנות מהצגה עם ביצוע טוב. אוהבת לקרוא ולפעמים גם להשתפך בכתיבה. בקיץ אוהבת לשחות בים למרח-קים, בחורף — לטייל בגשם דק ולהיסגר בחדר חם כאשר סערה בחוץ. אפשר לומר שאני די רומנטית אם כי יש בי כמה צדדים שונים ויש גם הטוענים שאני צינית... אגב, אשמח לקבל מכתבים גם מבנות."

★ ★ ★

זה טבעי

למה פונים (1112/124) בוזג? למה הם טבעונים, כן, טבעונים. מה יש? אין הרבה כאלה בכל חברה ויש עוד פחות נערות טבעוניות, או הם חשבו שאולי כראי ליצור כזה מין גרעין לחברה חדשה, שלדבריהם היא חשובה וחסרה בנוף. הם לא רוצים לספר מה זה טבעונות, למה מי שרמזענין בזה "מכיר ביותרן העצים של אורח חיים זה". הם אומרים שהם לא רק טבעונים. יש להם גם מעלות, למשל, הם סטודנטים באוני-

סודי ביותר (תמר, תל-אביב: ארצות הברית) הוא ענין משעשע ביותר. זוהי קומדיה המאיימת להיות שיגרתית ושטוחה כבנות-מינה ההוליוודיות, הופכת ליוצאת דופן בכך הטקסט המבריק ומשחקם הקומי המפתיע של גיבוריה, אשר אינם נמנים בדרך כלל, עם הצוות המקובל של שחקני קומדיות קולנועיות. הגיבורים הם סוואן הייזרד וקירק דוג'לס. היא, עורכת שבועון חדשות אמריקאי, אמביציונית ועשייה המאמינה בכוחה ובשליטונה, לוחמת למען הכנסת קרוב-משפחה שלה לראשות העדה לפיקוח על האנרגיה האטומית. אלא שבמקום מועמדה, נבחר לתפקיד זה הוא, הוא גנרל (שני כוכבים) בחיל-השריון האמריקאי, גיבור

דיאנה דורס ב"הרבה המר" מה שעושים לפרה, בערך

קוראיה וניסויי-האטום. גבר ללא-חתי, בעל סדריו קבוע וקפדני והופעה נוקשה של איש-צבא בדם. המקפיד, יותר מכל דבר אחר, על שמירת המסגרות הקבועות והבדוקות של התנהגות חברתית. היא מחליטה ללחוץ בהוא. הנשק — כתבת השמעה שתציג את הגנרל כהולל ופוזו וכאדם שאינו ראוי למשרה. אחרי שבוע של חקירות נמרצות, בהם מבלה הגנרל בביתו, לא מוצאת העורכת כל דופי בהתנהגותו. היא מזמינה אותו לסיוור של לילה אחד, דואגת שצלמיה ילכו את הסיוור, ותוך לילה אחד מכניסה את הגנרל לבז' מלחה תמונות.

השבן מסייע. אלא שכמו תמיד מפי ריעה האהבה לעסקים. כשכל החומר כבר מוכן, מגלה העורכת כי היא מאוהבת בגנרל, פוקדת לגנוז את החומר. כעבור זמן קצר היא מגלה שהגנרל אינו מוכן להנשא לה, פוקדת להודיע את החומר. כשהיא מגלה שהגנרל כן מוכן לשאתה לאשה, היא מנסה לדחות את ההודעה, אלא שמאוחר מדי. העתון כבר הודפס, ובו כתבה המאשימה את הגנרל בלא פחות מאשר יחסי אהבים עם מרגלת והוצאתה להורג אחרי שיגילה לה סודות צבאיים.

ברור שבסוף הכל נגמר יותר טוב, אלא שגם במצבים הרעים משתעשע הצופה וצחק במלוא פה בסיועם של דרשי-מבריק.

ההצד, מלפנים, מאחור

נשים הוללות (פאר, תל-אביב: צרפת) מושכות גברים הוללים זה השבוע השלישי לקולנוע צדדי ואפל. עושות להם מה שבי-דרך כלל עושות נשים במקומות צדדיים ואפלים, אלא שספק רב אם הפעם נהנים הגברים. זהו סרט בעל עלילה קצרה ומרתקת: אשה מתפשטת. אלא שהעלילה הזאת חוזרת בכמה עשרות גירסות — במצבים שונים ובצורות שונות; בחברות גברים ובחברות נשים; מהצד, מלפנים ומאחור, עד שאפילו אסיר בכלא שטה, שסוהריו מנעו ממנו לראות אשה במשך עשר שנים, יכול לצאת שבע.

הבמאי ניסה למצוא הודמיות רבות ככל האפשר, כדי להפשיט את שחקניותיו, המופיעות בסרט כנערות תיאטרון רביו בשעת חזרה. הרעיונות המקוריים ביותר שמצא: תצוגת-אופנה שדוגמניותיה לא קיבלו משום מה את השמלות שעליהן להציג, מופיעות בכובעים וארנקים עם כמה לבנים לקישוט, ותצוגת מעילי גשם על גופות עירומים.

יתכן שלפחות חובבי גודיום מושבעים היו מצליחים ליהנות מהסרט, אלא שהנערות המתפשטות שם הן כל כך מכוערות, ולבניהן הצבעוניים כל כך דוחים, עד שיש בהן כדי לשכנע אפילו גודיסט להתלבש.

יורשי פרנקנשטיין

הרבה המר (ירון, תל-אביב: ארצות הברית) מציג את כפילתה הבריטית של מרילין מונרו — דיאנה דורס — בדמותו החביבה והנעימה של פרנקנשטיין איש האי-מיס. מה שרק אין העלמה דורס בעלת הפנים המתוקים נאלצת להיות בסרט זה! הכל: יצאנית, אם מרשעת, אשה גואפת, רועצת, שקרנית, וגוסף לכל אלה ניתן לה גם תפקיד הקדושה המעונה, המלאך השב ב' תשובה.

את כל אלה היא מגלמת בסרט מתח מסובך, שכלל שהוא הולך ומסתבך הוא פחות מותח. לצידה עומד רוד שטייגר, שהיה יכול לרשת בשקט את מקומו של פרנקנשטיין, אלא שבסרט זה הוא מתגלה בדמותו של בעל גאמן וטוביל, שקט, ענוו וגם טיפש במקצת. אם הפתעות אלה אין בהן די עבור הצופה, באה עלילת הסרט ומוסיפה לו כהנה וכהנה.

רוד שטייגר הוא בעל יקבים עשיר, הנושא לו לאשה את דיאנה דורס, למרות שהוא יודע כי היא נערת סוף-שבוע וזולה וכי היא מצוידת במזכרת מטייס חיל האוויר בדמותו של ילד בן 6. אולם דיאנה אינה יכולה להשכיח את עברה, מתאהבת בקאר בוי אלס (טום טריון), עליו אמר מבקר סרטים ישראלי: "הוא מוכשר להכריע פרה ארצה תוך שמונה שניות. מה שהוא מסוגל לעשות לדיאנה, ותוך כמה זמן, זאת תוכלו לראות רק בדמיונכם."

הגברת דורס רוצה להפטר מבעלה ולרשת אותו, במקום זה היא רוצה את חברו, כדי להגן עליה נוסל עליו הבעל הנאמן את האשמה, מסתבך ומסבך את אשתו באשמת רצח נוסף. איך מסתמים העסק? זה לפחות מה שנסאר לסרט עצמו לומר.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים השבוע בערי ה' ארץ. אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **יעקובובסקי והקדושה** (אלנבי, תל-אביב) — מפוח יעיל לאלה שמלהטת בם רוח לאומית. דני קיי לא מצחיק, אבל משחק טוב.

ביב האכדון (צפון, תל-אביב) — מסריח, אבל באמנות. יומם האחרון של קבוצת לוחמים בורשה.

הגשר על נהר קוואי (מונגרי, תל-אביב: אוריון, ירושלים) — מה שאפשר לעשות עם קצת עקשנות ובמאי טוב. אלק גינס.

הנאהבים (אוריון, תל-אביב) — מה שעושים כולם, אבל פיוטי יותר.

סביב העולם בשמונים יום (חן, תל-אביב: ארמון, חיפה) — שלוש שעות מהנות של התבוננות באלבום תמונות נעות.

הגבורים עיפים (סמדר, ירושלים) — המשחק שמשאירה המלחמה בלורמים. קרט חזק של אייב צ'אמפי.

הנדרשת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1112

	7		6	5	4		3	2		1	
12		11			10				9		8
		15					14				13
					17			16			
							20		19		18
22		21						24	23		
			26		25						
						29				28	27
	31		30								
				34			33				32
					36				35		
	41			40				39		38	37
					43						42
		44									
							45				

מאונן: 2. הור' ראה מוסיקאית, המכוונת לעליזות; 8. פרי חג; 10. שגריר ישראלי; 13. סיני; 14. מנ' עול בטחון; 15. ממנו נישא הדגל; 16. מלת הזרז; 17. סמל הנווד; 18. צנחנית אר' צישראלית; 20. קפה גנס; 21. מתקן שעונים; 23. תהום; 25. אורח הכבוד ה' טרי ביותר של תל-אביב; 27. רפובליקה דרום-אמריקאית; 29. אחת ממכות מצ' רים; 30. מין כוכב; 32. יישוב ב' דרום; 34. סימן דרך; 35. מפקד צי הצוללות הגרמני במלחמת העולם ה' שנייה; 36. עורך סוקס; 37. עשרים; 39. חסר אחד; 40. בת הזוג של הוא; 41. של שניים; 42. כלי מלאכת האורגים; 43. בן יעקב; 44. נשק של ימי הביניים; 45. ספר כתובים.

מאונן: 1. עדיפות; 2. מלת ה' ברה; 3. איש צבא ירדני; 4. רב' אלוף; 5. מראשי אחדות העבודה; 6. שור כרות ראש; 7. מקרה; 8. מנשה לאפרים; 9. טולידאנו הוא כזה; 11. מים רבים; 12. מלט ללא הת' חלה; 18. סיגריה; 19. יישוב בשפלה; 21. בעל מלאכה; 22. מאשר מסמכים; 24. המבצע האחרון במלחמת העצ' מאות; 25. בן נח; 26. ארץ מחלוקת באסיה; 28. תריסר; 29. הנוזל ה' חיוני; 31. קריאת התפילות; 33. חלק מאהל; 34. אליפו היה כזה; 38. הוא מנצח, בסופו של דבר, את הרע; 41. חיטה; 43. עני.

בית ספר לפקידות

מרכז מורים מוסמכים

קורס מזורז נפתח

4 חדשים

בינואר

תל-אביב, רחוב הס 12, טלפון 65061

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא זן מרגלית, ירושלים

מה נשמה?

"זה שנים שלא ראיתני!" קראה מרתה השחורה לעבר עליוה השמנה, "מה שלומך?" "טוב," מה שלום הילדים?" "בסדר, תודה לאל," מה נשמע עם הדודה שולה?" "הכל כרגיל. אבל למה את לא שואלת אותי מה עם הגירושין שלי?" "אוי, באמת, נכון, מה עם הגירושין שלך?" "מיטב שלא תשאלני."

עבד אל-נאצר במיסדר סורי: "מי שוב הזכיר את ישראל?" ("דוניה", איסטנבול)

הערות שוליים

- זאק סוסטל הכריז כי ישראל היא ראש גשר לשלום במרחב...
- **הגשר על נהר הלואי.**
- כביש החלל שימש נושא לדיון בכנס רבנים צבאיים...
- **הסכנה: חילול קודש.**
- צעירי מפא"י טוענים, כי החתיקים זכו בבחירות המפלגה הודות להוספת קולות בעזרת זיופי בחירות...
- **תוספת ותק.**
- 35 עובדי שילומים בגרמניה נעצרו באשמת קבלת שוחד...
- **משילומים לשלמונים.**

את זה כבר שמעת?

בתאור, ואולי לא היה שם כלל. מה לומר לכנס אתם אל תרצו לר אות סרט בימים הראשונים להצגתו. אז סרט נכנס למלוא כושרו. סרט הוא כמו מכונת. צריך תקופת הרצה. לכו לראות אותו במחנה צבא או בקיבוץ או בפארק, אחרי שעבר כמה מכונות הקרנה מקולקלות וקיבל את מלוא האפקטים, ואז תראו מה זאת אומרת אמנות!

רומן לבעלי רגש

היה היה בחור בן חיל. כלומר, גבר רציני, גדול, חזק, אדיב, עשיר, בעל מכונת, וגם לא כל כך פיקח. הכל!

והוא התאהב באחת איור מה. כך אמרו כולן, איומה. מדוע כולם רצים אחריה? עולם-גולם. בכל אופן, גם הוא התאהב בה.

אבל היא לא — איך אומרים זאת? אה — לא השיבה אהבה אל חיקו. כזאת יהירה, לא עלינו, אולי לא היה לה זמן מרוב האחרים. ואולי דוקא היה לה זמן.

ושמרה את הגבר הרציני לאחר כך. הציע לה להכיר את כל האנשים החשובים. לא באה.

הציע לה טיולים במכונת. היתה עסוקה.

הציע לה נסיעה לחורף-לארץ. שלשה חדשים! גם זה לא הועיל.

קוראים יקרים, אנו מגיעים לשיא הית. אל נא תשפטו את הגבר הזה משפט קשה. זכרו מה היה עליו לסבול, והבינו, מבחינה פסיכולוגית, כי נפש האדם זכר, ובכן, הגבר דגן תפס את הגברת הגאווה ועשה, מה שנקרא בלשון נקיה, אונס.

יהיא נאנחה ואמרה: "אה! אתה באמת גבר רציני!"

ימאו הם חיים בנחת — כל אחד לחוד.

לילות פאריז

כשהוצג הסרט המפורסם "כרמן ג'ונס" לראשונה בתל-אביב, לא יכלתי לראותה. אין אני זוכר משום מה. אחר כך כיפרו לי ידידי הטובים מה הפסדתי, ומלאתי קנאה. אה, דורותי דגוריני! איזה יופי! והסקאנדלים שסיפרו עליה! מה לומר, חתיכה משגעת. והמוסיקה של ביוזה — תוצרת קיזור פריזיז?

יהנה נודע לי כי מציגים את הסרט שנית, בפאריז. תפסתי את המטריה, והלכתי. למה המטריה? היא טובה בשביל לצוד גברות בקרסוליהן וגם כדי להלום על ראשי טמ' בלים. מטריה יפה. קיבלתי מתנה מגרמניה.

אני בא, נכנס ויושב לי בנחת. רואה יומן צרפתי. קצת עתיק, אבל אין אני רודף חדשות חדשות. אותי גם ההיסטוריה מעניינת.

ומתחיל הסרט. מה לומר? אמנות! אמנות! פס-פס! קודם כל, כל המעשה קורה בגשם. מטרות עזים ללא הר פוגה. גם בתוך הבתים. אתם

מבינים את הסמליות שבדבר? פוריות ורטיבות וכוח והכל. כרמן בגשם! רעיון פנטאסטי. ומלבד זה, כל תמונה נקטעת פתאום. כך פתאום. צריך לרשום את שם הבמאי. אלה חידושים נפלאים ב-אמנות הצלמוע. והקולות! כפי שהעיר בהתלהבות שכני שישב מאחורי: "כמו צפירה של אניה!" רפאל אריה מוזמר? הייתם צריכים לשמוע את קולו הנפלא של זה מה-שמו. כאילו השתעל כל הר גודר במקלה מבעד למכנסים.

לצערי הרב, לא העריץ הקהל את האמנות הנעלה הזאת כערכת. קודם שרקו. אחר כך רקעו ברגליהם. איזה קהל לא מחונן! חוץ מהגברת שישבה בשורה השביעית בצד, היינו כולנו לבאני טינים. קהל אירופי ודאי היה תופס את הכשרון של הבמאי ושל מכונן הקולנוע. אבל לך דבר אל כמוני. כמעט ועשינו למכונן ליניץ. אבל הוא היה סגור

זה קרה באוניברסיטה

"גברתי", השיב הוא בעדנה, "זה כבר עשרים שנה שאיני מבקש", והמשיך לרקוד.

★ ★ ★

העובדה שסטודנטים נתפסים בברכת המטבעות של האוניברסיטה, כשהם לוקחים עודף מחצי לירה — מילא, העובד דה שכסף זה הוא כספם של מטיילים ותיים רים תמימים — מילא. זה הרי נשאר במשפחה. אך מדוע הם שונאים את החקלאים?

כי הגה, בשבוע שעבר, נראה מגין סטודנטים עונה אמן לדברי מנהיגו: "אל תתן טליומטר, פן יגבחו סני המים מאד ונסתר הממון מעינינו, ולמה תבי זול הלחם מפיותיהם של תלמידי חכמי-מים?"

זן מרגלית, ירושלים

דיבורו: "סכסכן שכמוך" התרתה, אני מכיר אותה. הוא מביתר תל-אביב!"

★ ★ ★

תקופת סוף-הסמסטר היא תקופת הנשפים באוניברסיטה. כל פקולטה המכבדת את עצמה עורכת מפגש וקר' ראת לו נשף. באחד הנשפים הנזנים פרופסור מאד מוסיים, בגיל הפנסיה, סטודנטית של שנה א' לריקוד. הם רקדו זמן ניכר, עברו ממקצב למקצב — ול-מרבח ההפתעה גילה הפרופסור בקיאות ומומחיות למופת.

הסטודנטית הצעירה לא יכלה להתאפק ושאלה בצניעות מרובה: "אדוני הפרס פסור, בן כמה אתה?"

"בן שבעים וחמש".

"אוי, השיבה בתמהון, לא הייתי נותנת."

ולם מכירים את הסטודנט ההוא בפקולטה למדעי-החברה, המטיל את אימתו על הקהל, השחקנים והשופט, בכל פעם שקבוצת מכבי חיפה אינה זוכה בשתי נקודות מלאות בליגה-הלאר מית בכדורגל. הוא בחור נורא אלים. בחייו הוא שונא רק שני דברים: את שחיתות הנוער ואת הפועל חיפה.

בשבוע שעבר ישב בחברה עליוה בבית קפה ירושלמי. לפתע נכנס יעני קלה ואמר לו: "שמע, החברה שלך מתעסקת בגן עם ההוא מהפועל חיפה."

הבחור שלנו קפץ החוצה כמו מסורף. כעבור כמה דקות חזר נרגז ועצבני. ובלי מלה — מרוב עצבנות הוא לא יכול לפעמים לדבר — הנחית מכת אגרוף על פרצופו של יענקלה. אחרי שהוסיף עוד שתיים חזר אליו כושר-

טעות לעולם צודקת

בנין 150 חידות דיור. (למרחב) מנתם פינטה, תל-אביב

השאלה החוזרת: מנין יבוא הכסף?

כיבים מעיר-הכרמל. (ידיעות אחרות) נוח)

יצחק אקשטיין, צה"ל

ביב האבדון.

פרסים יוגרלו בין התותרים נכונה את התשבץ. (ידיעות אחרונות)

מרכזי דן, תל-אביב

סירה בציבור.

נתקבל עלידי שירת התרץ. (הארץ) נחמה כחף, איפה

משירי ציון.